

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ

Του

Παναγιώτη Παναγόπουλου

2012

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ

ΠΡΩΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ
2012

Το θεατρικό έργο Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ του Παναγιώτη Παναγόπουλου, διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el?fbclid=IwAR2AAIp1YxCj3U_MhgspHQtp01L2ijzQZJzID-cZth_sV-4ghe29-usnIc

Creative Commons BY NC ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι Αριστούχος απόφοιτος του “Εργαστηρίου Επαγγελματικής Δημοσιογραφίας” και Αριστούχος απόφοιτος της “Δραματικής Σχολής Βεάκη”.

Απο το 1993, έχει συνεργαστεί ως ηθοποιός με το Εθνικό Θέατρο, το Θέατρο Τέχνης, το Θέατρο της Οδού Κεφαλληνίας και το ελεύθερο θέατρο. Μεταξύ άλλων, τον έχουν σκηνοθετήσει οι Μίνως Βολανάκης, Μίμης Κουγιουμτζής, Κώστας Τσιάνος, Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος, Νίκος Μαστοράκης, Στάθης Λιβαθινός, Γιάννης Μόσχος, Αντώνης Αντύπας, Γεωργία Μαυραγάνη, σε όλα τα θεατρικά είδη με έργα του παγκόσμιου δραματολογίου.

Έχει σκηνοθετήσει παραστάσεις για επαγγελματικές και ερασιτεχνικές ομάδες. Ως θεατρικός συγγραφέας έχει ανεβάσει τα έργα του:

-«**Ζητούνται νέοι και νέες**» (συγγραφή και σκηνοθεσία) Θέατρο «Αλάμπρα» -1997 και Θέατρο «Λαμπέτη» -2002.

-«**314**» “Θέατρο της Άνοιξης”- 2001

-«**Το καμπαρέ του Δρόμου**» – 2006 , Πάτρα Πολιτιστική Πρωτεύουσα

-«**Να πιούμε άλλο ένα ή να φύγουμε;**» (συγγραφή και σκηνοθεσία) Μουσική σκηνή «Αρχιτεκτονική» -2007

-«**Ένα μάτσο βιόλες**» (συγγραφή και σκηνοθεσία μαζί με τον Ταξιάρχη Χάνο), “Studio 104”- 2011

Το 2013 κέρδισε το πρώτο Κρατικό βραβείο στο διαγωνισμό συγγραφής θεατρικού έργου, με το έργο του «**Η ντουλάπα**».

E-Mail: panagiotispanagopoulos@gmail.com

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ

“Η Ντουλάπα” είναι ένα νεοελληνικό έργο που κέρδισε το 2012 σε διαγωνισμό του ΥΠΠΟ το Πρώτο Κρατικό Βραβείο Συγγραφής Θεατρικού Έργου.

Απόσπασμα της επιστολής απο την επιτροπή του ΥΠΠΟ, με το σκεπτικό βράβευσης του έργου :

«Το έργο ξεκινά απο μια πρωτότυπη κι ενδιαφέρουσα ιδέα. Χρησιμοποιεί εντελώς αναγνωρίσιμα και καθημερινά πρόσωπα με συνηθισμένα προβλήματα- ανησυχίες τα οποία βρίσκονται μπλεγμένα σε μια απίστευτη ιστορία. (Το γεγονός ότι αυτή βασίζεται σ’ ένα πραγματικό γεγονός, χαρίζει στο έργο πρόσθετο ενδιαφέρον).

Στη συνέχεια, χτίζει το σασπένς με οικονομία. Είναι πειστικό στην εξιστόρηση κι ο διάλογος είναι καλοφτιαγμένος, τόσο απο άποψη ρυθμού όσο και σε αντιστοιχία με τον κάθε ήρωα. Το κείμενο είναι άμεσο, έχει στέρεα δομημένη πλοκή, καθαρούς χαρακτήρες και σκιαγραφεί μια κοινωνική πραγματικότητα χωρίς στερεοτυπικές ανακλήσεις και χωρίς να ρέπει σε τηλεοπτικά πρότυπα.

Η Ντουλάπα είναι «παραστάσιμη», έχει φανερά οργανική σχέση με τη σκηνή. ...Διαθέτει αρκετή δύναμη να μιλήσει με παραβολικό τρόπο για πολλά. Και βέβαια διαθέτει μια δυνατή σκηνή αποκάλυψης κι ένα τέλος που «σβήνει» με ευγένεια και χωρίς μελοδραματισμούς το θέμα του.»

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ 7 (4 γυναίκες + 3 άντρες)

- ΝΤΕΜΗΣ
- ΠΕΡΛΑ
- ΜΑΡΚΟΣ
- ΑΝΙΑ
- ΣΩΤΟΣ
- ΝΑΤΑΣΑ
- ΖΩΗ

Όλο το έργο εξελίσσεται στο σπίτι του Ντέμη. Στο μέσον της σκηνης -του διαμερίσματος- δεσπόζει μια τεράστια ντουλάπα με ξύλινη συρτή πόρτα. Απο πάνω, στην κορυφή της, βλέπουμε δύο ξύλινα πορτάκια. Όταν ανοίξουν, εμφανίζεται ένα αρκετά ευρύχωρο πατάρι. Δεξιά της ντουλάπας, ένα μικρό σαλόνι με ένα πάγκο που το χωρίζει απο τη μικρή κουζίνα. Η εξώπορτα όταν ανοίγει φαίνεται ένας διάδρομος. Αριστερά της ντουλάπας η κρεβατοκάμαρα και μια πόρτα που οδηγεί στο μπάνιο. Ένα παράθυρο που όταν είναι ανοιχτό ακούγεται ο δρόμος και η κίνηση απ' έξω. Το διαμέρισμα είναι μοντέρνο, εργένικο, με όλες τις σύγχρονες ανέσεις. Βρίσκεται στο κέντρο μιας μεγαλούπολης. Θα μπορούσε να είναι εδώ ή εκεί. Η χώρα δεν έχει σημασία. Θα μπορούσε να είναι η δική μου ή η δική σου.

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Σούρουπο. Το iPhone συνδεδεμένο στο iPod παίζει μουσική. Ακούγεται το ντους απο το μπάνιο. Σταματάει ο ήχος του νερού και βγαίνει με πετσέτα βρεγμένος, ο Ντέμης. Είναι γύρω στα τριάντα, αρκετά καλοβαλμένος. Αλλάζει τραγούδι και κοιτάζει το ανοιχτό laptop του. Γελάει και κάτι γράφει. Αρχίζει να ντύνεται –με στολή πιλότου- χορεύοντας και γράφοντας που και που στο κομπιούτερ. Κλείνει τη μουσική και τηλεφωνεί απο κινητό. Συγχρόνως γράφει και στο mac του.

ΝΤΕΜΗΣ Έλα. Έτοιμος είσαι;...Ωραία. Κι εγώ. Θα σου κορνάρω να κατέβεις, ναι;...Α! Μάρκο! Μάρκο... Μη ξεχάσεις πάλι να πάρεις τη κάμερα μου...Έτσι είπες και χτες και τη ξέχασες όμως...Όχι αγόρι μου. Δε θα στη χαρίσω. Να πάρεις δική σου...Ακούς; Τώρα μιλάω μ' ένα μωρό στο Facebook... Αυτήν ναι!...Με θέλει σίγουρα, αλλά ας όψεται η δουλειά. Άντε κλείνω. Θ' αργήσουμε. Είναι έξι και τέταρτο γελοίο. Οκτώ πετάμε. Γεια! Ξεκινάω! (Το κλείνει. Διαβάζει δυνατά αυτό που συγχρόνως γράφει στο κομπιούτερ). «Ραν-τε-βού σε τρεις μέ-ρες που επι-στρέ-φω. Φι-λιά...Κι εμέ-να θα μου λεί-ψεις. Πο-λύ. Να-σε-προ-σέχεις».

Κλείνει αναστενάζοντας το laptop. Ανοίγει το ψυγείο και παίρνει ένα μήλο. Το τρώει για λίγο σκεφτικός και το παρατάει μισοφαγωμένο στο πάγκο. Σημειώνει κάτι σε ένα ημερολόγιο, που κρέμεται στο ψυγείο. Βάζει παπούτσια, παίρνει κινητό, κλειδιά, μια βαλιτσούλα, κλείνει τα φώτα και βγαίνει τραγουδώντας. Έχει ξεχάσει το παράθυρο ανοιχτό. Ακούγονται βροντές. Το διαμέρισμα άδειο για αρκετή ώρα. Ξαφνικά απέξω, πετιέται πρώτα ένας μπόγος απο το ανοιχτό παράθυρο, μες στη κρεβατοκάμαρα. Έπειτα απο λίγο, σκαρφαλώνει και εισβάλλει στο διαμέρισμα η Πέρλα. Είναι γύρω στα σαράντα. Βρώμικη, τάλαιπωρημένη και πολύ φοβισμένη. Κάθεται για ώρα τρέμοντας, στο σκοτάδι, ανασαίνοντας βαριά. Ηρεμεί λίγο κι αρχίζει να κυκλοφορεί μέσα στο σπίτι.

Σκοντάφτει πάνω στα έπιπλα. Βρίσκει κι ανάβει το φως. Ανοίγει τη βρύση της κουζίνας και πλένει το πρόσωπο της, τα χέρια της. Ανοίγει ένα μικρό φωτιστικό και κοιτάζει τη κρεβατοκάμαρα. Ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δε παίρνει τίποτα και τα ξανακλείνει. Κοιτάζει κι αγγίζει τη κλειστή ντουλάπα. Επιστρέφει στη κουζίνα. Ανοίγει το ψυγείο. Ψάχνει. Βλέπει το παρατημένο μήλο στο πάγκο. Το αρπάζει και το τρώει λυμασμένα, ενώ δίνει μια βουτιά και πέφτει στον καναπέ. Βλέπει μια φωτογραφία του Ντέμη μπροστά απο ένα αεροπλάνο. Την κοιτάζει για ώρα. Παίρνει το τηλεκοντρόλ που είναι δίπλα κι ανοίγει τη τηλεόραση. Την κλείνει σχεδόν αμέσως. Βλέπει το σταθερό τηλέφωνο. Το σηκώνει, διστάζει για λίγο και το κλείνει. Το κάνει αρκετές φορές. Προσπαθεί να σχηματίσει ένα νούμερο αλλά είναι ταραγμένη και δε το θυμάται. Ανοίγει το μπόγο της. Βγάζει μια ατζέντα και βρίσκει το νούμερο.

ΠΕΡΛΑ (Στο τηλέφωνο). Μαμά. Εγώ είμαι... Ναι. Εγώ. Δε μπορώ να μιλήσω πολύ. Είστε καλά; Γιατί δε γινόταν. Τώρα βρήκα τηλέφωνο. Όχι δε βρέχει τώρα εδώ. Μπουμπουνίζει όμως. Α, ναι;...Τόσο πολύ; Να ντύνεστε ζεστά. Να ανάβεις το τζάκι μαμά... Θα σας στείλω αύριο λίγα λεφτά. Στο σπίτι μιας φίλης. Όταν βρω δουλειά, θα βρω και δικό μου σπίτι μαμά. Δεν είναι εύκολο. Καθόλου εύκολο δεν είναι. Έχω περάσει απίστευτα δύσκολα. Γι' αυτό δεν σας τηλεφωνούσα. Μη πεις τίποτα στη μικρή, εντάξει;...Φιλιά. Δώσε μου τη. Γρήγορα...Ζωή; Αγάπη μου! Μωράκι μου εσύ! Ζωούλα μου!...Καλά είμαι. Τώρα που σ' ακούω μια χαρά. Ναι. Μένω μαζί με μια φίλη μου τώρα. Γι' αυτό δε μπορώ να σου μιλήσω πολύ. Δεν είναι δικό μου το τηλέφωνο... Ναι ματάκια μου...Όταν μαζέψω αρκετά λεφτά, θα σε φέρω κι εσένα εδώ. Κοντά μου. Καλά είσαι; ...Να την ακούς τη γιαγιά, εντάξει;...Τι ζωγράφισες;...Αλήθεια;...Αχ, πως θα 'θελα να ήμουν εκεί να μου το δείξεις κι εμένα... (Ακούγεται το ασανσέρ και χαμηλώνει τη φωνή της). Άκου Ζωή. Θα σας πάρω εγώ πάλι σύντομα. Δε μπορώ να μιλήσω τώρα άλλο. Σ' αγαπώ.

Το κλείνει και σβήνει τρέχοντας τα φώτα. Έξω απο το διαμέρισμα ακούγεται μια μικρή φασαρία-προφανώς οι γείτονες. Αρπάζει το μπόγο της και τρέχει στη ντουλάπα. Την ανοίγει και μπαίνει μέσα.

Παύση. Ησυχία. Ανοίγει δειλά τη ντουλάπα. Εκείνη την ώρα ξεκινάει η βροχή. Δυνατά. Με αστραπές και βροντές. Κλείνει το παράθυρο. Αρχίζει να κλαίει βουβά. Βλέπει την ανοιχτή ντουλάπα. Τα δύο ξύλινα πορτάκια ψηλά. Ξαφνικά της έρχεται η ιδέα. Παίρνει μια καρέκλα. Ανεβαίνει και ξεκλειδώνει το πατάρι. Το περιεργάζεται. Βάζει το χέρι της. Ψαχουλεύει. Μέσα έχει μόνο μια κούτα. Την ανοίγει. Είναι άδεια. Μένει επάνω στη καρέκλα, με το άδειο κουτί στα χέρια. Σβήνει αργά το φως.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Λίγες εβδομάδες μετά. Πρωί. Ξυπνητήρι. Ο Ντέμης σηκώνεται από το κρεβάτι και το κλείνει. Ανοίγει το παράθυρο. Πηγαίνει στο μπάνιο. Μετά από λίγο ακούγεται το καζανάκι. Βγαίνει. Βάζει καφέ να γίνεται, μουσική να παίζει και ξαναμπαίνει στο μπάνιο. Ακούγεται το ντους. Τραγουδάει. Κουδούνι. Βγαίνει βρεγμένος, τυλιγμένος σε μια πετσέτα. Κλείνει τη μουσική κι ανοίγει την εξώπορτα. Μπαίνει ο Μάρκος. Είναι πάνω κάτω στην ίδια ηλικία με το Ντέμη. Λίγο πιο ατσούμπαλος και χύμα. Κρατάει μια μικρή ταξιδιωτική βαλίτσα.

ΝΤΕΜΗΣ Άντε πέρνα, τι κοιτάς; Καλημέρα.

ΜΑΡΚΟΣ Καλημέρα; Ακόμα έτσι είσαι;

ΝΤΕΜΗΣ Έχει καφέ έτοιμο. Έρχομαι.

Πηγαίνει στη κρεβατοκάμαρα και ντύνεται. Ο Μάρκος βάζει καφέ και χαζεύει λίγο μια εφημερίδα στο πάγκο.

ΜΑΡΚΟΣ (Χασμουριέται) Κομμάτια είμαι...

ΝΤΕΜΗΣ Τι;

ΜΑΡΚΟΣ Πως τον πίνεις;

ΝΤΕΜΗΣ Σκέτο. Τόσα χρόνια ακόμα να το μάθεις.

ΜΑΡΚΟΣ Βγήκα χτες. Δεν έχω κοιμηθεί σχεδόν καθόλου.

ΝΤΕΜΗΣ Πως το έπαθες;

ΜΑΡΚΟΣ Είχε πορεία τώρα στο κέντρο. Δέκα ώρες ήμουνα στο ταξί. Πότε επιτέλους θα πάρεις το αυτοκίνητο σου;

ΝΤΕΜΗΣ Τέλη του μήνα θα είναι έτοιμο. Έπαθε γερή ζημιά.

- ΜΑΡΚΟΣ** Έχεις κανένα ντεπόν; Με ζάλισε στη πολυλογία ο ταρίφας. Μου πήρε το κεφάλι. Είχε και τη μουσική τέρμα.
- ΝΤΕΜΗΣ** Κοίτα στο μπάνιο. Έχει μάλλον στο ντουλαπάκι, δίπλα στο...εκεί.
- ΜΑΡΚΟΣ** Αναβράζοντα δεν έχεις; Δεν τα μπορώ αυτά.
- ΝΤΕΜΗΣ** Γιατί;
- ΜΑΡΚΟΣ** Τόσα χρόνια δε το έχεις μάθει; Δε πίνω χάπια ποτέ. Νομίζω πως θα μου κάτσουν στο λαιμό και θα πνιγώ.
- ΝΤΕΜΗΣ** Πόσο χρονών είσαι; Πέντε;
- ΜΑΡΚΟΣ** Ακόμα δεν έφτιαξες βαλίτσα;
- ΝΤΕΜΗΣ** Δυο λεπτά μου παίρνει. Με αυτόματο την ετοιμάζω πια.
- ΜΑΡΚΟΣ** Α, καλά. (Ρίχνει βουτιά στο κρεβάτι).
- ΝΤΕΜΗΣ** Μη κοιμηθείς Μάρκο!
- ΜΑΡΚΟΣ** (Με κλειστά μάτια). Πόσες μέρες φεύγουμε;
- ΝΤΕΜΗΣ** Τέσσερις νομίζω. Για να δω. (Κοιτάζει το ημερολόγιο που κρέμεται στο ψυγείο). Ναι. Τρεις Ντουμπάι και μια Όσλο.
- ΜΑΡΚΟΣ** Τελ Αβίβ πότε έχουμε;
- ΝΤΕΜΗΣ** Την άλλη βδομάδα. Αντε σήκω!
- ΜΑΡΚΟΣ** Αυτό τι είναι; (Ένα κουτί με χάπια στο κομοδίνο). Έχεις γεμίσει χάπια. Γέρος είσαι;
- ΝΤΕΜΗΣ** Καλά που τα είδες. Θα τα ξέχναγα. (Τα βάζει στη βαλίτσα).
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι είναι αυτά; Για το σεξ; Για να σου σηκώνεται;
- ΝΤΕΜΗΣ** Για τις αυπνίες μου βλάκα. Κοιμάμαι σα πουλάκι μ' αυτά. Ξέρεις τι βαθιά;
- ΜΑΡΚΟΣ** Ναι ε; Θα μου δώσεις κι εμένα ένα σήμερα;
- ΝΤΕΜΗΣ** Εσύ κοιμάσαι όρθιος, δεν έχεις ανάγκη. Επίσης...τώρα δε μου έλεγες ότι δεν πίνεις χάπια;
- ΜΑΡΚΟΣ** Δε λιώνουν αυτά;

- ΝΤΕΜΗΣ** Είσαι αστείος; Τη κάμερα να πάρω. Στο Ντουμπάι θα 'χει καλό καιρό. Το είδα στο ίντερνετ. Θα βγούμε.
- ΜΑΡΚΟΣ** Νυστάζω. (Κοιτάζει την ανοιχτή ντουλάπα). Πόσα ρούχα έχεις ρε ψώνιο; Δώσε και τίποτα σε κανένα φτωχό.
- ΝΤΕΜΗΣ** Πρέπει κάποια στιγμή να κάνω ξεκαθάρισμα. Χαμός ε;
- ΜΑΡΚΟΣ** Αυτό δεν είναι ντουλάπα. Το Mall είναι. Ούτε μοντέλο να ήσουν. Έχεις κι άλλα στο πατάρι;
- ΝΤΕΜΗΣ** Όχι, είπαμε. Άδειο είναι. Έχω χάσει και το κλειδί. Δε μπορώ να τ' ανοίξω.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ένα άχρηστο πατάρι. Αλλά και τι να το κάνεις; Η ντουλάπα σου είναι σαν όλο το σπίτι μου.
- ΝΤΕΜΗΣ** Η στολή σου;
- ΜΑΡΚΟΣ** Στη βαλίτσα. Θα τη φορέσω στο αεροδρόμιο. Εκατό καφέδες θέλω πριν το ταξίδι. Το παράθυρο! Πάλι ανοιχτό θα το αφήνες.
- ΝΤΕΜΗΣ** Κλείστο. Λοιπόν. Κινητό. Τσιγάρα. Κλειδιά. Φύγαμε.
- ΜΑΡΚΟΣ** Καλά χτες γνώρισα ένα μωρό...
- ΝΤΕΜΗΣ** Μου τα λες στο ταξί.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ξανθό, με γαλανά μάτια. Δεν ήταν βέβαια σαν και την αγάπη μου στο Τελ Αβίβ. Αλλά πολύ καλή. Εσύ με τη δικιά σου δε βρεθήκατε χτες;
- ΝΤΕΜΗΣ** Τσακωθήκαμε. Θα στα πω.
- ΜΑΡΚΟΣ** Δεν είσαι άνθρωπος εσύ για σχέση. Είσαι καρμίζης.

Ο Μάρκος παίρνει τη βαλίτσα του και βγαίνει. Ο Ντέμης ρίχνει μια τελευταία ματιά στο σπίτι και τον ακολουθεί. Ακούγεται που κλειδώνει απέξω τη πόρτα κι ύστερα ο θόρυβος απο ασανσέρ. Παύση. Η ντουλάπα έχει μείνει ανοιχτή. Το πατάρι κλειστό. Σιγά σιγά ανοίγει και ξεπροβάλει πρώτα το κεφάλι της Πέρλας. Αφουγκράζεται. Φοράει νυχτικό. Πηδάει απο το πατάρι και μπαίνει στο μπάνιο. Μετά απο λίγο ακούγεται το καζανάκι. Βγαίνει μουρμουρίζοντας ένα τραγούδι και βάζει λίγο καφέ που έχει απομείνει. Κοιτάζει το

πρόγραμμα του Ντέμη στο ημερολόγιο του ψυγείου. Σημειωμένες σε κυκλάκια οι ημερομηνίες των ταξιδιών του. Μετράει τα κυκλάκια.

ΠΕΡΛΑ Τέσσερις μέρες! Θεέ μου, σ' ευχαριστώ...Τι ήθελα; Α, ναι! Ανοίγει συρτάρια και ψάχνει τραγουδώντας. Τελικά, βρίσκει κάτι κλειδιά. Τα δοκιμάζει στην εξώπορτα. Ταιριάζουν. Ξεκλειδώνει κι ανοίγει προσεχτικά. Κλείνει αμέσως και ξανακλειδώνει.

ΠΕΡΛΑ Το 'ξέρα! Ήμουν σίγουρη! Είναι δυνατόν να μην είχες αντικλείδι; (Κοιτάζεται στο καθρέφτη). Είσαι σπουδαία! Παίρνει μια καρέκλα. Ανεβαίνει στο πατάρι και τραβάει έξω το μπόγο της. Τον ανοίγει και βγάζει ένα φουστάνι. Ντύνεται. Χτυπάει το σταθερό. Μπαίνει τηλεφωνητής με τη φωνή του Ντέμη.

ΤΗΛΕΦ Καλέσατε το 8050638. Αφήστε το μήνυμά σας και θα επικοινωνήσω ή καλέστε με στο κινητό.

ΦΩΝΗ Ντέμη η μαμά είμαι. Έφυγες; Δε σε πρόλαβα; Ντέμη; Έχω νέα από τη θεία Μαλαματή... Έφυγες;... (Το κλείνει).

ΠΕΡΛΑ Έφυγε ο Ντέμης μαμά... Έφυγε ο Ντέμης...έφυγα κι εγώ...

Παίρνει μια τσάντα, τα κλειδιά και βγαίνει με προφύλαξη, αφήνοντας μπόγο, ντουλάπα και πατάρι ανοιχτά. Ακούγεται που κλειδώνει απέξω τη πόρτα.

Πέρασμα χρόνου.

Η ίδια μέρα. Λίγες ώρες μετά. Το σπίτι όπως πριν. Ακούγεται η εξώπορτα που ξεκλειδώνει. Μπαίνει η Πέρλα. Κουβαλάει σακούλες και σέρνει ένα στρώμα μονό, καινούριο. Με κόπο, καταφέρνει να το χώσει μέσα στο σπίτι. Κλειδώνει. Βαριανασαίνει ακουμπώντας στη πόρτα. Δείχνει όμως χαρούμενη. Βάζει το αντικλείδι εκεί που το βρήκε πριν. Βγάζει μακαρόνια από ένα ντουλάπι κι ανάβει το μάτι. Βάζει νερό σε μια κατσαρόλα και τα πετάει μέσα. Έπειτα τηλεφωνεί από το σταθερό.

ΠΕΡΛΑ (στο τηλέφωνο). Μαμά! Έλα μαμά! Εγώ είμαι. Μ' ακούς; Τι φασαρία είναι αυτή; Πάρε με στο νούμερο που σου έδωσα. Ναι, τώρα! (Το κλείνει και σέρνει το στρώμα προς

τη ντουλάπα. Χτυπάει το τηλέφωνο. Το σηκώνει και δε μιλάει μέχρι να ακούσει τη φωνή) Σ' ακούω, ναι...Τι; Αχ, το ξέχασα. Χρόνια πολλά, να σε χαιρόμαστε... Μαμά συγγνώμη. Έχω τόσα μες στο κεφάλι μου... Έχετε κόσμο; Α, ναι; Να σου πω. Είναι κι αυτός εκεί; Με τη γυναίκα του;...Αυτό του έλειπε... Όχι μαμά. Δε θα δεχθείς λεφτά απ' αυτόν. Ποτέ. Ακούς; Ποτέ! Δώσε μου τη Ζωή...Κοριτσάκι μου; Καλά είμαι αγάπη μου... Βρήκα να! Δουλεύω τώρα σε μια εταιρεία. Γι' αυτό, επειδή δεν είμαι συνέχεια στο σπίτι, πρώτα θα σας παίρνω εγώ και μετά θα με καλείτε εσείς. Σ' αυτό το νούμερο, ναι. Κατάλαβες αγάπη μου;.. Δεν είναι δικό μου το τηλέφωνο. Μην ενοχλούμε συνέχεια και τη φίλη μου που με φιλοξενεί...Τι; Κύκνο; Που έμαθες εσύ να ζωγραφίζεις κύκνο; ...Αχ, θα τρελαθώ. Άκου Ζωή...Θα σας πάρω κι αύριο μετά τη δουλειά, το απόγευμά. ..Πάρα πολύ μου λείπεις...Κι εγώ σ' αγαπώ! Θα σας πάρω κι αύριο, ακούς; Φιλιά αγάπη μου.

Το κλείνει. Σηκώνεται και συνεχίζει να σέρνει το στρώμα στη ντουλάπα. Το σηκώνει και το πετάει με δύναμη μέσα στο πατάρι. Ανεβαίνει στη καρέκλα και το ισιώνει. Ανοιγοκλείνει τα πορτάκια. Δοκιμάζει να δει αν κλείνουν καλά. Τα αφήνει ανοιχτά. Στέκεται για λίγο σκεπτική. Κατεβαίνει και βγάζει απο τις τσάντες που έφερε, ένα μαξιλάρι, σεντόνια και μαξιλαροθήκες. Τα ανοίγει όλα και τα ανεβάζει στο πατάρι. Στρώνει βιαστικά το στρώμα της

ΠΕΡΛΑ Αχ! Τα μακαρόνια! (Τρέχει στη κουζίνα και τα βγάζει. Ανοίγει με σιγουριά ένα ντουλάπι. Βγάζει το στραγγιστήρι. Γενικά πια λειτουργεί σαν στο σπίτι της)

ΠΕΡΛΑ Σήμερα θα κοιμηθείς σαν άνθρωπος. Είσαι σπουδαία!

Ανοίγει το ψυγείο. Βγάζει κέτσαπ και τυρί για μακαρόνια. Ρίχνει λίγο απ' όλα, σ' ένα πιάτο. Βάζει και λίγο χυμό. Κάθεται στον πάγκο κι αρχίζει να τρώει σιγοτραγουδώντας. Ανοίγει την εφημερίδα που είχε αφήσει ο Μάρκος. Στις αγγελίες. Ανοίγει συγχρόνως τη τηλεόραση. Χαζεύει λίγο και μετά τη γυρνάει στο αθόρυβο. Τηλεφωνεί απο το σταθερό

ΠΕΡΛΑ Ναι καλησπέρα! Σας βρήκα απ' τις αγγελίες. Ψάχνετε γυναίκα λέτε, για καθαρίστρια; Όχι, δεν είμαι

Φιλιππινέζα! Ναι απο δω, εσείς τι ψάχνετε;...Μασάζ;...Α, πονηρό, μάλιστα. Δε βάζεις αγγελία στις τσόντες τότε; Τι βάζεις στην εφημερίδα;

Το κλείνει απότομα. Έξω ακούγεται ένα περιπολικό. Τινάζεται και τρέχει στο παράθυρο. Κλείνει τις κουρτίνες. Τα φώτα σβήνουν αργά. Το περιπολικό απομακρύνεται. Η Πέρλα ανοίγει τη φωνή της τηλεόρασης, ίσα-ίσα ν' ακούει. Ξαπλώνει, συνεχίζοντας να τρώει μακαρόνια.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μήνες μετά. Νύχτα. Έξω βρέχει. Ο Ντέμης κοιμάται ροχαλίζοντας στο κρεβάτι. Ανοίγει όσο πιο αθόρυβα το πατάρι και βγαίνει η Πέρλα, με νυχτικό. Έχει μάθει πια να ανεβοκατεβαίνει χωρίς καρέκλα. Στηρίζεται στο συρτάρι της ντουλάπας με τα πόδια, σαν σε σκαλί. Είναι έτσι πολύ πιο εύκολο. Έχει συνηθίσει πια και το σπίτι και το σκοτάδι. Κυκλοφορεί αλαφροπάτητα. Με σιγουριά. Χωρίς να σκοντάφτει. Πηγαίνει στη κουζίνα. Σαν το ζώο, σκαρφαλώνει στο νεροχύτη και κατουράει. Μετά, ανοίγει λίγο τη βρύση για να καθαρίσει και τη κλείνει γρήγορα. Ο Ντέμης γυρνάει μες στον ύπνο του την ώρα που εκείνη επιστρέφει στο πατάρι. Κοντοστέκεται για μια στιγμή.

Έπειτα σκαρφαλώνει κι ανεβαίνει. Ακούγεται που κλειδώνεται μέσα. Εκείνη τη στιγμή, γίνεται μια ΕΚΠΛΗΞΗ στο σκηνικό. Το πατάρι, που ως τώρα φαινόταν κλειστό, γίνεται διαφανές καθώς η Πέρλα ανάβει ένα φακό. Έτσι, μπορούμε να δούμε πια το εσωτερικό του, με τη σύμβαση πως οι ήρωες δε μπορούν. Η Πέρλα έχει εγκαταστήσει στο πατάρι ένα μικρό σπιτικό. Ξαπλώνει απαλά στο στρώμα της και διαβάζει ένα γράμμα. Δίπλα είναι ο μπόγος της, ένα μπουκαλάκι νερό που πίνει πότε-πότε. Έχει ακόμα πλαστικά ποτηράκια, κρεμασμένες στο τοίχο παιδικές ζωγραφιές και μια φωτογραφία της κόρης της, ένα τετράδιο, μια λεκανίτσα κι ένα χαρτί υγείας. Διπλώνει το γράμμα και το βάζει κάτω απο το μαξιλάρι της. Φιλάει τη φωτογραφία της κόρης της. Κλείνει το φακό. Το πατάρι, απέξω φαίνεται πάλι κανονικό, με "άορατο" το εσωτερικό.

Πέρασμα χρόνου.

Πρωί. Ξυπνητήρι. Ο Ντέμης σηκώνεται απο το κρεβάτι και το κλείνει. Πηγαίνει στο μπάνιο. Μετά απο λίγο ακούγεται το καζανάκι. Βγαίνει, βάζει καφέ να γίνεται, μουσική να παίζει και ξαναμπαίνει στο μπάνιο. Ακούγεται το ντους. Τραγουδάει. Ένα φωτάκι θεατρικό ανάβει στο πατάρι, έτσι ώστε να μπορούμε πια να παρακολουθούμε παράλληλα και την εκεί δράση, ακόμη και χωρίς φακό. Η Πέρλα στριφογυρίζει στο στρώμα της. Ξυπνάει απο τη μουσική. Χτυπάει το σταθερό. Στήνει αντί και προσπαθεί να ακούσει.

ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΗ

Μαμά...Η Ζωή είμαι. Μαμά! Εγώ είμαι η Ζωή. Λείπει η γιαγιά και σε παίρνω κρυφά για ν' ακούσω τη φωνούλα σου. Δεν είσαι εκεί; Πάρε με όταν μπορείς.

Η Πέρλα εμβρόντητη στο πατάρι. Το νερό στο ντους σταματάει και βγαίνει ο Ντέμης. Κλείνει τη μουσική. Ακούει τον τηλεφωνητή να βουίζει και βάζει το μήνυμα. Η Πέρλα με το σεντόνι στο στόμα, προσπαθεί να σταματήσει τη κραυγή που της έρχεται. Ο Ντέμης ακούει την κοριτσίστικη φωνή και με μια γκριμάτσα απορίας, τύπου "τι ήταν τώρα αυτό το άσχετο;" ,σβήνει το μήνυμα. Χτυπάει πάλι το τηλέφωνο μετά απο λίγο. Το σηκώνει. Έξω ακούγονται αστραπές και ξεσπά η βροχή.

ΝΤΕΜΗΣ Έλα μάνα. Καλά είμαι. Μόλις ξύπνησα. Στον ύπνο σου με έβλεπες;.. Όχι, έχω ρεπό δυο μέρες. Εσύ καλά είσαι; Κοιμάσαι καθόλου; Τα χάπια για τον ύπνο τα παίρνεις; ... Σα τα μούτρα σου μ'έχεις κάνει-κι εγώ πολύ δύσκολα κοιμάμαι... Εμένα φταίει η δουλειά μου όμως. Μια ξυπνάω στην Ευρώπη, την άλλη στην Ασία...Τι ώρα να κοιμηθεί ο οργανισμός μου; Δε ξέρει, τα 'χει παίζει...Τι; Ποιος;

ΦΩΝ ΠΕΡ (Ακούμε αυτά που γράφει στο τετράδιο της). Αγαπημένη μου Ζωή. Σήμερα βρέχει πολύ. Αποφάσισα να κάτσω όλη μέρα μες στο σπίτι. Ευτυχώς έχω ρεπό απο τη δουλειά. Δε χρειάζεται να βγω καθόλου.

ΝΤΕΜΗΣ (Γελάει). Μάνα, τι πλάκα έχεις!

ΦΩΝ ΠΕΡ Θυμάσαι πόσο φοβάμαι τη βροχή και τις αστραπές;

ΝΤΕΜΗΣ Μη της δίνεις σημασία. Πάντα έτσι ήταν η θεία Μαλαματή. Εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου.

ΦΩΝ ΠΕΡ Πόσο δυνατά μου έσφιγγες το χέρι όποτε βλέπαμε τους κεραυνούς;

ΝΤΕΜΗΣ Η θεία Μαλαματή δεν έχει παιδιά μαμά

ΦΩΝ ΠΕΡ Σαν να ήσουν εσύ η μεγάλη κι εγώ η μικρή.

ΝΤΕΜΗΣ Εσύ να δείξεις ανωτερότητα.

ΦΩΝ ΠΕΡ «Μη φοβάσαι μανούλα» μου έλεγες και μου τραγουδούσες.

ΝΤΕΜΗΣ Καλά μάνα, εντάξει. Τα έχουμε πει χίλιες φορές αυτά.

ΦΩΝ ΠΕΡ Πως θα ήθελα τώρα που βρέχει να ήσουν εδώ. Να καθόσουν δίπλα μου. Να τραγουδούσες και να ζωγράφιζες.

ΝΤΕΜΗΣ Μ' έπρηξες όμως με τη θεία Μαλαματή. Ακόμα δεν άνοιξε το μάτι μου. Άντε, κλείσε τώρα. Θέλω να πάω τουαλέτα. Γεια, ναι...

ΦΩΝ ΠΕΡ Θέλω να μου φτιάξεις και να μου στείλεις μια ζωγραφιά με τη βροχή.

Ο Ντέμης ανάβει τσιγάρο. Πηγαίνει στο παράθυρο και κοιτάζει έξω τη βροχή. Η Πέρλα συνεχίζει το γράψιμο.

ΦΩΝ ΠΕΡ Με πολλά χρώματα. Να είναι στα βουνά. Να βρέχει και κάθε σταγόνα της βροχής να έχει κι άλλο χρώμα. Θα μου τη φτιάξεις;

Χτυπάει το σταθερό. Η Πέρλα παρατάει το γράψιμο και στήνει πάλι αντί. Ο Ντέμης το σηκώνει.

ΝΤΕΜΗΣ Παρακαλώ... Ποιαν;... Όχι κορίτσι μου. Λάθος κάνεις. Εσύ άφησες ένα μήνυμα και πριν για τη μαμά σου; Όχι, λάθος. Λάθος νούμερο, μη ξαναπάρεις... Δε πειράζει.

Το κλείνει κι ανοίγει το laptop του. Η Πέρλα συνεχίζει να γράφει κι αυτός γράφει στο chat.

ΦΩΝ ΠΕΡ Να διαβάζεις τα μαθήματα σου Ζωή.

ΝΤΕΜΗΣ (Διαβάζει δυνατά αυτά που γράφει). Καλη-μέρα μω-ρό.

ΦΩΝ ΠΕΡ Θέλω να είσαι η καλύτερη μαθήτριά. Για μένα.

ΝΤΕΜΗΣ Λολ. Σπί-τι. Ρε-πό. Πάμε κα-φέ;

ΦΩΝ ΠΕΡ Να προσέχεις τη γιαγιά, όπως πρόσεχες εμένα. Σ' αγαπώ και σε λατρεύω. Η μανούλα της βροχής.

Κλείνει σ' ένα φάκελο το γράμμα και γράφει τη διεύθυνση. Χτυπάει το σταθερό.

ΝΤΕΜΗΣ Λέγετε;...Άντε πάλι! Σου είπα κοριτσάκι μου κάνεις λάθος...Μην ξαναπάρεις σ' αυτό το νούμερο. Είναι λάθος. *(Το κλείνει).* 'Αι, στο διάλο! *(Χτυπάει το κινητό του. Το σηκώνει.)* Έλα Άνι...Καλά είμαι. Εσύ; Σούπερ!...Να περάσω να σε πάρω με τ' αυτοκίνητο; Κανένα μισάωρο μέχρι να φτάσω. Θα προλάβεις; Εγώ έτοιμος είμαι. Ντυμένος... Μ' αρέσει η βροχή εμένα. Δεν έχω τέτοια κολλήματα... Πάμε για πρωινό, ναι. Ούτε εγώ έχω φάει. Τα λέμε σε λίγο...Φιλιά.

Το κλείνει. Αρχίζει να ντύνεται. Η Πέρλα στο πατάρι, προσπαθεί να ντυθεί κι αυτή με μαλακές, αθόρυβες κινήσεις. Ο Ντέμης ανοίγει το ψυγείο και πίνει λίγο γάλα. Παίρνει τα πράγματα του και βγαίνει. Ακούγεται που κλειδώνει την εξώπορτα, την ώρα που η Πέρλα ξεκλειδώνει το πατάρι. Ακούγεται το ασανσέρ. Εκείνη κατεβαίνει απο το "σπιτικό" της. Πηγαίνει στη κουζίνα. Κοιτάζει το ημερολόγιο στο ψυγείο. Έπειτα το ανοίγει, βγάζει ένα μήλο και πίνει γάλα απο το ίδιο μπουκάλι που έπινε πριν απο λίγο ο Ντέμης. Αναστενάζει. Τηλεφωνεί απο το σταθερό.

ΠΕΡΛΑ Ζωή μου. Εγώ είμαι η μαμά. Καλά είμαι αγάπη μου. Α, ναι; Μα σας το είπα μωρό μου. Δεν ισχύει πια αυτό το νούμερο. Έχω αλλάξει σπίτι. Μη ξαναπάρεις σ' αυτό το νούμερο το παλιό, εντάξει; Θα σας παίρνω εγώ όποτε μπορώ. Σήμερα σου έγραψα κι ένα γράμμα καινούριο. Τι;...Σε κυνηγούσε η κατσίκια;...Τι έκανες;...

Γελάει. Κλείνουν αργά τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Μήνες μετά. Νύχτα. Μόνο ένα λιγοστό φως μπαίνει απ' το ανοιχτό παράθυρο. Ακούγεται το καζανάκι του μπάνιου. Στη πόρτα του,

προβάλει και στέκεται με εσώρουχα, μια γυναικεία φιγούρα. Την ακούμε που βαριανασαίνει. Είναι πάνω κάτω στην ίδια ηλικία με το Ντέμη. (Σωστό είναι στην αρχή να την μπερδέψουμε με την Πέρλα).

ΑΝΙΑ (σιγά). Κοιμήθηκες; Ντέμη...Κοιμήθηκες;

ΝΤΕΜΗΣ (στο κρεβάτι). Προσπαθώ.

ΑΝΙΑ Ζαλίζομαι. Έκανα εμετό.

ΝΤΕΜΗΣ (Ανασηκώνεται). Σοβαρά;

ΑΝΙΑ Όχι πολύ. Δεν είχα φάει και τίποτα...Τα ποτά όμως όλα... Τα έβγαλα.

Ανάβει πορτατίφ

ΝΤΕΜΗΣ Έλα. Ξάπλωσε να σε πάρω αγκαλίτσα.

ΑΝΙΑ (Πέφτει στο κρεβάτι). Τι ζέστη είναι αυτή.

Ανάβει "θεατρικό φως" στο πατάρι και βλέπουμε τη Πέρλα να κάνει αέρα με μια βεντάλια.

ΝΤΕΜΗΣ Κοιμήσου να ηρεμήσεις.

ΑΝΙΑ Πως να κοιμηθώ μ'αυτή τη ζέστη; Εσύ πως μπορείς;

ΝΤΕΜΗΣ Πήρα το χάπι μου.

ΑΝΙΑ (Κλείνει το πορτατίφ). Δεν αισθάνομαι καλά.

ΝΤΕΜΗΣ Κλείσε τα ματάκια σου. Ηρέμησε.

ΑΝΙΑ Γιατί ξέρασα; (Παύση). Λες να είμαι έγκυος;

Η Πέρλα σταματάει τη βεντάλια της. Ο Ντέμης ανασηκώνεται κι ανοίγει πάλι το πορτατίφ.

ΝΤΕΜΗΣ Τι είπες τώρα;

ΑΝΙΑ Πως είσαι έτσι; Απ' το χάπι;

ΝΤΕΜΗΣ Εγώ μπορεί να είμαι έτσι απ' το χάπι. Εσύ...το άλλο το χάπι; Δε το παίρνεις το άλλο το χάπι;

ΑΝΙΑ Το παίρνω. Το παίρνω. Αλλά...

ΝΤΕΜΗΣ Τι αλλά;

ΑΝΙΑ Γιατί έκανα εμετό;

- NTEMHΣ** Απ' τα ποτά.
- ANIA** Λες να ήταν μπόμπες;
- NTEMHΣ** Εγώ ήπια μπύρα, δε ξέρω. Δε σου έχω πει κι εσένα να πίνεις μπύρες;
- ANIA** Δε μου αρέσει το ανθρακικό.
- NTEMHΣ** Μην αλλάζεις θέμα. Το παίρνεις σίγουρα το χάπι;
- ANIA** Ναι Ντέμη. Μη τρελαίνεσαι. Κλείσε το φως.
- NTEMHΣ** Τώρα μου έφυγε ο ύπνος.
- ANIA** Πάρε κι άλλο χάπι. Άσε με σε παρακαλώ. Μόλις ξέρασα.
- NTEMHΣ** (Αναστενάζει). Τι ζέστη είναι αυτή...
- Σηκώνεται και πάει στο παράθυρο. Η Πέρλα αρχίζει πάλι να κουνάει τη βεντάλια της συμπάσχοντας. Προφανώς ακούει «τα της κρεβατοκάμαρας».*
- ANIA** Τόσο τραγικό είναι αν είμαι έγκυος, που έχασες τον ύπνο σου;
- NTEMHΣ** Δεν είναι αυτό.
- ANIA** Τότε τι; Βάλε ένα Air condition. Λεφτά έχεις. Τι το αμελείς;
- NTEMHΣ** Εσύ θέλεις να κάνεις παιδί;
- ANIA** Είναι ώρα τώρα να το συζητήσουμε αυτό;
- NTEMHΣ** Εσύ το ξεκίνησες.
- ANIA** Πλάκα έκανα. Άσε με και ζαλίζομαι σου λέω. Δεν είμαι καλά.
- NTEMHΣ** (Πηγαίνει στο κρεβάτι. Την αγκαλιάζει. Τη φιλάει). Θέλεις να έρθεις να μείνεις εδώ;
- ANIA** Τι; Τι εννοείς τώρα;
- NTEMHΣ** Θέλεις να έρθεις; Να ...να συγκατοικήσουμε;
- Η Πέρλα σταματάει πάλι τη βεντάλια κι ανασηκώνεται απο το στρώμα της. Το ίδιο κι η Άνια κι ανοίγει πάλι το πορτατίφ. Παύση.*
- ANIA** Θέλεις να συζητήσουμε;

- ΝΤΕΜΗΣ** Δε ξέρω.
- ΑΝΙΑ** Τι θα πει δε ξέρω;
- ΝΤΕΜΗΣ** Γιατί πρέπει να ξέρω; Αισθάνθηκα και το 'πα.
- ΑΝΙΑ** Επειδή νόμιζες είμαι έγκυος; (Τον αγκαλιάζει. Τον φιλάει). Μωρό μου. Ευχαριστώ. Είναι πολύ ωραίο που το σκέφτηκες, που το αισθάνθηκες...Γίνεται όμως; Τώρα η δουλειά μου είναι δίπλα στο σπίτι μου...Αν δούλευα κάπου εδώ στο κέντρο. Ή αν δεν έλειπες κι εσύ συνέχεια τόσα ταξίδια...Τι θα κάνω όμως εγώ μόνη μου εδώ μέσα όταν εσύ θα λείπεις; Όλες μου οι φίλες είναι.. Ξέρεις τώρα...Είναι εκεί κοντά μου...κι εγώ...
- ΝΤΕΜΗΣ** Άστο. Μη το παιδεύεις. Δε χρειάζεται πολύ ανάλυση. (Χασμουριέται). Ας κοιμηθούμε.
- ΑΝΙΑ** (Τον φιλάει). Ας κοιμηθούμε. Καλέ μου εσύ! (Κλείνει το πορτατίφ. Παύση). Η αλήθεια είναι πως κι εγώ το 'χα σκεφτεί. Μήπως ήταν καιρός να αρχίσουμε να μένουμε πια μαζί...
- ΝΤΕΜΗΣ** Αλλά τώρα που σε πρόλαβα και το είπα πρώτος άλλαξες γνώμη;
- ΑΝΙΑ** Να ήταν τόσο απλό. Πως θα πηγαίνω κάθε πρωί στη δουλειά μου; Αφού δεν οδηγώ.
- ΝΤΕΜΗΣ** Άσε τις δικαιολογίες. Πες ότι δε θες. Δε σε παρεξηγώ.
- ΑΝΙΑ** Αν είμαι έγκυος, εννοείται έρχομαι σούμπιτη!
- ΝΤΕΜΗΣ** (Γελάει). Αν είσαι έγκυος, έχω μεταναστεύσει στη Νέα Ζηλανδία.
- ΑΝΙΑ** (Γελάει). Έλα να παίξουμε λίγο το παιχνίδι μας για να νυστάξω.
- ΝΤΕΜΗΣ** Άσε με.
- ΑΝΙΑ** Μια πόλη-μια λέξη. Έλα!
- ΝΤΕΜΗΣ** Όχι!
- ΑΝΙΑ** Ναι! Λισσαβόνα.
- ΝΤΕΜΗΣ** ...Δροσιά.

ΑΝΙΑ Βενετία;

ΝΤΕΜΗΣ Γόνδολα.

ΑΝΙΑ Σωστά...Μμμμ...Λος Άντζελες;

ΝΤΕΜΗΣ Κοσμοπολιτισμός.

ΑΝΙΑ Τόκυο;

ΝΤΕΜΗΣ Χάος.

ΑΝΙΑ Ιερουσαλήμ;

ΝΤΕΜΗΣ Τείχη.

ΑΝΙΑ Τύχη; Με ύψιλον ή με έψιλον γιώτα;

ΝΤΕΜΗΣ Με ότι θες.

Αρχίζουν να χαϊδεύονται και να βογκούν. Η Πέρλα ενοχλημένη ξαναρχίζει να κουνάει τη βεντάλια της.

ΝΤΕΜΗΣ Σου πέρασε η αδιαθεσία;

ΑΝΙΑ Εσένα σου πέρασε το χάπι το υπνωτικό;

Συνεχίζουν για λίγο και μετά σταματούν.

ΝΤΕΜΗΣ Έχει πολύ ζέστη.

ΑΝΙΑ Έχει πολύ ζέστη.

ΝΤΕΜΗΣ Να το αφήσουμε για αύριο το πρωί;

ΑΝΙΑ Ναι. Να κοιμηθούμε...Έκανα κι εμετό. Βρωμάω.

ΝΤΕΜΗΣ Είσαι καλύτερα;

ΑΝΙΑ Ναι...Λίγο...

ΝΤΕΜΗΣ Καληνύχτα Άνια.

ΑΝΙΑ Καληνύχτα Ντεμησάκο μου. Το πρωί ναι; Στο μπάνιο; Ε;
Το αγαπημένο μου; Σεξ στο μπάνιο;

ΝΤΕΜΗΣ Μμμμ...

Γυρνούν πλευρό. Σβήνουν απότομα τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μήνες μετά. Ξυπνητήρι. Η Πέρλα σηκώνεται απο το κρεβάτι και το κλείνει. Δίπλα της κοιμάται ένας άντρας, λίγο μικρότερος της. Είναι γυρισμένος πλάτη (Σωστό είναι στην αρχή να τον μπερδέψουμε με τον Ντέμη). Η Πέρλα σηκώνεται και πάει στο μπάνιο. Ακούγεται μετά απο λίγο το καζανάκι. Βγαίνει και πηγαίνει στη κουζίνα. Ανοίγει το ψυγείο κι αρχίζει να φτιάχνει τοστ.

ΠΕΡΛΑ Σήκω. Πήγε επτά. Δεν ακούς; Σήκω!

Βάζει καφέ και τοστ να γίνονται. Πηγαίνει στο κρεβάτι και σκουντάει τον άντρα που μουρμουρίζει νυσταγμένος.

ΠΕΡΛΑ Άντε σήκω. Πρέπει να καθαρίσω το σπίτι.

ΣΩΤΟΣ Τι ώρα είναι;

ΠΕΡΛΑ Οκτώ. Ξύπνα. Έφτιαξα τοστ.

Ο Σώτος σηκώνεται, χασμουριέται, μουρμουρίζει κάτι και μπαίνει στο μπάνιο.

ΠΕΡΛΑ Σώτο! Μη πειράξεις τις πετσέτες πάλι. Χτες βράδυ τις άλλαξα. Πάρε αυτήν που είναι πάνω στο πλυντήριο, ακούς;

ΣΩΤΟΣ (Απ' το μπάνιο). Καλά. Κατάλαβα.

Η Πέρλα αλλάζει σεντόνια και στρώνει το κρεβάτι με άλλα -του Ντέμη- που βγάζει απο τη ντουλάπα. Μετά απο λίγο ο Σώτος βγαίνει απο το μπάνιο.

ΣΩΤΟΣ Θα μου πεις τελικά ποιανού είναι αυτό το σπίτι;

ΠΕΡΛΑ Τι σημασία έχει; Έτσι κι αλλιώς δε θα ξανάρθεις. Στο είπα. Μόνο για τρεις μέρες μπορώ.

ΣΩΤΟΣ Και που να πάω σήμερα;

ΠΕΡΛΑ Δε ξέρω. Εδώ πάντως όχι. Ντύσου και πήγαινε στη κουζίνα να βγάλεις τα τοστ.

Εκείνος κάνει ότι του είπε, ενώ εκείνη τακτοποιεί το σπίτι.

ΣΩΤΟΣ Κατάλαβα. Τελικά, κατάλαβα.

ΠΕΡΛΑ Τι;

- ΣΩΤΟΣ** Δουλεύεις εδώ καθαρίστρια. Είναι το σπίτι του αφεντικού σου. Ε; Αυτό είναι;
- ΠΕΡΛΑ** Μμμμ..
- ΣΩΤΟΣ** Και γιατί δε το λες απ' την αρχή; Είδες που το κατάλαβα;
- ΠΕΡΛΑ** Μπράβο. Είσαι πολύ έξυπνος.
- ΣΩΤΟΣ** Αυτός στη φωτογραφία μέσα είναι, ε; Αυτός ο κόπανος στο αεροπλάνο, ε; Δικό του είναι το σπίτι; Στο είπα απο τη πρώτη μέρα. Βλάκα μ'έχεις; Χωριό που φαίνεται, κολαούζο δε θέλει.
- ΠΕΡΛΑ** Τρώγε τώρα και φύγε.
- ΣΩΤΟΣ** (Την φιλάει). Να έρθεις κι εσύ μαζί μου.
- ΠΕΡΛΑ** Άσε με.
- ΣΩΤΟΣ** Πιάσε με εδώ. Κοίτα. Πάλι πέτρα είμαι. Τρεις φορές χτες το βράδυ και τώρα είδες; Πάλι! Πάντα το πρωί είμαι καυλωμένος. Τίγρης είμαι.
- ΠΕΡΛΑ** Μπράβο. Άσε με όμως.
- ΣΩΤΟΣ** Έλα.
- ΠΕΡΛΑ** Είπα όχι.
- ΣΩΤΟΣ** Που θα με στείλεις τώρα;
- ΠΕΡΛΑ** Στη μάνα σου;
- ΣΩΤΟΣ** Σου είπα δε ξαναπάω στη μαλάκω. Μη μου το κάνεις αυτό. (Μικρή παύση). Πες ότι τραβιέμαι και βρίσκω πάλι σήμερα κάνα μεροκάματο στο λιμάνι. Που δε το βλέπω. Δύσκολο, αλλά πες ... Το βράδυ; Πες μου. Που να πάω το βράδυ;
- ΠΕΡΛΑ** Φίλους δεν έχεις;
- ΣΩΤΟΣ** Χρωστάω σ' όλους.
- ΠΕΡΛΑ** Μπράβο. Εδώ πάντως ξέχνα το. Αύριο αυτός γυρίζει.
- ΣΩΤΟΣ** Αύριο;
- ΠΕΡΛΑ** Αύριο.

- ΣΩΤΟΣ** Κατάλαβα...Ε, να μείνουμε και σήμερα και φεύγουμε αύριο.
- ΠΕΡΛΑ** Όχι.
- ΣΩΤΟΣ** Γιατί;
- ΠΕΡΛΑ** Δε γίνεται.
- ΣΩΤΟΣ** Άλλο ένα βράδυ μόνο. Αφού αύριο έρχεται.
- ΠΕΡΛΑ** Ναι, αλλά δε ξέρω τι ώρα. Σήμερα πρέπει να καθαρίσω το σπίτι και να το κλείσω. Γι' αυτό τελειώνει.
- ΣΩΤΟΣ** Θα σε βοηθήσω κι εγώ να καθαρίσεις.
- ΠΕΡΛΑ** Δε χρειάζεται.
- ΣΩΤΟΣ** Κατάλαβα.
- ΠΕΡΛΑ** Πες ότι έρχεται μια μέρα νωρίτερα. Πες ότι σπάει ο διάολος το ποδάρι του κι ανοίγει τώρα τη πόρτα και μπαίνει. Το ξέρεις ότι θα μας πάει φυλακή;
- ΣΩΤΟΣ** Σιγά. Κι αν με δει εδώ μέσα τι πειράζει;
- ΠΕΡΛΑ** Πας καλά; Μη τολμήσεις να το ξαναπείς αυτό. Ούτε να το σκέφτεσαι.
- ΣΩΤΟΣ** Γιατί; Δε κατάλαβα. Κακό είναι;
- ΠΕΡΛΑ** Έλα κόφτο.
- ΣΩΤΟΣ** «Απο δω το γκομενάκι μου» θα του πεις. «Με βοηθάει στο καθάρισμα». Που θα το καταλάβει αυτός ότι μέναμε εδώ ή ότι γαμιόμασταν στη κρεβατάρα του όταν έλειπε; Που θα το καταλάβει ρε χαζή; Ή μήπως είναι κακό να 'χεις γκόμενο; Εκτός κι αν σε ζηλεύει.
- ΠΕΡΛΑ** Πολλά λες πρωί πρωί και δε μ'αρέσουν.
- ΣΩΤΟΣ** Δε μου λες...Εσύ που θα πας όταν έρθει αυτός; Το ξέρεις ότι δεν έχω ιδέα που μένεις κανονικά;
- ΠΕΡΛΑ** Σε μια φίλη μου.
- ΣΩΤΟΣ** Κατάλαβα.
- ΠΕΡΛΑ** Στο είχα πει Σώτο. «Έλα να μείνουμε μαζί σε ένα σπίτι. Για τρεις μέρες ΜΟΝΟ» σου είπα. Στο ξαναείπα, στο

Ξαναείπα. Μάλλιασε η γλώσσα μου. Τρεις μέρες μόνο. Ένα σπίτι όλο δικό μας. Περάσανε οι τρεις μέρες; Περάσαμε καλά; Μετά στο είχα πει «Ο καθένας το δρόμο του». Εσύ στη μάνα σου ή όπου θες κι εγώ στη φίλη μου.

- ΣΩΤΟΣ** Που μένει αυτή η φίλη σου; Γιατί δε λες;
- ΠΕΡΛΑ** Δε μου αρέσουν οι ανακρίσεις.
- ΣΩΤΟΣ** Πες μου περιοχή μόνο.
- ΠΕΡΛΑ** Όχι.
- ΣΩΤΟΣ** Να έρθω κι εγώ να μείνουμε μαζί εκεί στη φίλη σου; Για λίγο.
- ΠΕΡΛΑ** Όχι.
- ΣΩΤΟΣ** Αφού περνάμε καλά ρε καύλα. Να έρθω;
- ΠΕΡΛΑ** Σταμάτα.
- ΣΩΤΟΣ** Μέχρι να βρω κάτι άλλο. Μέχρι να δω τι θα κάνω.
- ΠΕΡΛΑ** Έχει δυο παιδιά η φίλη μου. Δε μένει μόνη της. Δε γίνεται.
- ΣΩΤΟΣ** Κατάλαβα. Σε γαμάει αυτός;
- ΠΕΡΛΑ** Ποιος;
- ΣΩΤΟΣ** Αυτός. Τ' αφεντικό σου. Ο κόπανος, ο αεροπόρος. Σε γαμάει;
- ΠΕΡΛΑ** Αν με γαμούσε, δε θα σ' είχα ανάγκη.
- ΣΩΤΟΣ** Πόσα σου δίνει για να του καθαρίζεις το σπίτι;
- ΠΕΡΛΑ** Όσα και να μου δίνει τα κρατάω για τη κόρη μου. Μην ελπίζεις.
- ΣΩΤΟΣ** Έχεις να μου δώσεις δέκα ευρώ; Σε παρακαλώ.
- ΠΕΡΛΑ** Ούτε μισό.
- ΣΩΤΟΣ** Θα στα γυρίσω. Δε θα 'χω να φάω. Όχι τίποτα άλλο.
- ΠΕΡΛΑ** Μ' έπρηξες. Αν το 'ξέρα, δε θα σου 'λεγα να έρθεις να

μείνεις εδώ. Ποτέ.

ΣΩΤΟΣ Που πας;

ΠΕΡΛΑ Κάτσε εδώ. Περίμενε με. Εδώ είπα!

Πηγαίνει στη ντουλάπα. Ανεβαίνει στο πατάρι, το ξεκλειδώνει και βγάζει μέσα απο το μαξιλάρι της δέκα ευρώ. Εκείνος ανοίγει το ψυγείο και πίνει χυμό απο ένα μπουκάλι. Εκείνη ξανακλειδώνει το πατάρι, κλείνει τη ντουλάπα κι επιστρέφει στη κουζίνα.

ΠΕΡΛΑ Πάρτα και φύγε.

ΣΩΤΟΣ Είσαι μεγάλη καύλα.

ΠΕΡΛΑ Για να μ'αφήσεις ήσυχη στα δίνω. Για να σε ξεφορτωθώ.

ΣΩΤΟΣ Κατάλαβα. Εντάξει, θα φύγω.

ΠΕΡΛΑ Τώρα όμως.

ΣΩΤΟΣ Θα μου δώσεις το τηλέφωνο της φίλης σου τουλάχιστον;

ΠΕΡΛΑ Δεν έχει τηλέφωνο.

ΣΩΤΟΣ Με δουλεύεις;

ΠΕΡΛΑ Φόρα τα παπούτσια σου. Τελείωνε.

ΣΩΤΟΣ Κατάλαβα...Και που θα σε βρω;

ΠΕΡΛΑ Θα σε πάρω εγώ αν είναι στο κινητό σου.

ΣΩΤΟΣ Κατάλαβα. Του Αγίου πούτσου...

ΠΕΡΛΑ Φύγε. Σε παρακαλώ. Αν σε βρει εδώ θα χάσω τη δουλειά μου. Θα με διώξει.

ΣΩΤΟΣ Κατάλαβα. Μη τρελαίνεσαι. (Τη φιλάει). Σ' ευχαριστώ για όλα. Περάσαμε τρεις μέρες γαμάτα, ε;

ΠΕΡΛΑ Ναι. Δε λέω...

ΣΩΤΟΣ Προλαβαίνουμε πάντως και σήμερα. Γαμιόμαστε όλη μέρα και φεύγω το βράδυ. Τι λες; Σε βοηθάω μετά τσάκα- τσάκα να μαζέψεις και το κωλόσπιτο.

ΠΕΡΛΑ Όχι. Άσε με.

Τη σηκώνει στα χέρια του και τη ρίχνει στο κρεβάτι.

- ΣΩΤΟΣ** Πέτρα είμαι. Εσύ με κάνεις. Εσύ...
- ΠΕΡΛΑ** Τώρα έστρωσα...Άσε με...Μη...
- ΣΩΤΟΣ** Μην είσαι τόσο στη τσίτα. Ακόμα είναι πρωί. Πολύ πρωί.
Έχουμε όλη τη μέρα δικιά μας...
- ΠΕΡΛΑ** Μη...Πρέπει να βάλω πλυντήριο. Δε θα προλάβω να στεγνώσουν τα ρούχα...
- ΣΩΤΟΣ** Θα φύγω τ' απόγευμα...Πριν βραδιάσει θα 'χω φύγει. Θα στην αδειάσω τη γωνιά, μη χαλιέσαι...Έλα...Μέχρι τ' απόγευμα μόνο...
- ΠΕΡΛΑ** (Βογκάει). Μέχρι τ' απόγευμα;
- ΣΩΤΟΣ** Ναι καύλα μου...Άσε με σου λέω...Μέχρι τ' απόγευμα...
- ΠΕΡΛΑ** Μέχρι τ' απόγευμα...
- Φιλιούνται. Σβήνουν αργά τα φώτα.*

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Έξω βρέχει. Βράδυ. Ο Ντέμης στο κρεβάτι γράφει στο κομπιούτερ του κι ακούει μουσική. Η Πέρλα στο πατάρι, με φακό, γράφει ένα γράμμα. Ο Ντέμης τραγουδάει δυνατά. Η Πέρλα απο τη κρυψώνα της τραγουδάει βουβά. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Μέρα. Ο Ντέμης στη κουζίνα τρώει πρωινό. Η Πέρλα στο πατάρι τρώει ένα κρακεράκι. Χτυπάει κουδούνι. Ο Ντέμης ανοίγει. Μπαίνει ο Μάρκος με το βαλιτσάκι του. Κατά τη διάρκεια της σκηνής η Πέρλα στο πατάρι διαβάζει.

- ΜΑΡΚΟΣ** Καλημέρα λέει ο κόσμος.
- ΝΤΕΜΗΣ** Ακόμα δε μπήκες. Καλημέρα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Η Άννα;
- ΝΤΕΜΗΣ** Έρχεται. Άργησε να ξυπνήσει.

- ΜΑΡΚΟΣ** Γιατί δε κοιμήθηκε εδώ;
- ΝΤΕΜΗΣ** Ήθελε να πάει κομμωτήρια, να φτιάξει βαλίτσα...
- ΜΑΡΚΟΣ** Ποιος την ακούει τώρα τη δικιά μου που είναι έτοιμη στη πόρτα και μας περιμένει;
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι να σου κάνω;
- ΜΑΡΚΟΣ** Κάτσε να τη πάρω. Που είναι το σταθερό σου;
- ΝΤΕΜΗΣ** Ξέρω κι εγώ; Ψάξτο!
- ΜΑΡΚΟΣ** Καλά. Θα την πάρω απο το κινητό. Απλά δεν έχω μονάδες. (Καλεί). Έλα αγάπη μου. Πάρε λίγο στο σταθερό του Ντέμη...Πάρε να σου πω, γιατί δε το βρίσκω να σε πάρω εγώ. Πάρε για να ακούσουμε που είναι...Έλα, έλα, ναι. (Το κλείνει). Ποιος την ακούει τώρα...
- ΝΤΕΜΗΣ** Αυτά θα' χούμε; Δε ξεκινάμε καλά.
- ΜΑΡΚΟΣ** Το ξέρω. Τι το θέλαμε;
- Χτυπάει το σταθερό.*
- ΜΑΡΚΟΣ** Δίπλα σου ήταν βλήμα!
- ΝΤΕΜΗΣ** Δεν έχει ανοίξει ακόμα το μάτι. Καφέ θες;
- ΜΑΡΚΟΣ** Α, θα πάει μακριά η βαλίτσα. Βάλε.
- ΝΤΕΜΗΣ** Σήκωσε το όμως.
- ΜΑΡΚΟΣ** Άστην να ψηθεί λίγο.(Το σηκώνει). Έλα αγάπη μου. Το είχε στο μπάνιο ο βλάκας και το έψαχνα μια ώρα. Κοίτα να δεις. Μην αγχώνεσαι. Η Άνια είναι ακόμα στο δρόμο. Ναι, δεν έχει έρθει ακόμα...Μόλις ξεκινήσουμε θα σου κάνω εγώ μια αναπάντητη...Δίκιο έχεις. Ναι αγάπη μου εσύ... Καλά είμαστε. Μεσ στο κέφι και τη τρελή χαρά...Κι εγώ σ' αγαπώ αγάπη μου. Άντε, ναι.
- Ο Ντέμης σε όλο το τηλεφώνημα τον ειρωνεύεται. Ο Μάρκος το κλείνει και του χώνει μια σφαλιάρα.*
- ΝΤΕΜΗΣ** Μη βαράς πρωί πρωί.
- ΜΑΡΚΟΣ** Λύσσαξες!

ΝΤΕΜΗΣ Σ' έχει κάνει τελείως λαπά. Το ξέρεις; Σ' ακούω και ξερνάω δέκα κουβάδες μέλι.

ΜΑΡΚΟΣ Δε σ' αρέσει που μια φορά στη ζωή μας είμαστε κι οι δυο ζευγαρωμένοι;

ΝΤΕΜΗΣ Νομίζω δεν έχω χειρότερο.

ΜΑΡΚΟΣ Μας προτιμούσες μπακούρια δηλαδή; Να τρέχουμε μόνοι μας στα νησιά και να κάνουμε τα καμάκια; Μεγαλώσαμε Ντέμη!

ΝΤΕΜΗΣ Αυτό φοβάμαι. Πάμε για παντρεία αν συνεχίσουμε έτσι.

ΜΑΡΚΟΣ Όχι και παντρεία. Μη βιάζεσαι. Έχουμε ακόμα πολλές πτήσεις.

ΝΤΕΜΗΣ Ναι ε; Το ξέρεις πως αν περάσετε καλά τώρα στις διακοπές και δέσει το γλυκό, το επόμενο βήμα είναι λογικά ο αρραβώνας;

ΜΑΡΚΟΣ Πας καλά; Εγώ με τη Μάρθα, είμαστε δεν είμαστε τρεις μήνες μαζί. Εσύ να πας για αρραβώνα! Που δυο χρόνια τώρα, το έχεις το κορίτσι αστεφάνωτο.

ΝΤΕΜΗΣ Αστοδιάλο πρωί πρωί.

ΜΑΡΚΟΣ Με άγχωσες τώρα. Δε γουστάρω εγώ να μου αρχίσει αρραβώνες και τέτοια. Να περάσουμε καλά τώρα στα νησάκια μας θέλω. Το αύριο δε με απασχολεί. Δεν είμαι για πολλά. Με περιμένει κι η άλλη στο Τελ Αβίβ εξάλλου!

ΝΤΕΜΗΣ Μην αγχώνεσαι τόσο. Θα βγάλεις σπυριά.

Χτυπάει το κουδούνι.

ΜΑΡΚΟΣ Ήρθε! Επιτέλους.

Ανοίγει ο Ντέμης και μπαίνει η Άνια με μια τεράστια βαλίτσα. Φιλάει με ξινισμένα μούτρα και τους δυο.

ΝΤΕΜΗΣ Καλημέρα.

ΑΝΙΑ Καλημέρα. Καλημέρα Μάρκο.

ΜΑΡΚΟΣ Καλώστηνα κι ας άργησε.

- ΑΝΙΑ** Βαλτός είσαι; Ξέρεις τι τράβηξα με το μετρό; Η Μάρθα που είναι;
- ΝΤΕΜΗΣ** Θα περάσουμε να την πάρουμε με τ' αυτοκίνητο.
- ΑΝΙΑ** Σοβαρά μιλάς;
- ΜΑΡΚΟΣ** Είναι έτοιμη. Μας περιμένει. Μ' έχει πάρει δέκα τηλέφωνα. Γι' αυτό σ' έπιασα απ' τα μούτρα. Συγνώμη. (Τη φιλάει). Σε αγαπάω.
- ΑΝΙΑ** Τη Μάρθα θα πάμε να την πάρουμε. Εμένα γιατί με τρέχετε με τα μετρό; Δε κατάλαβα.
- ΝΤΕΜΗΣ** Η Μάρθα μένει δίπλα. Δε μένει στου διαόλου τη μάνα. Με καυγά θα ξεκινήσουμε τις διακοπές;
- ΑΝΙΑ** Μήπως να μη τις ξεκινήσουμε τις διακοπές καθόλου;
- ΜΑΡΚΟΣ** Έλα Άνια τώρα.
- ΑΝΙΑ** Όχι Μάρκο.
- ΜΑΡΚΟΣ** Κι εγώ με το μετρό ήρθα.
- ΑΝΙΑ** Εσύ είσαι άντρας Μάρκο. Εμένα μου βγήκε η μέση.
- ΜΑΡΚΟΣ** Γιατί πήρες τόσο μεγάλη βαλίτσα; Κοίτα εγώ.
- ΝΤΕΜΗΣ** Γιατί δε πήρες ένα ταξί;
- ΑΝΙΑ** Δεν έχω λεφτά και για ταξί.
- ΝΤΕΜΗΣ** Θα στο πλήρωνα μωρό μου. Απ' το να έχω τη γκρόνια. Δε θα 'ταν η πρώτη φορά. Ένα ταξί. Τι κάθεσαι και κουβαλές δέκα κιλά; Ωραία τα μαλλιά σου!
- ΑΝΙΑ** Ευχαριστώ. Ταξί πήρα. (Γελάει). Ήθελα να σας δουλέψω όμως, γιατί είστε γουρούνια.
- ΜΑΡΚΟΣ** Αλήθεια; Ταξί πήρες;
- ΑΝΙΑ** Φυσικά. Χαζή είμαι;
- ΜΑΡΚΟΣ** Είσαι τρελή. Θα μας τρελάνετε εσείς οι γυναίκες.
- ΑΝΙΑ** Ενώ εσείς θα μας γειάνετε. Άντε έτοιμοι είστε;
- ΝΤΕΜΗΣ** Κλείνω το σπίτι και φύγαμε.
- ΑΝΙΑ** Έχω τόσο ανάγκη διακοπές.

- ΜΑΡΚΟΣ** Εμείς να δεις.
- ΑΝΙΑ** Έχει λίγο αέρα. Θα κουνάει λέτε στο σκάφος πολύ;
- ΜΑΡΚΟΣ** Έχουμε καλό καπετάνιο, μη φοβάσαι τίποτα. Όλα καλά.
- ΑΝΙΑ** Θα πιάσουμε όλα τα νησιά; Θα περάσουμε τέλεια;
- ΜΑΡΚΟΣ** Μακάρι. Εγώ βασικά να ηρεμήσω θέλω Άνια μου. Έχω κουραστεί τόσο πολύ φέτος.
- ΑΝΙΑ** Τι να ηρεμήσεις καλέ; Με τη Μάρθα είπαμε θα οργιάσουμε!
- ΜΑΡΚΟΣ** Έτσι είπατε; Ακούς Ντέμη;
- ΝΤΕΜΗΣ** Πάμε.
- ΑΝΙΑ** Το παράθυρο στη κρεβατοκάμαρα το έκλεισες;
- ΝΤΕΜΗΣ** Ναι.
- ΑΝΙΑ** Έχεις μια μανία να το αφήνεις ανοιχτό. Φεύγουμε μέρες.
- ΝΤΕΜΗΣ** Δεν είναι η πρώτη φορά που θα μείνει το σπίτι άδειο μέρες. Έχει συνηθίσει μόνο του το σπιτάκι μου.
- ΑΝΙΑ** Μία φορά όμως θα μπουκάρουνε και θα στο κλέψουνε, όχι δύο. Στο έχω πει. Πρέπει να βάλεις συναγερμό. Όχι ότι κάνει τίποτα κι ο συναγερμός δηλαδή, αλλά επειδή λείπεις συνέχεια ταξίδια. Ε, Μάρκο; Δε πρέπει να βάλει συναγερμό; Εσύ στο σπίτι σου δεν έχεις; Εγώ έχω.
- ΜΑΡΚΟΣ** Παιδιά πάμε. Η Μάρθα θα γεννήσει μέχρι να φτάσουμε. Δίδυμα θα κάνει.
- ΑΝΙΑ** Τι; Άλλο νέο αυτό;
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι; Τι εννοείς;
- ΑΝΙΑ** Είναι έγκυος η Μάρθα; Αποκλείεται. Θα μου το 'λέγει!
- ΜΑΡΚΟΣ** Όχι παιδί μου. Φάε τη γλώσσα σου. Σχήμα λόγου έκανα.
- ΑΝΙΑ** Μη σε πιάνει πανικός. Άσχημα θα σου 'πέφτε; Κούκλα είναι!
- ΜΑΡΚΟΣ** Ναι, ναι. Αυτά λέγαμε και με το Ντέμη πριν έρθεις.
- ΝΤΕΜΗΣ** Άντε, πάμε. Ξεκολλάτε.

- ΑΝΙΑ** Τι λέγατε;
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι ωραία που θα ήταν να είχαμε τώρα στις διακοπές κι απο πέντε-έξι κουτσούβελα ο καθένας. Ε; Ωραία;
- ΑΝΙΑ** Όχι. Δε θα το 'θελα!
- ΝΤΕΜΗΣ** Εγώ πάντως είτε με εσάς παρόεα είτε με πέντε-έξι κουτσούβελα, το ίδιο και το αυτό μου κάνει.
- ΑΝΙΑ** Μη χάσεις εσύ και δε μας τη πεις. Φέρε να κλειδώσω. Τα πήρες όλα σίγουρα; Κράτα τη βαλίτσα μου. Εσύ θα τη κουβαλές συνέχεια, στο λέω. Είναι πολύ βαριά.

Βγαίνουν. Ακούγεται το ασανσέρ κι οι φωνές τους σε λίγο σβήνουν. Η Πέρλα περιμένει λίγο. Μετά ξεκλειδώνει το πατάρι και κατεβαίνει απο τη ντουλάπα. Ανοίγει το ψυγείο. Εκείνη την ώρα, ακούγεται το κλειδί της εξώπορτας. Η Πέρλα τρέχει να κρυφτεί και τελευταία στιγμή, χώνεται στη ντουλάπα. Μπαίνει ο Ντέμης τρέχοντας και παίρνει τη κάμερα του, που την είχε ξεχάσει πάνω στο πάγκο. Παρατηρεί το ανοιχτό ψυγείο που άφησε η Πέρλα, νομίζει πως το ξέχασε αυτός, δίνει μια και το κλείνει.

ΝΤΕΜΗΣ Στο καλό σου!

Ο Ντέμης βγαίνει πάλι τρέχοντας και κλειδώνει. Έπειτα απο λίγο η Πέρλα ανοίγει τη ντουλάπα και ξεπροβάλει. Ξεφυσάει ανακουφισμένη. Κοιτάζει πίσω απο τις κουρτίνες στο παράθυρο. Ακούγεται απέξω αυτοκίνητο που ξεκινάει.

ΠΕΡΛΑ Καλές διακοπές.

Πηγαίνει στο μπάνιο. Ακούγεται το νερό του ντους. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Λίγες μέρες μετά. Μέρα. Η Πέρλα στη κουζίνα. Ο Σώτος μπροστά στο ψυγείο με μπριζόλες στα χέρια.

ΠΕΡΛΑ Τη μια βγάλε. Τις άλλες βάλτες ξανά στη θέση τους.

ΣΩΤΟΣ Τέσσερις είναι. Να μη φάμε δυο;

ΠΕΡΛΑ Όχι. Είπα μόνο μία.

ΣΩΤΟΣ Μιάμιση;

- ΠΕΡΛΑ** Σώτο. Τελειώνει.
- ΣΩΤΟΣ** Κατάλαβα. (Της δίνει τη μπριζόλα). Θα χορτάσουμε;
- ΠΕΡΛΑ** Έχει και κάτι ντομάτες. Πάρε μία. Μία!
- ΣΩΤΟΣ** Τέσσερις ντομάτες. Όλα απο τέσσερα τα παίρνει αυτός;
- ΠΕΡΛΑ** Πάρε μαχαίρι και κόφτη να! (Βάζει τη μπριζόλα στο τηγάνι).
- ΣΩΤΟΣ** (Κόβει ντομάτα). Γουστάρω. Σαν παντρεμένοι είμαστε τώρα καύλα ε;
- ΠΕΡΛΑ** Σου έχω πει δε μ'αρέσει αυτή η λέξη. Το βράδυ θα φάμε και λίγα μακαρόνια.
- ΣΩΤΟΣ** Γουστάρω. (Παύση). Με τη κόρη σου μίλησες σήμερα;
- ΠΕΡΛΑ** Ναι. Πριν έρθεις.
- ΣΩΤΟΣ** Δε μου λες. Αυτός ο πρώην σου ο παπάρας, που είναι τώρα;
- ΠΕΡΛΑ** Ποιος;
- ΣΩΤΟΣ** Αυτός ντε. Ο πατέρας του παιδιού σου. Ο άντρας σου.
- ΠΕΡΛΑ** Σου είπα εγώ ότι ήταν άντρας μου;
- ΣΩΤΟΣ** Δεν ήσασταν παντρεμένοι;
- ΠΕΡΛΑ** Αρχίσαμε πάλι την ανάκριση;
- ΣΩΤΟΣ** Τη κόρη σου τη βλέπει ποτέ αυτός ή στ' αρχίδια του;
- ΠΕΡΛΑ** Σταμάτα τις ερωτήσεις. Όσα είναι να ξέρεις, στα έχω πει.
- ΣΩΤΟΣ** Με το τσιγκέλι.
- ΠΕΡΛΑ** Μήπως θες να γράψεις κάνα βιβλίο την ιστορία της ζωής μου; Σκούπισε το πάγκο.
- ΣΩΤΟΣ** Ότι πεις.
- ΠΕΡΛΑ** Αλήθεια. Ξέρεις να γράφεις;
- ΣΩΤΟΣ** Τι λέει η γυναίκα; Τι με πέρασες; Τελείως ζώο; Είπαμε. Είμαστε φτωχοί. Δεν είμαστε κι υπόκοσμος.

ΠΕΡΛΑ Είδες λοιπόν που σ' ενοχλούν κι εσένα οι ερωτήσεις;

ΣΩΤΟΣ Αυτό δεν είναι ερώτηση. Αυτό είναι προσβόλα.

ΠΕΡΛΑ Σιγά. Θίξαμε τον επιστήμονα.

ΣΩΤΟΣ Έχω τελειώσει Τεχνικό σχολείο αν θες να ξέρεις κι είχα...

Ξαφνικά ακούγεται το κουδούνι της εξώπορτας. Η Πέρλα του κλείνει το στόμα. Παύση. Τρομαγμένοι, ακίνητοι, κοιτούν τη πόρτα. Χτυπάει πάλι το κουδούνι. Κρατούν την ανάσα τους. Κάποιος απέξω, ρίχνει κάτω απο τη πόρτα ένα φάκελο. Μετά απο λίγο ακούγεται το ασανσέρ. Η Πέρλα κάνει νόημα στο Σώτο να μη κουνηθεί. Στα δάχτυλα, πλησιάζει στην εξώπορτα και κοιτάζει απο το ματάκι. Σηκώνει τον φάκελο και τον διαβάζει. Ξανακοιτάζει απο το ματάκι.

ΠΕΡΛΑ (Σιγά). Εντάξει. Καλύτερα να μιλάμε σιγά απο δω και πέρα. Μπορεί να ξανάρθει.

ΣΩΤΟΣ (Τη μιμείται). Εντάξει. Κατάλαβα.

ΠΕΡΛΑ (Αφήνει το φάκελο κάτω, εκεί που ήταν). Τα κοινόχρηστα του μάλλον. Μη μιλάμε για λίγο.

Ακολουθεί μια βουβή σκηνή. Συνεννοούνται με νοήματα. Βάζουν φαΐ και τρώνε με βουλιμία. Πολύ γρήγορα. Έπειτα η Πέρλα τον παίρνει και τον ξαπλώνει στη κρεβατοκάμαρα. Φιλιούνται.

ΠΕΡΛΑ (Σιγά). Χόρτασες;

ΣΩΤΟΣ Θα χορτάσω τώρα καύλα!

ΠΕΡΛΑ (Τον μπατσίζει). Σκάσε πια!

ΣΩΤΟΣ (Ανοίγει ένα βιβλίο που είναι δίπλα του στο κομοδίνο και διαβάζει σιγά-«Το άρωμά» του Ζίσκιντ.) «...ήταν μαρτύριο. Ο χρόνος δεν περνούσε. Ο χρόνος που ήταν αναγκασμένος να βρίσκεται στον πραγματικό κόσμο. Έβγαζε με τα νύχια του...»

ΠΕΡΛΑ Εντάξει. Μας έπεισες.

ΣΩΤΟΣ «...λίγα μούσκλια απο τις πέτρες και τα 'χώνε στο στόμα του, γρήγορα, γρήγορα, γρήγορα έπρεπε να φάει και να

τελειώνει, λες και τον κυνηγούσαν...». Για μας λέει; «... λες και ήταν ένα μικρό ζωάκι ..»

ΠΕΡΛΑ Πιο σιγά.

ΣΩΤΟΣ «...Γρήγορα, γρήγορα γυρνούσε στη τρύπα του, στο βάθος του λαγουμιού και ξάπλωνε στην κουβέρτα του. Εκεί ήταν και πάλι ασφαλής.»...Τι μαλακίες διαβάζει ο τύπος ε;

ΠΕΡΛΑ Εμένα μ'αρέσει. (Συνεχίζει το διάβασμα, ενώ εκείνος τη πασπατεύει). «...Ακουμπούσε τη πλάτη του στο βράχο, τέντωνε τα πόδια και περίμενε. Έπρεπε να κρατήσει το σώμα του ακίνητο, εντελώς ακίνητο, σαν ένα δοχείο που στη παραμικρή κίνηση θα ξεχείλιζε...»

ΣΩΤΟΣ Κατάλαβα.

ΠΕΡΛΑ «... Σιγά-σιγά κατάφερε να κυριαρχήσει την αναπνοή του. Η ταραγμένη του καρδιά χτυπούσε πιο ήσυχα, η τρικυμία μέσα του υποχωρούσε. Κι απότομα ερχόταν η μοναξιά και τον σκέπαζε...»

Αφήνει το βιβλίο στο κομοδίνο και φιλιούνται. Χτυπάει το σταθερό και μπαίνει τηλεφωνητής.

ΤΗΛΕΦ Καλέσατε το 8050638. Αφήστε το μήνυμά σας και θα επικοινωνήσω ή καλέστε με στο κινητό.

ΦΩΝΗ Ντέμη η μαμά είμαι. Γύρισε; Έχω νέα από τη θεία Μαλαματή. Δε γύρισε; Καλά, θα σε πάρω στο κινητό. Σήμερα δε μου είχες πει ότι γυρνάς;

ΠΕΡΛΑ-ΣΩΤ Μεθαύριο.

ΣΩΤΟΣ Μεθαύριο γυρνάει κυρά μου. Άσε μας ήσυχους!

Ο τηλεφωνητής κλείνει. Η Πέρλα σηκώνεται από το κρεβάτι.

ΠΕΡΛΑ Πρέπει να καθαρίσω τη κουζίνα.

ΣΩΤΟΣ Σε λίγο. Έλα να σου κάνω κι εγώ ένα παιδί. Φαντάζεσαι τι όμορφο θα γίνει το παιδάκι μας; Καύλα παιδί θα είναι!

ΠΕΡΛΑ Αυτό μας έλειπε στα χάλια μας. Τι θα το ταΐζεις το παιδί; Για πες! Ένα τρίτο της κλεμμένης μπριζόλας;

Άλλωστε εγώ έχω παιδί. Κάθε μέρα μετανιώνω που το παράτησα. Αλλά τουλάχιστον τώρα ξέρω πως δε πεινάει. Άμα θες εσύ παιδί, κάνε με άλλη!

ΣΩΤΟΣ Αμέσως ν' αρπαχτείς. Δε τολμάω να πω μια κουβέντα. Πιάσε ένα προφυλακτικό απο το μπάνιο.

ΠΕΡΛΑ Παράτα με. Έχω δουλειές.

Καθώς συμμαζεύει, εκείνος αρχίζει να γδύνεται και σβήνουν αργά τα φώτα.

ΣΩΤΟΣ Κατάλαβα. (Μικρή παύση). Πέτρα είμαι. Ο τίγρης είναι έτοιμος. Θέλει να φάει κρέας. Πεινάει ο τίγρης μου. Θέλει γυναικεία μπριζόλα. Ακούς;

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Βράδυ.

Ανοίγουν αργά τα φώτα. Ο Ντέμης γδύνεται στη κρεβατοκάμαρα κι η Άνια συμμαζεύει στη κουζίνα.

ΝΤΕΜΗΣ Ακούς;

ΑΝΙΑ Τι; Τι λες;

ΝΤΕΜΗΣ Άστα λέω. Μαζεύουμε αύριο.

ΑΝΙΑ Δε μπορώ να ξυπνάω και να είναι το σπίτι χάλια. Πότε θα σταματήσεις επιτέλους αυτή την εργένικη σιχαμένη νοοτροπία; Πρέπει να πάρεις μια γυναίκα να έρχεται να σου καθαρίζει. Μια στις δεκαπέντε, μια το μήνα έστω. Βαρέθηκα να κάνω την υπηρέτρια.

ΝΤΕΜΗΣ Δε στο ζήτησε κανένας. Εσένα σ' ενοχλεί η ακαταστασία. Εμένα μ'αρέσει.

ΑΝΙΑ Άλλο η ακαταστασία, άλλο η βρωμιά.

ΝΤΕΜΗΣ Βρώμικος δεν είμαι. Κάθε μέρα πλένομαι.

ΑΝΙΑ Εσύ δεν είσαι. Το σπίτι είναι.

ΝΤΕΜΗΣ Αν θυμάμαι καλά σου είχα προτείνει να έρθεις να μείνεις εδώ πριν κάτι χρόνια κι εσύ ακόμα το σκέφτεσαι.

- ANIA** Αυτό τώρα τι σχέση έχει;
- NTEMΗΣ** Όχι, για να μη λες
- ANIA** Γι' αυτό θέλεις να έρθω να μείνω εδώ; Για να σου καθαρίζω;
- NTEMΗΣ** Όχι Άνια μου. Αλλά απο τη στιγμή που δεν μένεις εδώ, πάει να πει πως δεν είναι το σπίτι σου. Είναι το δικό μου, ναι; Κι αφού είναι το δικό μου, δικαίωμα μου είναι να το κάνω ότι θέλω εγώ. Αυτό εννοώ.
- ANIA** Δε θα γίνεις άνθρωπος ποτέ. Που είναι αυτή η κουβερτούλα η κόκκινη; Άρχισε να κάνει κρού. Τη θέλω. Που είναι;
- NTEMΗΣ** Στη ντουλάπα. Που να είναι;
- ANIA** (Ανοίγει τη ντουλάπα). Χριστέ μου. Σαν να 'χει πέσει βόμβα είναι κι η ντουλάπα σου. Είναι δυνατόν;
- NTEMΗΣ** Άνια. Όρεξη έχεις βραδιάτικα;
- ANIA** Δεν είναι κατάσταση αυτή. Μπορεί να τρελαθώ.
- NTEMΗΣ** Κι εγώ το ίδιο με τη γκρίνια σου.
- ANIA** «Αν δε βάλεις τάξη πρώτα στη ντουλάπα σου, πως θα βάλεις τάξη στη ζωή σου;», έλεγε η μανούλα μου.
- NTEMΗΣ** Συγχαρητήρια.
- ANIA** Αυτό το πατάρι έχεις σκοπό να το φτιάξεις ποτέ; Δεν είναι δυνατόν τόσα χρόνια να μην έχεις πάει να βγάλεις ένα κλειδί. Είναι αποθηκευτικός χώρος. Μπορείς να χώσεις τόση σαβούρα εδώ μέσα. Άσε που θα 'χει πιάσει μούχλα. Μέχρι και ποντίκια μπορεί να έχει εδώ μέσα. Έτσι μου 'ρχεται να φωνάξω εγώ κλειδαρά να μου φτιάξει ένα κλειδί.
- NTEMΗΣ** Φώναξε. Μετά θα κλειδώσω εσένα μέσα, να ησυχάσω.
- ANIA** (Κλείνει τη ντουλάπα). Τι ασχολούμαι;
- NTEMΗΣ** Πω πω μουρμούρα. Θα με αφήσεις να διαβάσω λίγο και να κοιμηθώ; Αύριο έχω έντεκα ώρες ταξίδι.

- ANIA** (Στρώνει τη κουβέρτα και ξαπλώνει κι αυτή). Που πάτε αύριο;
- NTEMΗΣ** Νέα Υόρκη.
- ANIA** Πως ζηλεύω. Να μπορούσα να τα βροντήξω όλα και να κάνω ταξίδια μόνο, σαν κι εσένα.
- NTEMΗΣ** Κι εγώ να μπορούσα να τα βροντήξω όλα και να μένω στο σπιτάκι μου μόνο, σαν κι εσένα.
- ANIA** Ο καθένας ότι δεν έχει θέλει. Για σένα η Νέα Υόρκη είναι δουλειά. Για μένα είναι όνειρο.
- NTEMΗΣ** Όπως τα λες.
- ANIA** Τι ανάγκη έχεις; Γι' αυτό δε σε αφορά το σπίτι σου. Δε το αισθάνεσαι σπίτι σου. Εσένα σπίτι σου είναι τα αεροπλάνα και τα ξενοδοχεία.
- NTEMΗΣ** Ακριβώς.
- ANIA** Μια ζωή με το βαλιτσάκι σου στο χέρι. Καημένε μου κι εσύ. Που πας;
- NTEMΗΣ** Να βάλω νερό να πιώ το χάπι μου.
- ANIA** Θα σταματήσεις ποτέ να παίρνεις αυτά τα χάπια;
- NTEMΗΣ** Και τα χάπια μου τώρα σε πειράζουν;
- ANIA** Πήγαινε σε ένα ψυχολόγο να το λύσεις το θέμα με τον ύπνο Ντέμη.
- NTEMΗΣ** Λυμένο είναι. (Πίνει ένα χάπι).
- ANIA** Ο Μάρκος με τη Μάρθα ανυπόφοροι πάλι σήμερα ε; Πραγματικά με ξενέρωσαν τόσο πολύ. Εγώ λέω να μη τους ξανακαλέσουμε σπίτι. Δε μπορώ. Αν είναι να βρισκόμαστε έξω. Σε μπαρ. Να έχει φασαρία, μουσική, να μη τους ακούω. Γεμίζουν αρνητική ενέργεια το σπίτι. Μου μετέδωσαν όλο τον εκνευρισμό τους.
- NTEMΗΣ** Γι' αυτό ξεσπάς τώρα σε μένα και το σπιτάκι μου;
- ANIA** Ίσως.
- NTEMΗΣ** Λέω κι εγώ. Τι την έπιασε αυτή και καθαρίζει;

- ΑΝΙΑ** Λίγη σκούπα έχω ρίξει εδώ μέσα νομίζεις; Ξέρεις πόσες φορές που φεύγεις πρώτος κάθομαι μετά εγώ και σφουγγαρίζω;
- ΝΤΕΜΗΣ** Γλιστρίδα έφαγες;
- ΑΝΙΑ** Όχι μπριζόλα!
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι μου το θύμισες; Που πήγε η τέταρτη μπριζόλα;
- ΑΝΙΑ** (Γελάει). Λύσσαξες πια με τη τέταρτη μπριζόλα! Όλο το βράδυ αυτό έλεγες! Αυτοί να τσακώνονται κι εσύ «που πήγε η μπριζόλα» κι «εξαφανίστηκε η μπριζόλα». Κοιλιόδουλε!
- ΝΤΕΜΗΣ** Σου λέω είμαι σίγουρος παιδί μου. Κάθε φορά που είναι να έρθουν τα παιδιά, παίρνω τέσσερις μ.
- ΑΝΙΑ** Μπορεί να την έφαγες χτες .Μετά να τα έτσουξες πάλι, μόνος σου εδώ πέρα ως συνήθως και να μη το θυμάσαι.
- ΝΤΕΜΗΣ** Αποκλείεται. Δεν είναι πρώτη φορά. Θυμάμαι κι άλλες φορές. Νόμιζα πως είχα τέσσερις μπριζόλες κι άνοιγα το καταψύκτη κι έβρισκα τρεις...
- ΑΝΙΑ** (Γελάει). Τι κάνεις; Σηκώνεσαι το βράδυ, υπνοβατείς και τρως μπριζόλες;
- ΝΤΕΜΗΣ** Λες;
- ΑΝΙΑ** Γι' αυτό μου φαίνεται σα να 'χούμε κάνει λίγη κοιλίτσα;
- ΝΤΕΜΗΣ** Εγώ λέω μήπως κάποια είναι τόσο λαίμαργη που όταν δεν είμαι εγώ σπίτι, κάθεται και τρώει τη τέταρτη μπριζόλα μόνη της και μετά λέει πως σφουγγαρίζει;
- ΑΝΙΑ** Ναι, το βρήκες!
- Φιλιούνται. Χτυπάει το κουδούνι.*
- ΑΝΙΑ** Ποιος είναι τέτοια ώρα;
- ΝΤΕΜΗΣ** Αστυνομία; Μας πιάσανε;
- ΑΝΙΑ** Μην ανοίγεις!
- ΝΤΕΜΗΣ** Πας καλά; (Σηκώνεται).
- ΑΝΙΑ** (Τον τραβάει). Μη σου λέω!

ΝΤΕΜΗΣ Κάτσε παιδί μου να δω ποιος είναι!

Πηγαίνει στην εξώπορτα και κοιτάζει απο το ματάκι. Η Ανια σηκώνεται κι αυτή.

ΝΤΕΜΗΣ Δε το πιστεύω!

Ανοίγει και μπαίνει ο Μάρκος.

ΝΤΕΜΗΣ Τι έγινε; Κάτι έγινε!

ΜΑΡΚΟΣ Sorry man.

ΝΤΕΜΗΣ Τι έπαθες πάλι;

ΜΑΡΚΟΣ Θα σ' έπαιρνα τηλέφωνο αλλά ...το κινητό μου...

ΑΝΙΑ Τρόμαξα. Τέτοια ώρα. Λέω κάτι κακό είναι.

ΜΑΡΚΟΣ Όχι εντάξει. Δεν έγινε τίποτα, μη τρομάζετε.

ΝΤΕΜΗΣ Η Μάρθα που είναι;

ΑΝΙΑ Σκοτωθήκατε;

ΜΑΡΚΟΣ Μου πέταξε το κινητό απο το ταξί.

ΑΝΙΑ Γιατί;

ΜΑΡΚΟΣ Βρήκε κάτι μηνύματα απο το Τελ Αβίβ κι έκανε σα τρελή.

ΝΤΕΜΗΣ Δε σου κόβει κι εσένα να τα σβήνεις τα μηνύματα;

ΑΝΙΑ Εγώ το ήξερα πως κάτι είχε η Μάρθα! Ε; Δε στο είπα Ντέμη; "Αυτούς δε τους βλέπω καλά σήμερα" του είπα.

ΝΤΕΜΗΣ Έλα Πυθία. Φέρε του ένα σεντόνι κι άσε τα πολλά. Δε τον βλέπεις;

ΜΑΡΚΟΣ Να κοιμηθώ εδώ φιλαράκι;

ΝΤΕΜΗΣ Γι' αυτό δεν ήρθες;

ΜΑΡΚΟΣ Δε ξέρω. Πήγα σε ένα μπαρ πρώτα...

ΝΤΕΜΗΣ Αύριο έχουμε Νέα Υόρκη. Ζώο! Πάλι δώδεκα ώρες γκρίνια θα 'χω;

ΜΑΡΚΟΣ Τσιμουδιά δε θα βγάλω. Θα με δεις.

- ΝΤΕΜΗΣ** Δε του φέρνεις και καμιά κουβέρτα Άνια;
- ΑΝΙΑ** Να σου πω κι εσένα. Δεν είμαι η δούλα σου είπα!
- ΝΤΕΜΗΣ** Θα του φέρω εγώ!
- ΜΑΡΚΟΣ** Μη τσακώνεστε παιδιά κι εσείς. Δε μπορώ.
- ΑΝΙΑ** Εσύ δηλαδή έχεις γκόμενα στο Τελ Αβίβ;
- ΜΑΡΚΟΣ** Όχι παιδί μου. Περσινά ήταν τα μηνύματα. Καμιά σχέση.
- ΝΤΕΜΗΣ** Μη το αναλύσουμε τώρα το θέμα. Ύπνο τώρα κι αύριο τα λέμε με το καφέ.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ναι. Να δω τι θα πει στο παιδί. Ηλίθια. Δε το χαιρέτησα το παιδί. Που θα λείπω πάλι τόσες μέρες...Πόσες μέρες θα λείψουμε Ντέμη; ... Αυτή φταίει. Αυτή φταίει που δε θα χαιρετήσω το γιο μου.
- ΝΤΕΜΗΣ** Ο γιος σου είναι βρέφος. Δε θα το θυμάται και πολύ καλά που δε τον χαιρέτησες, στο λέω εγώ.
- Ο Ντέμης κι η Άνια τον ξαπλώνουν στο καναπέ.*
- ΜΑΡΚΟΣ** Τα μωρά όλα τα καταλαβαίνουν. Εγγράφεται στη μνήμη τους η εμπειρία...Όλα θα τα θυμούνται...Αλλά να τον πληρώσει αυτή το ψυχολόγο που θα τρέχει το παιδί σε λίγα χρόνια με τόσα τραύματα που του δημιουργεί. Εγώ δε δίνω μια. Να μου πάρει και καινούριο κινητό...Ντέμη! Δε θα έχω κινητό στη Νέα Υόρκη!
- ΝΤΕΜΗΣ** Θα έχω εγώ.
- ΑΝΙΑ** Δεν είναι κατάσταση αυτή πάντως Μάρκο.
- ΜΑΡΚΟΣ** Το ξέρω μάτια μου έχεις δίκιο. Αλλά δε θα σας ξαναενοχλήσω, στο υπόσχομαι. Τελευταία φορά.
- ΑΝΙΑ** Δε το λέω για μας. Εμείς μακάρι να σε έχουμε εδώ κάθε βράδυ.
- ΝΤΕΜΗΣ** Ναι, δίνε του ιδέες.
- ΜΑΝΙΑ** Για σένα και τη Μάρθα λέω. Ως τότε θα φαγώνεστε σα τα σκυλιά; Εσείς δεν ήσασταν έτσι παλιά.

- ΜΑΡΚΟΣ** Δεν ήμασταν ε;
- ΑΝΙΑ** Ήσασταν το πιο αγαπημένο ζευγάρι που ήξερα Μάρκο μου. Αφού σαν φτύναμε όλοι.
- ΜΑΡΚΟΣ** Τώρα φτυνόμαστε μεταξύ μας.
- ΝΤΕΜΗΣ** Βρωμάς γελοίο. Θα σταματήσεις να πίνεις κάθε φορά που τσακωνόσαστε;
- ΜΑΡΚΟΣ** Και τι να κάνω;
- ΝΤΕΜΗΣ** Αλκοολικός έχεις καταντήσει. Αύριο που θα ξυπνήσεις, κοίτα το χάλι σου στο καθρέφτη.
- ΜΑΡΚΟΣ** Μη μου τα χώνεις κι εσύ τώρα. Δε θα το αντέξω.
- ΝΤΕΜΗΣ** Καλά, καλά. Κοιμήσου και τα λέμε αύριο.
- ΜΑΡΚΟΣ** Μη φεύγεις τώρα. Με πληγώνεις και μετά φεύγεις;
- ΑΝΙΑ** Μμμ...Η ιστορία της ζωής μου.
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι είπες πάλι εσύ;
- ΑΝΙΑ** Τίποτα. Καληνύχτα Μάρκο.
- ΜΑΡΚΟΣ** Καληνύχτα Άνια. Και συγνώμη κι ευχαριστώ.
- ΑΝΙΑ** Κοίτα να ηρεμήσεις τώρα κι αύριο θέλω αναφορά για το Τελ Αβίβ. (Στον Ντέμη). Κλείσε τα φώτα εσύ.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ντέμη. Ντέμη!
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι θες;
- ΜΑΡΚΟΣ** Άνια. Γιατί μας τυραννάτε έτσι εσείς οι γυναίκες;
- ΑΝΙΑ** Το ποιος τυραννάει ποιον είναι μεγάλη κουβέντα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Εμείς δεν έχουμε βούληση. Εσείς κάνετε κουμάντο σε όλα, μόνο στο πιλοτήριο εμείς βρίσκουμε λίγη ελευθερία. Κατά τ' άλλα σκλάβοι σας είμαστε.
- ΑΝΙΑ** Ανατρίχιασα. Άντε κοιμήσου.
- ΝΤΕΜΗΣ** Πέντε ώρες ύπνου μείνανε. Ξεράσου.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ντέμη. Εδώ είσαι ακόμα αδελφέ;

ΝΤΕΜΗΣ *(Κλείνει τα φώτα).* Αύριο πριν πάμε αεροδρόμιο θα σε πάω απο το σπίτι να χαιρετήσεις το γιο σου.

ΜΑΡΚΟΣ Θα το κάνεις αυτό;

ΝΤΕΜΗΣ Ναι. Βαφτιστήρι μου είναι. Δε θέλω να πάει σε ψυχολόγο.

ΜΑΡΚΟΣ Θα το κάνεις αυτό για μένα;

ΝΤΕΜΗΣ Ναι είπαμε. Άντε βούλωνε το τώρα όμως.

ΜΑΡΚΟΣ Ντέμη! Να βάλεις ξυπνητήρι πιο νωρίς για να προλάβουμε...

ΑΝΙΑ *(Βάζει στο κινητό της).* Έβαλα εγώ.

ΝΤΕΜΗΣ *(Ξαπλώνει).* Τι ώρα;

ΑΝΙΑ Εφτάμιση;

ΝΤΕΜΗΣ Ναι.

ΜΑΡΚΟΣ Σ' αυτήν πάντως δε πρόκειται να μιλήσω...Μόνο το γιο μου θα φιλήσω και μετά...

ΝΤΕΜΗΣ Βούλωνε!

Κάνουν βουβά νοήματα μεταξύ τους για τον Μάρκο και την κατάσταση.

ΜΑΡΚΟΣ Παιδιά...Κοιμηθήκατε;

ΝΤΕΜΗΣ Ναι!

ΜΑΡΚΟΣ Είσαστε τα καλύτερα κουμπαράκια του κόσμου. Αυτό ήθελα να σας πω. Τα καλύτερα.

ΑΝΙΑ Ευχαριστούμε. *(Σιγότερα).* Θα με πετάξεις αύριο κι εμένα στο μετρό;

ΝΤΕΜΗΣ Δε θες να μείνεις; Να καθαρίσεις λίγο; Να σφουγγαρίσεις;

ΑΝΙΑ Γελάσαμε. Κανόνισε. Έτοιμη είμαι κι εγώ να σε στείλω σπίτι σου.

ΝΤΕΜΗΣ Σπίτι μου είναι εδώ.

ΑΝΙΑ Γενικά εννοούσα.

- ΜΑΡΚΟΣ** Παιδιά τι λέτε;
- ΝΤΕΜΗΣ** Άσε μας ήσυχους κι εσύ. Μπεκρούλιακα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Γιατί κουμπάρε με λες έτσι; Με πληγώνεις.
- ΝΤΕΜΗΣ** Άμα δε σκάσεις δε θα σε πάω στο γιο σου το πρωί.
- ΜΑΡΚΟΣ** Καλά. Σκάω. Αμα είναι να μας απειλείς κιόλας...Σκάω.
- ΝΤΕΜΗΣ** Δε σκας όμως.
- ΜΑΡΚΟΣ** Σας αγαπάω, το ξέρετε...Νέα Υόρκη. Πως βαριέμαι...
Μικρή παύση. Όλοι ξαπλωμένοι.
- ΑΝΙΑ** Κανόνισε εσύ. Να σηκωθείς πάλι στον ύπνο σου να φας
καμιά μπριζόλα. (Γελάει).
- ΝΤΕΜΗΣ** Και να 'θελα δεν έχει. Τις φάγαμε όλες...
- ΑΝΙΑ** Αγκάθα Κρίστι. "Ποιος έφαγε τη τέταρτη μπριζόλα".
Γελάνε για λίγο και ησυχάζουν. Παύση. Ο Μάρκος ροχαλίζει.
- ΑΝΙΑ** Ροχαλίζει κιόλας; Α, καλά.
- ΝΤΕΜΗΣ** Κι εσύ ροχαλίζεις.
- ΑΝΙΑ** Ψέματα.
- ΝΤΕΜΗΣ** Αλήθεια.
- ΑΝΙΑ** Δε μου το 'χεις πει ποτέ.
- ΝΤΕΜΗΣ** Να που στο 'πα. Και πολύ δυνατά.
- ΑΝΙΑ** Τι λες;
- ΝΤΕΜΗΣ** Σα φάλαινα.
- ΑΝΙΑ** (Μικρή παύση). Εσύ που το ξέρεις; Αφού παίζεις το
χάπι και ξεραίνεσαι σα το βουβάλι.
- ΝΤΕΜΗΣ** Γι' αυτό παίζω το χάπι. Για να μην ακούω το ροχαλητό
σου.
- ΑΝΙΑ** Τι ψεύτης είσαι. Ψέματα λες ε;
- ΝΤΕΜΗΣ** Ναι, ναι, ψέματα...Άντε. Κοιμήσου.
- ΑΝΙΑ** Δε μου έχει πει κανείς ποτέ ότι ροχαλίζω.

ΝΤΕΜΗΣ Γιατί με πόσους κοιμάσαι;

ΑΝΙΑ Με πάρα πολλούς.

ΝΤΕΜΗΣ Θα 'θελες.

ΑΝΙΑ Τι νόμιζες; Μάρθα είμαι εγώ; Πιστεύεις πως σε περιμένω στον αργαλειό τότε θα γυρίζεις απο τις Νέες Υόρκες και τα Τελ Αβίβ που βγάζετε τα μάτια σας ανά την υφήλιο; Ουρές με περιμένουνε κι εμένα. Όλων των ειδών τ' αρσενικά.

ΝΤΕΜΗΣ Να τους πεις να προσέξουνε μη τσαλαπατηθούνε.

ΑΝΙΑ (Μικρή παύση). Δε θα κλείσω μάτι εγώ μ' αυτό το ροχαλητό όμως... Ντέμη...Κοιμήθηκες;

Μικρή παύση. Ανάβει ο φακός στο πατάρι κι η Πέρλα ξαπλωμένη στο στρώμα της, διαβάζει ένα γράμμα, προσπαθώντας βουβά να πνίξει τους λυγμούς της.

ΦΩΝ ΖΩΗΣ “Μανούλα μου. Σήμερα έκλεισα τα δεκαέξι. Περιμέναμε να μας πάρεις τηλέφωνο, αλλά δεν πήρες. Μάλλον δε θα μπορούσες πάλι. Έχεις πολύ καιρό να μας πάρεις. Φαντάζομαι θα έχεις πήξει στη δουλειά. Τα λεφτά και το γράμμα σου ήρθανε προχτές. Ευτυχώς, γιατί έτοιμοι ήταν να μας κόψουνε το ρεύμα. Μαμά γιατί δε μου δίνεις τη διεύθυνση του σπιτιού που μένεις να σου στέλνω εκεί τα γράμματα και τις ζωγραφιές μου; Δεν είμαι σίγουρη αν φτάνουν στο ταχυδρομείο. Έχω πάντα μια ανασφάλεια...”

Ο Ντέμης αρχίζει να ροχαλίζει. Η Άνια πετάγεται μες στον ύπνο.

ΑΝΙΑ Δε το πιστεύω αυτό σήμερα.

Σηκώνεται και σκοντάφτει σε μια καρέκλα. Η Πέρλα την ακούει και κλείνει το φακό. Η Άνια ανοίγει το φως και πηγαίνει στη κουζίνα. Περνώντας πετάει ένα μαξιλάρι στο στόμα του Μάρκου που ροχαλίζει. Ανοίγει το ψυγείο και τρώει ένα γλυκό απο ένα κουτί. Κλείνει το φως κι επιστρέφει στο κρεβάτι. Ανοίγει πάλι ο φακός στο πατάρι κι η Πέρλα συνεχίζει να διαβάζει.

ΦΩΝ ΖΩΗΣ “...Σήμερα στο σχολείο ζωγράφισα μια πόλη. Με πολλά σπίτια, ψηλά. Με πάρα πολλά φωτάκια και κίνηση

στους δρόμους. Με πολλούς ανθρώπους. Πάρα πολλούς. Κάπου μέσα σε όλους αυτούς, είσαι κι εσύ. Να ήμουν κι εγώ! Θέλω να φύγω απο δω. Στο χωριό τα πράγματα είναι πολύ άσχημα. Όλοι λένε τι καλά που έκανες κι έφυγες. Μπορεί να έχουμε χρόνια να σε δούμε, αλλά σίγουρα τα περνάς καλύτερα απο εμάς. Τα μαγαζιά έχουν κλείσει σχεδόν όλα. Δεν υπάρχει τίποτα εδώ να κάνει ένας νέος της ηλικίας μου. Μόνο ζώα, βλάχοι και ξιपाσιά. Όταν τελειώσω το σχολείο, λέω στη γιαγιά πως θα φύγω κι εγώ. Εκείνη όλο λέει πως έχουμε καιρό. Δε βλέπω την ώρα. Δύο χρόνια έμειναν. Μετά θα έρθω να σε βρω. Να το ξέρεις. Σ' αγαπώ. Όταν πάρεις πάλι τηλέφωνο, θα σου κρατάω μούτρα. Να το ξέρεις. Ζωή..."

Η Πέρλα κλείνει το φακό. Σκοτάδι. Ακούγονται τρία ροχαλητά και ένας λυγμός.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Μήνες μετά. Σούρουπο. Κανείς στο σπίτι. Η ντουλάπα και το πατάρι ανοιχτά. Ακούγεται το ασανσέρ κι έπειτα το κλειδί στην εξώπορτα. Μπαίνει η Πέρλα κι απο πίσω της η Νατάσα. Είναι νέα, φοβισμένη και λίγο κλοσάρ.

Μιλάει σπαστά τη γλώσσα.

ΠΕΡΛΑ Έλα. Μη φοβάσαι. Έλα σου λέω.

ΝΑΤΑΣΑ Ευχαριστώ. Ευχαριστώ πολύ.

Η Πέρλα κλειδώνει πίσω της τη πόρτα.

ΠΕΡΛΑ Κάτσε εδώ.

ΝΑΤΑΣΑ Όχι εντάξει.

ΠΕΡΛΑ Κάτσε σου λέω. Μη ντρέπεσαι.

ΝΑΤΑΣΑ Θα λερώσω.

ΠΕΡΛΑ Είναι βρώμικο έτσι κι αλλιώς το σπίτι.

ΝΑΤΑΣΑ Όχι δεν πειράζει.

ΠΕΡΛΑ Όρθια θα μείνεις; Κάτσε σου λέω. Αλλά πρόσεχε. Μη πειράξεις τίποτα σε παρακαλώ. Εντάξει; Κατάλαβες; Και να μιλάς σιγά. Γιατί είναι μεσημέρι. Εντάξει;

ΝΑΤΑΣΑ Ναι.

ΠΕΡΛΑ Να δω λίγο το κεφάλι σου πάλι.

ΝΑΤΑΣΑ Εντάξει είμαι, εντάξει.

ΠΕΡΛΑ Δε τρέχει αίμα, σίγουρα ε;

ΝΑΤΑΣΑ Όχι εντάξει.

ΠΕΡΛΑ Δε πονάς πουθενά;

ΝΑΤΑΣΑ Λίγο χέρι μου, αλλά εντάξει. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΕΡΛΑ Κάτσε να φέρω να του βάλουμε λίγο πάγο.

ΝΑΤΑΣΑ Δε πειράζει, εντάξει. Καλά είμαι.

ΠΕΡΛΑ Δώσε μου το χέρι σου. Μη φοβάσαι. Νοσοκόμα ήμουν. Ξέρω. Ο πάγος κάνει καλό, κατάλαβες;

ΝΑΤΑΣΑ Κατάλαβα. Όλα. Μόνο δε μιλάω πολύ καλά. Είμαι μόνο πέντε μήνες εδώ.

ΠΕΡΛΑ Ναι μου το 'πες, μου το 'πες.

Ανοίγει το ψυγείο και βγάζει δυο μήλα.

ΠΕΡΛΑ Έλα πάρε.

ΝΑΤΑΣΑ Α! Μήλο! Ευχαριστώ. Ευχαριστώ πολύ.

Το τρώει με βουλιμία. Η Πέρλα την περιεργάζεται.

ΠΕΡΛΑ Ωραίο;

ΝΑΤΑΣΑ Ωραίο, ναι. Πολύ. Ευχαριστώ.

ΠΕΡΛΑ Είμαστε φίλες τώρα; (Τρώει κι αυτή).

ΝΑΤΑΣΑ Ναι. Φίλες.

ΠΕΡΛΑ Μόνο πέντε μήνες εδώ, μια χαρά τη μιλάς τη γλώσσα.

ΝΑΤΑΣΑ Είχα γιαγιά απο δω. Γιαγιά όνομα Νατάσα σα και μένα.

ΠΕΡΛΑ Δε μου το 'πες αυτό. Νόμιζα είσαι ξένη.

- ΝΑΤΑΣΑ** Ναι ξένη εγώ, αλλά γιαγιά απο δω. Μίλαγα παλιά μαζί της. Μικρή. Αλλά μετά ξέχασα. Αλλά μετά που ήρθα εδώ ξαναθυμήθηκα. Σιγά σιγά μαθαίνω πάλι.
- ΠΕΡΛΑ** Πάντως μιλάς καλύτερα απο πολλούς που είναι απο δω.
- ΝΑΤΑΣΑ** Ευχαριστώ. Δε νομίζω. Εσύ ωραίο σπίτι έχεις.
- ΠΕΡΛΑ** Ναι, είδες;
- ΝΑΤΑΣΑ** Μόνη σου εσύ μένεις εδώ;
- ΠΕΡΛΑ** Σιγά σιγά θα τα πούμε όλα. Φάε πρώτα. Θες κι άλλο;
Της δίνει κι άλλο μήλο. Παύση. Η Πέρλα κλείνει τη ντουλάπα και το πατάρι.
- ΠΕΡΛΑ** Νατάσα...Νατάσα δε μου είπες σε λένε;
- ΝΑΤΑΣΑ** Ναι, Νατάσα.
- ΠΕΡΛΑ** Μένεις καιρό στα παγκάκια;
- ΝΑΤΑΣΑ** Που;
- ΠΕΡΛΑ** Στο δρόμο λέω. Κοιμάσαι καιρό;
- ΝΑΤΑΣΑ** Εγώ όχι. Ένα μήνα τώρα δρόμο έχω. Όταν ήρθα εδώ, έμενα σε ένα σπίτι με άλλους δέκα. Αλλά μετά έφυγα.
- ΠΕΡΛΑ** Γιατί;
- ΝΑΤΑΣΑ** Γιατί ήταν δέκα άντρες. Δεν ήθελα τόσους άντρες. Καλύτερα που έφυγα απο εκεί. Φοβόμουνα.
- ΠΕΡΛΑ** Όλοι άντρες κι εσύ η μόνη γυναίκα;
- ΝΑΤΑΣΑ** Ναι. Όλοι σα ζώα. Καλύτερα δρόμο, μόνη μου.
- ΠΕΡΛΑ** Χόρτασες καθόλου;
- ΝΑΤΑΣΑ** Λίγο ναι.
- ΠΕΡΛΑ** Κράτα τον εκεί τον πάγο λίγη ώρα ακόμα.
- ΝΑΤΑΣΑ** Ευχαριστώ κυρία.
- ΠΕΡΛΑ** Σου είπα άσε τα κυρία. Δεν είμαι κυρία. *(Μικρή παύση)*. Εσύ πως έφτασες εδώ; Γιατί άφησες το τόπο σου; Ήρθες να βρεις τη γιαγιά σου;

- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι. Μεγάλη ιστορία.
- ΠΕΡΛΑ** Ε και; Βιάζεσαι;
- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι.
- ΠΕΡΛΑ** Τώρα δε σε κυνηγάει κανείς. Μη φοβάσαι.
- ΝΑΤΑΣΑ** Δε φοβάμαι.
- ΠΕΡΛΑ** Πριν όμως φοβήθηκες;
- ΝΑΤΑΣΑ** Πολύ.
- ΠΕΡΛΑ** Κι εγώ. Όταν είδα τον αστυνομικό να σε χτυπάει δεν άντεξα. Γι' αυτό του είπα ότι είσαι κόρη μου και το έπαιξα κυρία. Φοβόμουν όμως μη με δείρει κι εμένα.
- ΝΑΤΑΣΑ** Το ξέρω. Ευχαριστώ. Εσύ έσωσες εμένα. Θα σκότωνε αυτός εμένα.
- ΠΕΡΛΑ** Κανονικά δε βάζω αλλοδαπούς...ξένους μέσα στο σπίτι μου.
- ΝΑΤΑΣΑ** Εσύ αφού έχεις τόσο ωραίο σπίτι γιατί ζητιανεύεις δρόμο;
- ΠΕΡΛΑ** Θα φτάσουμε κι εκεί. Σιγά σιγά. Σε συμπάθησα, το ξέρεις; Απο τη πρώτη μέρα που σε είδα στα φανάρια. Έχουν κάτι τα μάτια σου. Κάτι καθαρό κι ας είσαι τόσο βρώμικη. Εγώ ξέρω. Βλέπω μέσα απο τη βρωμιά.
- ΝΑΤΑΣΑ** (Κλαίει). Ευχαριστώ. Ευχαριστώ κυρία.
- ΠΕΡΛΑ** Τώρα γιατί κλαις; Πέρασε ο κίνδυνος. Δε θα μας πειράξει κανείς εδώ. Μη κλαις.
- ΝΑΤΑΣΑ** Δε θέλω που είμαι βρώμικη.
- ΠΕΡΛΑ** Θα κάνεις μπάνιο εδώ.
- ΝΑΤΑΣΑ** Τι; Αφήσεις εσύ εμένα κάνω μπάνιο?
- ΠΕΡΛΑ** Φυσικά. Βρωμάς απο χιλιόμετρα.
- ΝΑΤΑΣΑ** Εσύ πολύ καλή.
- ΠΕΡΛΑ** Θα πλύνουμε και τα ρούχα σου όμως.
- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι, όχι δε πειράζει. Μόνο εγώ πλυθώ κι ύστερα φύγω.

- ΠΕΡΛΑ** Να φύγεις; Που να πας; Εδώ θα μείνεις σήμερα. Μπορείς να μείνεις εδώ δυο μέρες.
- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι, όχι. Δεν είναι ανάγκη ενοχλώ.
- ΠΕΡΛΑ** Δεν ενοχλείς καθόλου. Είπα. Θα πλυθείς. Μετά θα φάμε μακαρόνια και μετά θα ξαπλώσουμε.
- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι, όχι. Δε πειράζει.
- ΠΕΡΛΑ** Δε θες; Με φοβάσαι κι εμένα;
- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι.
- ΠΕΡΛΑ** Σταμάτα να κλαις. Όλα καλά θα πάνε, θα δεις.
- ΝΑΤΑΣΑ** Ούτε μάνα μου δε με κάνει τόσο καλό όσο εσύ.
- ΠΕΡΛΑ** Δεν έκανα και τίποτα.
- ΝΑΤΑΣΑ** Έκανες πολλά. Αυτός μπάτσος σκότωνε εμένα. Εσύ εμένα έσωσες. Πατέρα μου έδερνε εμένα. Μάνα μου γελούσε. Έδερνε κι αυτή εμένα. Πουτάνα.
- ΠΕΡΛΑ** Μη βρίζεις τη μητέρα σου.
- ΝΑΤΑΣΑ** Μεγάλη πουτάνα.
- ΠΕΡΛΑ** Δε μου αρέσει να βρίζεις.
- ΝΑΤΑΣΑ** Καμιά φορά βρίζω.
- ΠΕΡΛΑ** Τις μανάδες μας ότι και να κάνουνε πρέπει να τις συγχωρούμε.
- ΝΑΤΑΣΑ** Αυτή ήθελε πουλήσει εμένα βγάλει λεφτά. Γι' αυτό εγώ έφυγα απο σπίτι μου και χώρα μου. Νύχτα. Ήθελε πουλήσει εμένα. Έχεις ακούσει μάνα πουλάει κόρη της;
- ΠΕΡΛΑ** Να σε πουλήσει; Που;
- ΝΑΤΑΣΑ** Σε ανθρώπους μαλάκες που παίρνουν όργανα μέσα σου.
- ΠΕΡΛΑ** Αλήθεια; Κι η γιαγιά σου; Τι έκανε;
- ΝΑΤΑΣΑ** Γιαγιά μου πέθανε χρόνια. Απο τάφο τι να κάνει;
- ΠΕΡΛΑ** Κατάλαβα...

ΝΑΤΑΣΑ Εσύ αυτό που έκανες για μένα, να ξέρεις δε θα ξεχάσω.

ΠΕΡΛΑ Καλά, καλά. Θα μπεις για μπάνιο;

ΝΑΤΑΣΑ Τώρα;

ΠΕΡΛΑ Ναι. Πρώτα να καθαριστείς και μετά μιλάμε.

ΝΑΤΑΣΑ Είσαι άγγελος εσύ.

ΠΕΡΛΑ Έλα δω. Εδώ είναι το μπάνιο. Βγάλε αυτά τα ρούχα. Αλλά πρόσεχε. Ότι πάρεις να το βάλεις πάλι ακριβώς εκεί που το βρήκες. Κατάλαβες; Αν πάρεις το σαπούνι απο το νιπτήρα, να το βάλεις πάλι στο νιπτήρα, μη το αφήσεις κάτω. Αν πάρεις το σαμπουάν απο κάτω, να το αφήσεις πάλι κάτω. Θα σου εξηγήσω μετά γιατί. Πετσέτα θα σου δώσω εγώ. Κατάλαβες;

ΝΑΤΑΣΑ Κατάλαβα.

Η Πέρλα ανοίγει τη ντουλάπα και της δίνει μια πετσέτα.

ΠΕΡΛΑ Έλα. Πάρε αυτήν.

Μικρή παύση. Η Νατάσα σταματάει να γδύνεται και την κοιτάζει.

ΝΑΤΑΣΑ Εσύ δε μένεις εδώ ε;

ΠΕΡΛΑ Τι;

ΝΑΤΑΣΑ Δεν είναι εδώ σπίτι σου ε;

ΠΕΡΛΑ Γιατί το λες αυτό;

ΝΑΤΑΣΑ Αν είναι σπίτι σου, γιατί εσύ δρόμο φανάρια σα κι εμένα ζητιανεύεις;

Παύση. Η Πέρλα ξαφνικά παίρνει την απόφαση.

ΠΕΡΛΑ Είμαστε φίλες. Δεν είμαστε;

ΝΑΤΑΣΑ Ναι. Φίλες.

ΠΕΡΛΑ Τότε θα στα πω όλα. Αλλά δε θα πεις ποτέ τίποτα σε κανέναν κακομοίρα μου. Δεν είναι το σπίτι μου αυτό, όχι. Τουλάχιστον...όχι ακριβώς. Το σπίτι αυτό το έχει ένας κύριος.

ΝΑΤΑΣΑ *(Δείχνει τη φωτογραφία στο κομοδίνο).* Αυτός;

ΠΕΡΛΑ Ναι. Αυτός. Δικό του είναι. Γι' αυτό σου λέω να μη πειράξεις τίποτα και να τα βάζεις όλα στη θέση τους. Πρόσεξε. Αυτό θα είναι το μυστικό μας. Αν το μάθει κανείς, η αστυνομία θα πάει κι εμένα κι εσένα στη φυλακή, κατάλαβες;

ΝΑΤΑΣΑ Ναι.

ΠΕΡΛΑ Έλα εδώ. Το βλέπεις αυτό;

Ανοίγει τη ντουλάπα. Βγάζει απο το λαιμό της ένα σχοινάκι με το κλειδί του παταριού και το ανοίγει. Μέσα το στρώμα της και τα λιγοστά υπάρχοντα της.

ΠΕΡΛΑ Εδώ είναι το σπίτι μου. Εδώ μένω. Σ' αυτό το πατάρι. Χρόνια. Κρυμμένη. Εδώ. Αυτός δεν έχει καταλάβει τίποτα. Εγώ κοιμάμαι εδώ κάθε βράδυ. Αυτός είναι αεροπόρος. Λείπει. Πηγαίνει συνέχεια ταξίδια. Όποτε φεύγει, εγώ βγαίνω απο το πατάρι κι έρχομαι στα φανάρια και ζητιανεύω. Σαν κι εσένα. Ζητιάνα είμαι κι εγώ σαν κι εσένα. Αλλά έχω αυτή τη γωνίτσα για να κοιμάμαι τα βράδια. Απο το δρόμο καλύτερα είναι. Σιγά σιγά έκανα οικονομίες και πήρα κι αυτό το στρώμα. Έχω βγάλει και δικό μου κλειδί. Όταν αυτός πάει στα ταξίδια του, εγώ μπαινοβγαίνω εδώ μέσα σα στο σπίτι μου. Βάζω το άρωμα του για να μη με μυρίσει. Ρίχνω και στο πατάρι το άρωμα του. Όταν είναι εδώ πρέπει να κάνω πολύ ησυχία. Ησυχία κι υπομονή. Περνάνε ώρες ολόκληρες που φοβάμαι ακόμη και ν' αναπνεύσω. Όταν βάζει μουσική ή όταν μιλάει στο τηλέφωνο. Όταν έχει κόσμο εδώ πέρα και μιλάνε ή βλέπουνε τηλεόραση. Τότε μπορώ κι εγώ να κουνηθώ λιγάκι, χωρίς να φοβάμαι πως θα μ' ακούσουν. Έχω μάθει ακόμη και να βήχω χωρίς ν' ακούγομαι. Μια φορά, ήμουν πολύ κουρασμένη και ροχάλισα στον ύπνο μου. Ξύπνησα και νόμιζα πως μ' άκουσε. Πως ήρθε το τέλος. Αλλά ευτυχώς. Αυτός παίρνει χάπια υπνωτικά και κοιμάται. Πολύ βαριά. Έμαθα ακόμη και να περνάω απο μπροστά, σα τη γάτα, όταν κοιμάται και να πηγαίνω και τουαλέτα. Χαμπάρι σου λέω δε παίρνει. Ας είναι καλά τα χάπια του. Έχω

μια κόρη. Τώρα θα είναι στην ηλικία σου ή λίγο πιο μικρή. Πόσο είσαι εσύ;

ΝΑΤΑΣΑ Εικοσιτρία.

ΠΕΡΛΑ Αυτή είναι δεκαεπτά. Πριν λίγους μήνες τα έκλεισε. Όμορφη. Την έχω φωτογραφία. Εδώ, στο κόρφο μου, μαζί με το κλειδί του παταριού. Κοίτα.

ΝΑΤΑΣΑ Πολύ όμορφη. Που είναι τώρα;

ΠΕΡΛΑ Στο χωριό μας. Έχω χρόνια να τη δω. Όταν ξέσπασε η οικονομική κρίση, με απέλυσαν απο τη δουλειά μου. Δεν είχα λεφτά να τη ταϊζω. Είπα να φύγω απο το χωριό μας. Να φτιάξω τη ζωή μου. Να βρω λίγα λεφτά εδώ στη πόλη, να στέλνω στη κόρη μου και τη μάνα μου που δεν είχανε να φάνε. Δεν άντεχα άλλο στο χωριό να βλέπω το παιδί μου να πεθαίνει. Τώρα κάτι λίγα βγάζω. Τα πιο πολλά τους τα στέλνω, αλλά κάνω κι οικονομίες. Να σπουδάσω το παιδί μου. Αυτό το όνειρο έχω μόνο. Τίποτα άλλο. Να διώξω το παιδί μου μακριά απ' αυτή τη παλιοχώρα. Να σωθεί. Όταν δεν είμαι στα φανάρια, όταν δε ζητιανεύω, βρίσκω κάνα σπίτι μια στο τόσο και πηγαίνω και καθαρίζω. Καθαρίστρια. Αλλά δεν είναι εύκολο να κρατήσω τα σπίτια. Πολλές φορές δε μπορώ να πάω στη δουλειά μου, γιατί είναι αυτός εδώ και δε μπορώ να βγω απο το πατάρι. Έτσι με διώχνουν απο τα σπίτια και ξαναγυρίζω στα φανάρια. Δε μπορώ να το αφήσω όμως το πατάρι. Δε μπορώ να μένω στο δρόμο. Έμενα ένα χρόνο στο δρόμο. Στα πεζοδρόμια. Στις πυλωτές. Κάτω απο δέντρα. Στα παγκάκια, στις πλατείες. Έχω φάει σκουπίδια και σκυλιά και γατιά στο δρόμο και ποντίκια έχω φάει. Εσύ;

ΝΑΤΑΣΑ Ναι. Κι εγώ.

ΠΕΡΛΑ Εσύ με καταλαβαίνεις λοιπόν. Δε θα το πεις το μυστικό μου Νατάσα πουθενά κορίτσι μου ε; Δε θα το πεις;

ΝΑΤΑΣΑ Όχι. Δε θα το πω. Το ορκίζομαι.

ΠΕΡΛΑ Έτσι μπράβο. Αυτός όπως κατάλαβες, λείπει πάλι τώρα. Έλα εδώ. Αυτό είναι το ημερολόγιο του, βλέπεις; Σε κυκλάκι είναι οι μέρες που ταξιδεύει και μετά οι μέρες

που είναι εδώ. Λες και το κάνει επίτηδες ε; Λες και το κάνει για μένα. Έτσι ξέρω ακριβώς πότε θα φύγει κι ακριβώς πότε θα ξανάρθει.

ΝΑΤΑΣΑ Εσύ...Εσύ δε φοβάσαι πιάσει αυτός εσένα;

ΠΕΡΛΑ Μια φορά...Μια φορά μόνο σε όλα αυτά τα χρόνια, έτυχε και γύρισε δυο μέρες πιο νωρίς απο αυτό που έλεγε στο ημερολόγιο. Αλλά ευτυχώς! Άκουσα το κλειδί στη πόρτα και τελευταία στιγμή, έτρεξα σα τον άνεμο σου λέω και πρόλαβα και κρύφτηκα πάλι στο πατάρι μου. Η καρδιά μου βαρούσε τόσο δυνατά. Νόμιζα πως εκείνος την άκουγε. Κόντεψα να πεθάνω απο τη τρομάρα κι απο την έννοια μην είχα ξεχάσει τίποτα και με καταλάβαινε. Αλλά είναι κι αφηρημένος

ΝΑΤΑΣΑ Να προσέχεις.

ΠΕΡΛΑ Το ξέρω. Δε μπορώ να μείνω εδώ για πάντα. Παλιά είχα ένα φίλο...ένα γκόμενο. Τον έφερα κι αυτόν εδώ, όποτε εκείνος έφευγε ταξίδι. Είχαμε κάνει τη φωλίτσα μας εδώ μέσα. Αλλά αυτός...ο φίλος μου, ήταν αλήτης. Έφυγε μετά με τα καράβια κι ούτε ξέρω που είναι τώρα. Αγγλία; Γαλλία; Αμερική; Σ' αυτόν δεν είχα πει ποτέ ότι ζούσα στο πατάρι. Του έλεγα πως είμαι καθαρίστρια εδώ κι ότι είχα τα κλειδιά. Αλλά ήταν κάθαρο τελικά. Καλά έκανα και δε τον εμπιστευόμουν. Άντρες. Τι να καταλάβουν απο μας; Πως άντεξες εσύ με δέκα; Πως δε σου έκαναν κανένα κακό; Είσαι η πρώτη που της είπα το μυστικό μου. Η πρώτη κι η τελευταία.

ΝΑΤΑΣΑ Δε θα μιλήσω ακόμα κι αν με σκοτώσει μπάτσος.

ΠΕΡΛΑ Στη κόρη μου και στη μάνα μου έχω πει πως μένω μαζί με μια φίλη μου, στο σπίτι της. Νομίζουν πως δουλεύω κανονικά, πως ζω μια ζωή κανονική. Τι να τους πω; Ότι ζητιανεύω και δεν έχω να φάω; Όσα λεφτά βγάζω τους τα στέλνω πάντως.

ΝΑΤΑΣΑ Αυτό έχει σημασία. Κόρη σου να είναι καλά. Εγώ φοβάμαι. Ποτέ δε θα έκανα αυτό κάνεις εσύ.

ΠΕΡΛΑ Και στο δρόμο που μένεις δε φοβάσαι; (Παύση). Άντε, μπες για μπάνιο και φέρε μου τα ρούχα σου να τα

πλύνω. Θα τα πούμε τα άλλα μετά. Έχουμε δυο μέρες, μέχρι να γυρίσει το αφεντικό του σπιτιού.

ΝΑΤΑΣΑ Ευχαριστώ. Εσύ φίλη μου. Δε προδώσω ποτέ. Αλήθεια.

ΠΕΡΛΑ Το ξέρω. Εσύ έχεις περισσότερο ανάγκη μια φίλη ή εγώ; Δε ξέρω. Όποτε όμως αυτός λείπει ταξίδι, εγώ θα σε φωνάζω να έρχεσαι κι εσύ να μένεις εδώ. Εντάξει;

ΝΑΤΑΣΑ Είσαι άγγελος.

ΠΕΡΛΑ Ναι τι να σου πω...Ο άγγελος της ντουλάπας...Εγώ κι οι σκόροι...

Γελάνε. Καθώς σβήνουν αργά τα φώτα, η Νατάσα γδύνεται και δίνει τα ρούχα της στη Πέρλα. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Μήνες μετά. Βράδυ. Η Άνια μόνη της στο πάγκο της κουζίνας, διαβάζει κάτι στο laptop του Ντέμη. Κουδούνι. Κλείνει τον υπολογιστή κι ανοίγει. Μπαίνει ο Ντέμης με τη κάμερα στα χέρια.

ΝΤΕΜΗΣ Πω πω κρούο! Κλείσε, κλείσε!...Εντάξει. Τη βρήκα.

ΑΝΙΑ Ποια;

ΝΤΕΜΗΣ Τη κάμερα. Γι' αυτή δε κατέβηκα;

ΑΝΙΑ Δε το κατάλαβα.

ΝΤΕΜΗΣ Δέκα ώρες δε την έψαχνα; Είχα ξεχάσει πως την άφησα στο πορτ-παγκάζ.

ΑΝΙΑ Πάλι καλά που σου κόβει τουλάχιστον και την πετάς στο πορτ-παγκάζ. Την άλλη φορά σου άνοιξαν το αυτοκίνητο μόνο και μόνο για το κινητό.

ΝΤΕΜΗΣ Τώρα ξέχασα που έβαλα τις παντόφλες μου όμως!

Νάτες!

ΑΝΙΑ Τι θα γίνει μ'αυτή την αφηρημάδα σου; Κάποια μέρα θα σου κοστίσει πολύ ακριβά.

ΝΤΕΜΗΣ Άνοιξες τον υπολογιστή;

ΑΝΙΑ Τι;...Α, ναι. Ήθελα να δω κάτι μηνύματα. Απο τη

δουλειά.

- ΝΤΕΜΗΣ** Καλά έκανες. Τέλειωσες με το μαγείρεμα;
- ΑΝΙΑ** Ναι. Στο είπα. Εδώ και ώρες.
- ΝΤΕΜΗΣ** Συμβαίνει κάτι;
- ΑΝΙΑ** Γενικότερα στο κόσμο; Πολλά πράγματα.
- ΝΤΕΜΗΣ** Είσαι κάπως ή μου φαίνεται; Σαλάτα έχουμε
- ΑΝΙΑ** Δεν πήρες έτοιμη απο το σούπερ μάρκετ;
- ΝΤΕΜΗΣ** Α, ναι!
- ΑΝΙΑ** Φαντάσου.
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι πράγμα;
- ΑΝΙΑ** Ούτε τι έκανες σήμερα το απόγευμά δε θυμάσαι.
- ΝΤΕΜΗΣ** Μήπως παθαίνω αλτσχάιμερ; Σα τη θεία Μαλαματή;
- ΑΝΙΑ** Πότε φεύγεις πάλι;
- ΝΤΕΜΗΣ** Μεθαύριο.
- ΑΝΙΑ** Είδες; Αυτό το θυμάσαι. Επιλεκτική μνήμη το λένε.
- ΝΤΕΜΗΣ** Το είδα στο ημερολόγιο γι' αυτό. Τσιμπάω λίγο σαλάτα. Πεινάω. Δεν αντέχω. Το κρύο θέλει φαΐ.
- Παύση. Η Άνια πηγαίνει στη κρεβατοκάμαρα και κοιτάζει απο το παράθυρο.*
- ΝΤΕΜΗΣ** Θα φέρει κι η Μάρθα νομίζω κανελόνια. Όλα θα τα φάω σήμερα. Φτάνει η διατροφή. Θ' αρχίσω γυμναστήριο έτσι κι αλλιώς. Στο είπα ότι γράφτηκα πάλι; Πότε θα πηγαίνω δε ξέρω, αλλά το πρώτο βήμα το έκανα. Που είσαι;
- ΑΝΙΑ** Εδώ. Που να είμαι;
- ΝΤΕΜΗΣ** Κρασί δε πήρες ούτε εσύ ε;
- ΑΝΙΑ** Όχι. Το ξέχασα.
- ΝΤΕΜΗΣ** Μετά λες εμένα αφηρημένο. Να πεταχτώ στη κάβα να πάρω; Έχει κρύο.

- ΑΝΙΑ** Κάνε ότι θες. Εγώ μπορώ και χωρίς πάντως.
Χτυπάει κουδούνι. Ο Ντέμης ανοίγει και μπαίνει ο Μάρκος.
- ΜΑΡΚΟΣ** Καλησπέρα.
- ΝΤΕΜΗΣ** Δε το πιστεύω. Που είναι οι υπόλοιποι;
- ΜΑΡΚΟΣ** Δε θα έρθουν.
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι; Κλείσε μπαίνει κρού. Τι έγινε πάλι; Η Άνια μαγείρευσε. Εγώ σας ετοιμάζω εκπληξούλα...
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι εκπληξούλα;
- ΝΤΕΜΗΣ** Να βλέπαμε τα βιντεάκια απο το καλοκαίρι στη κάμερα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Θα τα δούμε μόνοι μας.
- ΝΤΕΜΗΣ** Σας έχει βαρεθεί το είναι μου. Δεν υποφέρεστε πια. Δίκιο έχει η Άνια.
- ΜΑΡΚΟΣ** Που είναι η Άνια;
- ΝΤΕΜΗΣ** Μέσα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Έχεις κρασί;
- ΝΤΕΜΗΣ** Δεν έχει τίποτα. Έλεγα να πεταχτώ στη κάβα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Δε πας; Θα μας χρειαστεί.
- ΝΤΕΜΗΣ** Θα μου πεις τι τρομερό συνέβη πάλι;
- ΜΑΡΚΟΣ** Θα σας τα πω. Πάρε αυτά. Κερνάω εγώ.
- ΝΤΕΜΗΣ** Άι παράτα μας.
- ΜΑΡΚΟΣ** Θα έπαιρνα κάτι, δε θα ερχόμουν έτσι. Αλλά το ξέχασα απο τη ταραχή.
- ΝΤΕΜΗΣ** Κράτα τα λεφτά σου τώρα κι άσε μας. Λοιπόν. Πάω κι έρχομαι σε δυο λεπτά.
- ΜΑΡΚΟΣ** Πάρε δυο-τρία μπουκάλια. Πέντε-έξι.
Ο Ντέμης βγαίνει. Ακούγεται το ασανσέρ. Παύση. Η Άνια μπαίνει στη κουζίνα.
- ΑΝΙΑ** Πάλι σκοτωθήκατε;
- ΜΑΡΚΟΣ** Γειά σου Άνια.

- ΑΝΙΑ** Γειά σου κι εσένα. Μαγείρευα όλο το πρωί.
- ΜΑΡΚΟΣ** Συγνώμη. Δε φταίω εγώ.
- ΑΝΙΑ** Ποτέ δε φταις εσύ.
- ΜΑΡΚΟΣ** Κι εσύ πάντα ότι και να γίνει, θα παίρνεις το μέρος της.
- ΑΝΙΑ** Ελπίζω κι αυτή να πάρει το δικό μου τώρα που θ' αφήσω το Ντέμη.
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι; Τι είπες τώρα;
- ΑΝΙΑ** Θα χωρίσω με το Ντέμη. Σήμερα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Απο που κι ως που τώρα αυτό;
- ΑΝΙΑ** Στο λέω, για να μη προλάβεις να μου αρχίσεις πάλι με τα δικά σου. Ένα πράγμα πες μου μόνο. Όχι ότι με νοιάζει ή ότι θα αλλάξει τίποτα. Αλλά θέλω να ξέρω. Έχει άλλη; Στη Νέα Υόρκη; Στο Λονδίνο; Στη Τουρκία; Σε κάποια απ' όλες τις πατρίδες σας. Αυτός πηγαίνει και με άλλη, ε; Μήπως είναι αεροσυνοδός; Σίγουρα θα είναι. Έχετε και τα ίδια ωράρια. Βολεύει.
- ΜΑΡΚΟΣ** Τώρα τι είναι αυτά; Τι σ' έπιασε; Το ξέρεις ότι ο Ντέμης σου είναι πιστός.
- ΑΝΙΑ** Δεν έχει σημασία. Έτσι κι αλλιώς δε του είμαι εγώ.
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι;
- ΑΝΙΑ** Έχω βρει άλλον.
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι;
- ΑΝΙΑ** Μήνες τώρα. Είμαι ερωτευμένη. Με άλλον.
- ΜΑΡΚΟΣ** Μη μου το κάνεις αυτό.
- ΑΝΙΑ** Μη το παίρνεις προσωπικά.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ψέματα λες ε; Δε τα εννοείς.
- ΑΝΙΑ** Δεν αντέχω άλλο.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ούτε κι εγώ. Αλήθεια. Στα όρια μου είμαι.
- ΑΝΙΑ** Μπορεί να φταίει αυτή η περιβόητη κατάθλιψη που βαράει όλη τη χώρα. Τίποτα δεν είναι όπως ήταν και

τίποτα δε θα ξαναγίνει. Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο σημαντικό είναι, όταν κάποιος, μέσα σ' όλο αυτό το χάος που ζούμε, ερωτευτεί; Ξαφνικά βλέπεις ένα φως...Μια ελπίδα...Σε παρακαλώ μη του πεις τίποτα γι' αυτό. Δεν είναι αυτός ο λόγος που θα χωρίσω μαζί του. Τουλάχιστον όχι ο μόνος.

ΜΑΡΚΟΣ Αλλά;

ΑΝΙΑ Θα τ' ακούσεις τώρα που θα έρθει. Είναι καλό που είσαι κι εσύ εδώ. Να τον βοηθήσεις. Σ' έχει βοηθήσει κι αυτός, ουκ ολίγες φορές. Σαν αδελφό του σ' έχει.

ΜΑΡΚΟΣ Κι εγώ το ίδιο. Παιδιά σα το Ντέμη, δεν υπάρχουν πολλά.

ΑΝΙΑ Ευτυχώς.

ΜΑΡΚΟΣ Γιατί; Τι σου έκανε; Ότι κι αν είναι, δεν αξίζει. Άσε με να σας τα βρω εγώ.

ΑΝΙΑ Είναι πολύ αργά.

ΜΑΡΚΟΣ Όχι σήμερα. Σε παρακαλώ. Σήμερα ειδικά, δε θα το αντέξω. Να κάτσουμε να φάμε σαν άνθρωποι, να δούμε τα βιντεάκια μας...

ΑΝΙΑ Αυτό δε θα το αντέξω εγώ.

ΜΑΡΚΟΣ Άνια. Σε ικετεύω. Μη μου το κάνεις αυτό. Όχι σήμερα.

ΑΝΙΑ Τι σήμερα, τι αύριο; Εγώ πνίγομαι. Είδα τώρα στο κομπιούτερ τα μείλ του. Όλα σε γυναίκες κι απο γυναίκες. Δε πρόλαβα να τα διαβάσω, αλλά είμαι σίγουρη τι λένε. Δεν αισθάνομαι ούτε μισή τύψη. Ούτε μισή.

Χτυπάει κουδούνι. Κοιτάζονται. Ο Μάρκος ανοίγει και μπαίνει ο Ντέμης με δυο μπουκάλια κρασί στο χέρι.

ΝΤΕΜΗΣ Πήρα δυο λευκά. Κάνει ένα κωλόκρου έξω. Πάγωσε το μεδούλι μου. Ψοφάει άνθρωπος αν κάτσει πέντε λεπτά στο δρόμο. Όλο το βράδυ θα καίει το καλοριφέρ. Δε το σβήνω. (Βάζει το ένα κρασί στο ψυγείο κι ανοίγει το άλλο) Άνια, δε βάζεις να φάμε;

ΑΝΙΑ Εμένα μη μου βάζεις κρασί.

ΝΤΕΜΗΣ Δε θα πιείς;

ΑΝΙΑ Όχι. Ούτε θα φάω. Θα φύγω.

ΝΤΕΜΗΣ Που θα πας; (Παύση). Καλά. Εγώ σου βάζω κι ας μη το πιείς.

Τους σερβίρει. Παύση. Οι δυο άντρες πίνουν.

ΝΤΕΜΗΣ Έγινε κάτι; Που θα πας μ' αυτό το κρύο; Στη Μάρθα;

ΑΝΙΑ Στη Μάρθα;

ΝΤΕΜΗΣ Ξέρω κι εγώ; Την άλλη φορά που είχανε τσακωθεί, είχες πάρει το φαγητό, είχες πάει στη Μάρθα κι εμείς είχαμε μείνει νηστικοί, αν θυμάμαι.

ΜΑΡΚΟΣ Που το θυμήθηκες πάλι αυτό; Άνια μου. Βάλε μας να φάμε. Σε παρακαλώ.

ΑΝΙΑ Πρώτα θα πω αυτά που έχω να πω. Μετά θα φύγω και θα φάτε.

ΝΤΕΜΗΣ Τι να πεις;

ΜΑΡΚΟΣ (Παύση). Εγώ πάω λίγο τουαλέτα. Συγγνώμη παιδιά που σας αναστάτωσα πάλι με τις μαλακίες μας. Συγγνώμη.

Ο Μάρκος μπαίνει στο μπάνιο με το ποτήρι του. Η Άνια αρχίζει να ετοιμάζεται.

ΝΤΕΜΗΣ Σου τη βάρεσε ο Μάρκος; Δε τους έχεις συνηθίσει πια;

ΑΝΙΑ Ναι. Τους έχω συνηθίσει. Το χειρότερο είναι πως έχω συνηθίσει κι εμάς. (Πίνει λίγο κρασί και το αφήνει).

ΝΤΕΜΗΣ Μη βάζεις το ποτήρι πάνω στο dvd!

ΑΝΙΑ Ντέμη. Δε ξέρω αν το κατάλαβες. Αμφιβάλλω, γιατί είσαι στο κόσμο σου, ακόμη και τώρα.

ΝΤΕΜΗΣ Όλοι στο κόσμο μας είμαστε.

ΑΝΙΑ Σε αφήνω. Χωρίζουμε.

ΝΤΕΜΗΣ Ορίστε; Χωρίζουμε;

- ANIA** Σου ήρθε ξαφνικό;
- NTEMΗΣ** Εσύ τι λες;
- ANIA** Έπρεπε να το περιμένεις.
- NTEMΗΣ** Τώρα σοβαρά μιλάς;
- ANIA** Πιο σοβαρά πεθαίνεις.
- NTEMΗΣ** Αν είναι να πεθάνεις κιόλας, ας χωρίσουμε. Τι να πω;
- ANIA** Σου οφείλω δυο λόγια πριν φύγω. Μη νομίζεις πως μου είναι εύκολο...Σ' ευχαριστώ. Για όλα αυτά τα χρόνια. Μεταξύ των τζετ- λανγκ σου, θα ήμουν προφανώς ένα ευχάριστο διάλλειμα. Αλλά εσύ, για μένα, δεν ήσουν διάλλειμα. Εμένα η ζωή μου είναι εδώ. Δεν είναι εκεί πάνω. (Δείχνει το ταβάνι-ουρανό).
- NTEMΗΣ** Πάλι τα ίδια; Μια ζωή τα ίδια.
- ANIA** Όχι. Δεν ήταν μια ζωή. Ευτυχώς. Ήταν ένα μεγάλο διάστημα, αλλά γι' αυτό ακριβώς σε αφήνω. Για να μη γίνει μια ζωή.
- NTEMΗΣ** Πόσο βαριέμαι. Βαριέμαι να ακούσω την αιτιολογία σου. Αν θες να φύγεις, άνοιξε τη πόρτα και φύγε. Ποτέ δε σε κρατούσα. Τα πολλά λόγια δε χρειάζονται.
- ANIA** Έχεις δίκιο. Αυτή η φορά δε θα είναι όμως σαν τις άλλες. Αυτή θα είναι η τελευταία. Δε θέλω ούτε να με ξαναπάρεις τηλέφωνο, ούτε μηνυματάκια...
- NTEMΗΣ** Εντάξει...
- ANIA** ...ούτε να έρχεσαι έξω απ' το σπίτι μου, ούτε τίποτα.
- NTEMΗΣ** Μην ανησυχείς. Δεν είχα σκοπό. Κασκόλ μόνο βάλε. Αν δεν έχεις, πάρε ένα απ' τη ντουλάπα. Το δίνεις μετά στο Μάρκο ή στη Μάρθα να μου το δώσουνε.
- ANIA** Δε παλεύεσαι. Όσο και να σ' αγαπώ...
- NTEMΗΣ** Αχ, δε χρειάζονται αυτά...

ΑΝΙΑ Φυσικά. Φυσικά και δε σου χρειάζονται. Θεωρείς την αγάπη μελό. Γιατί εσύ δεν αγαπάς κανέναν. Μόνο τον εαυτούλη σου. Μόνο αυτός σε νοιάζει. Σε σιχαίνομαι κι εσένα και τον εαυτούλη σου και το αυτοκίνητο σου και το σκάφος σου και το σπίτι σου και τη κάμερα σου και τ' αεροπλάνα και τα ταξίδια σου...

ΝΤΕΜΗΣ Αν θες κάτσε να φας. Μη πας νηστική. Εσύ μαγειρεύεις άλλωστε. Κάτσε να φας και φεύγεις μετά. Πολιτισμένα. Το κρύο θέλει φαΐ.

Η Ανια βγάζει μια κραυγή και του πετάει ένα βάζο. Εκείνος σκύβει και το αποφεύγει. Παύση. Η Ανια κλαίει. Βγαίνει ο Μάρκος απο το μπάνιο.

ΝΤΕΜΗΣ Μάρκο. Κάτσε να φάμε. (Βγάζει πιάτα).

ΑΝΙΑ Αντίο Μάρκο. Θα τα πούμε. Θα περάσω να δω τον μικρό.

ΜΑΡΚΟΣ Πήρα χάπια. Κατέβασα όλο το κουτί που είχες στο μπάνιο. Γκλου γκλου γκλου...

ΝΤΕΜΗΣ Τι;

ΜΑΡΚΟΣ Εσείς δε με κοροϊδεύατε επειδή δεν μπορούσα να πιώ ποτέ μου χάπια και τα έλιωνα; Σήμερα τα πήρα όλα. Όσα δεν ήπια μια ζωή, τα ήπια τώρα. Με το κρασάκι μου. Γκλου γκλου γκλου...

Ο Ντέμης τρέχει στο μπάνιο. Ο Μάρκος καταρρέει κι η Ανια βγάζει μια κραυγή.

ΑΝΙΑ Μάρκο! Μάρκο!

ΝΤΕΜΗΣ (Βγαίνει απ' το μπάνιο με ένα άδειο κουτί χαπάκια).
Ήπιες τα χάπια μου; Τα υπνωτικά;

ΜΑΡΚΟΣ Κι ότι άλλα βρήκα.

ΝΤΕΜΗΣ Χριστέ μου! Πόσα ήταν μέσα; Δε θυμάμαι.

ΑΝΙΑ Παίρνω ασθενοφόρο.

ΝΤΕΜΗΣ Μάρκο πόσα πήρες;

ΜΑΡΚΟΣ Πολλά. Νομίζω ήπια και τη κολόνια σου.

ΑΝΙΑ Τι παίρνουμε 166; Τι;

- ΝΤΕΜΗΣ** Θα τον πάω εγώ. Είσαι τρελός! (Τον σηκώνει).
- ΜΑΡΚΟΣ** Μου έφερε χαρτιά απο δικηγόρο. Μου τα πέταξε πάνω στο τραπέζι. Θέλει διαζύγιο η Μαρθούλα. Διαζύγιο.
- ΝΤΕΜΗΣ** (Στην Άνια). Πάρε τα κλειδιά του αυτοκινήτου.
- ΜΑΡΚΟΣ** Μου είπε να μη ξαναπατήσω. Σπίτι μου, να μην...
- ΑΝΙΑ** Δε το εννοούσε Μάρκο. Είμαι σίγουρη, δε το εννοούσε. Τι πήγες κι έκανες;
- ΜΑΡΚΟΣ** Δούλευα εγώ τόσα χρόνια για να τα πάρουν οι δικηγόροι;
- ΝΤΕΜΗΣ** Είναι απαράδεκτο αυτό που έκανες. Απαράδεκτο!
- ΑΝΙΑ** Μη του φωνάζεις!
- ΜΑΡΚΟΣ** Σιγά. Σ' αυτή τη χώρα, τόσοι αυτοκτονούνε κάθε μέρα...Σιγά.
- ΝΤΕΜΗΣ** Το παιδί σου δε το σκέφτηκες;
- ΜΑΡΚΟΣ** Καλύτερα θα είναι χωρίς εμένα.
- ΝΤΕΜΗΣ** Ηλίθιε! Άνια. Κλείδωσε τη πόρτα!

Ακούγονται απέξω οι φωνές τους και το ασανσέρ. Παύση. Η Πέρλα ξεκλειδώνει το πατάρι και κατεβαίνει κάτω. Πατάει με τα ξυπόλητα πόδια της πάνω στα γυαλιά απο το σπασμένο βάζο. Βγάζει μια μικρή κραυγή. Στέκεται μπροστά στη ντουλάπα. Κλαίει. Αρχίζει να μουρμουρίζει ένα τραγούδι. Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μήνες μετά. Μέρα. Το παράθυρο ανοιχτό. Λείπει το σταθερό τηλέφωνο, η φωτογραφία του Ντέμη, το ημερολόγιο απο το ψυγείο κι όσα άλλα τυχόν προσωπικά του, ανδρικά είδη. Η Νατάσα μόνη στο σπίτι. Είναι περιποιημένη. Τρώει κάτι. Ακούγεται το ασανσέρ και μετά κλειδιά στην εξώπορτα. Μπαίνει η Πέρλα με τη Ζωή, η οποία κρατάει μια βαλίτσα. Είναι μια όμορφη κι ευγενική κοπέλα.

- ΠΕΡΛΑ** Φτάσαμε επιτέλους.
- ΝΑΤΑΣΑ** Καλώστες!

ΠΕΡΛΑ Ζωή. Άσε κάτω τη βαλίτσα σου. Δε με άφηνε με τίποτα να τη κρατήσω εγώ. Απο εδώ η Νατάσα. Νατάσα. Η κόρη μου.

ΖΩΗ Χαίρω πολύ.

ΝΑΤΑΣΑ *(Την αγκαλιάζει)*. Καλώς ήρθες. Ζωγραφιά είσαι εσύ;

ΖΩΗ Ναι, θα 'θελα.

ΠΕΡΛΑ Ζωίτσα, έλα μαζί μου. Έλα να δεις το σπίτι.

Πηγαίνουν στη κρεβατοκάμαρα. Η Νατάσα κλειδώνει την εξώπορτα.

ΠΕΡΛΑ Εδώ κοιμάται κανονικά η Νατάσα κι εγώ στον καναπέ μέσα. Αλλά σήμερα θα κοιμηθούμε μαζί εδώ. Αγκαλίτσα.

ΖΩΗ Είναι πολύ ωραίο. Το σπίτι. Πιο ωραίο απ' ότι περίμενα.

ΠΕΡΛΑ Δε πληρώνουμε πολλά. Σχεδόν τσάμπα. Είναι μιας θείας της Νατάσας. Μαλαματή τη λένε. Είναι γριά. Έχει πολλά.

ΖΩΗ Κι η περιοχή πολύ ωραία απ' όσο είδα.

ΠΕΡΛΑ Εδώ είναι το μπάνιο. Θέλεις να πλυθείς; Να κάνεις ένα ντους; Έχει ζεστό νερό.

ΖΩΗ Όχι ευχαριστώ. Αργότερα. Μεγάλη ντουλάπα που έχετε!

ΠΕΡΛΑ Ναι, είδες; Αλλά...χάσαμε το κλειδί και... Πρέπει να φτιάξουμε καινούριο. Ευτυχώς είχαμε τα καλοκαιρινά στο πατάρι, που ανοίγει με άλλο κλειδί. Δε τα είχαμε κατεβάσει ακόμα κι έτσι έχουμε ρούχα τουλάχιστον να ντυθούμε. Έχουμε πει σε κλειδαρά να έρθει, αλλά ξέρεις πως είναι τώρα αυτοί. Σου λένε «ναι, ναι, αύριο...» κι έρχονται μετά απο δυο μήνες.

ΝΑΤΑΣΑ Ναι, ναι. Φόρεμα σου πολύ ωραίο Ζωή.

ΖΩΗ Ευχαριστώ.

ΠΕΡΛΑ Πεινάς; Θέλεις να βάλω να φάμε;

ΖΩΗ Έφαγα στο τραίνο. Αν πεινάτε όμως εσείς φάτε.

ΠΕΡΛΑ Θα φάμε μετά. Μαζί. Παρέα όλες.

- ΝΑΤΑΣΑ** Εγώ τοίμπησα λίγο μακαρόνια. Εντάξει είμαι.
- ΖΩΗ** Να πάρουμε ένα τηλέφωνο τη γιαγιά να της πούμε ότι έφτασα; Θα ανησυχεί.
- ΠΕΡΛΑ** Ζωή μου... Στο έχω πει. Μας το έχουν κόψει το τηλέφωνο. Δεν είχαμε λεφτά να το πληρώσουμε. Ότι λεφτά έβγαζα...
- ΖΩΗ** Όχι. Έχω κινητό.
- ΠΕΡΛΑ** Κινητό;
- ΖΩΗ** Ναι. Θα την πάρω απο το κινητό μου.
- ΠΕΡΛΑ** Που το βρήκες το κινητό;
- ΖΩΗ** Μου το χάρισε ένας φίλος μου.
- ΠΕΡΛΑ** Ποιος φίλος σου;
- ΖΩΗ** Δε τον ξέρεις. *(Τηλεφωνεί)*. Προχτές μου το έδωσε. Για να είμαστε λείι σε επαφή τώρα που έφυγα απο το χωριό... Έλα γιαγιά. Η Ζωή είμαι. Καλά έφτασα...Ναι, τώρα είμαστε στο σπίτι. Πολύ ωραίο σπίτι γιαγιά...Πως είναι; Ίδια όπως τη θυμάσαι. Έχει βγάλει κάτι άσπρες τρίχες βέβαια.. Καλά είμαι. Ποιος να με πειράξει ρε γιαγιά; Στο τραίνο ήμουν, όχι σε μπαρ...Έλα Πάρτην...*(Δίνει το κινητό στη Πέρλα)*.
- ΠΕΡΛΑ** Μαμά;... Εγώ είμαι, ναι...Μια χαρά ταξίδεψε. Είναι μια κούκλα. Δε μπορώ να το πιστέψω μαμά, ακούς; Στο σταθμό κλαίγαμε μισή ώρα...Αδύνατη είναι μαμά.
- ΖΩΗ** Σταμάτα. *(Παίρνει το τηλέφωνο)*. Γνώρισα και τη φίλη της τη Νατάσα. Είναι νέα γιαγιά.
- ΝΑΤΑΣΑ** Πολλά φιλιά δώσε.
- ΖΩΗ** Θέλεις να της μιλήσεις;
- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι εντάξει... *(Η Ζωή της δίνει το τηλέφωνο)*. Ναι γειά σας. Εγώ είμαι Νατάσα. Έχω ακούσει τόσα πολλά για σένα...Ευχαριστώ...Είναι πολύ καλή ναι. Δεν είναι αδύνατη...Εγώ? Εγώ είμαι λίγο αδύνατη!

ΖΩΗ (Της το παίρνει). Έλα γιαγιά, σε κλείνουμε τώρα. Θα μου φας όλη τη κάρτα...Τι; Τι λες;

Η Πέρλα έχει τραβήξει τη Νατάσα παραδίπλα στη κουζίνα και της ψιθυρίζει.

ΠΕΡΛΑ Το έκρουψες το τηλέφωνο. Και το τηλεφωνητή. Μπράβο.

ΝΑΤΑΣΑ Ναι, ναι...

ΠΕΡΛΑ Και το ημερολόγιο.

ΝΑΤΑΣΑ Όλα όπως είπαμε.

ΠΕΡΛΑ Τις φωτογραφίες του;

ΝΑΤΑΣΑ Ναι, ναι. Όλα έχωσα μέσα ντουλάπα. Μην έχεις έννοια εσύ. Όλα εντάξει.

ΠΕΡΛΑ Τι ωραία που καθάρισες! Τι κρίμα που μετά πρέπει να το ξανακάνουμε αχούρι.

ΖΩΗ Καλά, καλά...Θα σε πάρω αύριο γιαγιά. Γειά.(Το κλείνει).

Είναι ικανή να μιλάει δέκα ώρες στο τηλέφωνο.

ΠΕΡΛΑ Ο βήχας της πως πάει;

ΖΩΗ Τι να σου πω μαμά; Καλύτερα ήταν όταν έφυγα. Ο γιατρός λέει να μην ανησυχούμε, αλλά οι γιατροί πάντα έτσι λένε.

ΝΑΤΑΣΑ Σα παιδάκι κοριτσάκι είναι φωνή της απο τηλέφωνο.

ΠΕΡΛΑ Τώρα που θα φύγεις Ζωή...Μπορεί...μπορεί να πεταχτώ εγώ λίγες μέρες στο χωριό για να την δω.

ΖΩΗ Δε το πιστεύω! Τόσα χρόνια δε πάτησες στο χωριό. Έριξες μαύρη πέτρα. Τώρα που ήρθα εγώ εδώ, θέλεις να πας εσύ εκεί;

ΠΕΡΛΑ Δεν είπα αυτό. Όμως...Τόσα χρόνια είχε εσένα η γιαγιά να τη προσέχεις. Τώρα δεν έχει κανέναν.

ΝΑΤΑΣΑ Μαμά σου ήθελε πάντα έρθει χωριό σας. Κάθε μέρα, όλο εσάς μιλάει γλώσσα της. Αλλά δεν είναι εύκολο με δουλειά μας. Αν φύγεις, περιμένει άλλος πάρει θέση σου γραφείο κι εσύ μετά μένεις δρόμο.

- ΠΕΡΛΑ** Ζωή. Μόνο πέντε μέρες θα είσαι εδώ. Αξίζει να μου κρατάς μούτρα;
- ΖΩΗ** Αυτό ξέχνα το. Δε πρόκειται να κάτσω μόνο πέντε μέρες.
- ΠΕΡΛΑ** Ζωή...
- ΖΩΗ** Μαμά...
- ΠΕΡΛΑ** Ζωή. Τα είπαμε αυτά.
- ΖΩΗ** Δεν υπάρχει περίπτωση. Απορώ πως το σκέφτεσαι κιόλας. Αχ, που ν' αφήσω τα παπούτσια μου; Με πέθαναν. Στο χωριό όλη μέρα ξυπόλητη είμαι. Μεσ στο σπίτι δηλαδή. Μη νομίζετε πως είμαι κανένα αγρίμι, καμιά βρωμιάρα χωριάτα. Ε μαμά; Εσύ πια είσαι μια αστή. Τόσα χρόνια εδώ. Εγώ θαμμένη στα βουνά. Νομίζεις πως είμαι χωριάτα; Ε; Γι' αυτό βιάζεσαι να με ξαποστείλεις;
- ΠΕΡΛΑ** Ζωή μου...
- ΖΩΗ** Νομίζεις πως αν πάω στα ξένα θα γίνω άνθρωπος; Άνθρωπος είμαι και τώρα. Δόξα το Θεό. Πρόλαβες λίγους τρόπους, κάποια πράγματα να μου τα μάθεις πριν φύγεις. Δεν είμαι και τελείως βόδι, σαν όλους εκεί πάνω στα κορφοβούνια.
- ΠΕΡΛΑ** Αυτό το ξέρω. Είσαι η πιο έξυπνη στο χωριό λέει η γιαγιά.
- ΝΑΤΑΣΑ** Κι η πιο όμορφη θα είσαι.
- ΠΕΡΛΑ** Δεν είναι το παιδί μου;
- ΖΩΗ** Σου έμοιασα. Αχ! Ελάτε να βγάλουμε μια φωτογραφία με το κινητό!
- ΠΕΡΛΑ** Να μου δώσεις το νούμερο. Θα πιάνει αυτό στην Αγγλία;
- ΖΩΗ** Βγάζει τέλειες φωτογραφίες. Ελάτε εδώ. Στο παράθυρο. Ανοίξτε τη κουρτίνα να μπει λίγο φως, γιατί δεν έχω φλας.
- ΝΑΤΑΣΑ** Λίγο κουρτίνα γιατί...έχει πολύ ήλιο.

- ΖΩΗ** Έλα Νατάσα κι εσύ!
- ΠΕΡΛΑ** Θα μου τη δώσεις τη φωτογραφία να την έχω κι εγώ;
- ΝΑΤΑΣΑ** Αμει! Θα την τυπώσουμε. Έχετε εκτυπωτή;
- ΠΕΡΛΑ** Ναι!
- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι!
- ΖΩΗ** Έχετε κομπιούτερ;
- ΝΑΤΑΣΑ** Όχι! Σε γραφείο μόνο.
- ΖΩΗ** Ελάτε αγκαλιά! Χαμόγελα! Έτσι! Εντάξει! Βγήκε! Ελάτε άλλη μία! Τσακ! Τέλεια! Κι άλλη μια κι άλλη μια! Α! Ωραία! Αυτή θα τη κάνω ασπρόμαυρη!
- ΝΑΤΑΣΑ** Εγώ εδώ έχω κλείσει μάτια μου. Πως είμαι έτσι; Δε μ'αρέσω. Σβήσεις αυτή!
- ΠΕΡΛΑ** Ζωή μου. Πόσο ευτυχισμένη είμαι που είσαι εδώ. Που σε πιάνω, που σε αγγίζω, που σε μυρίζω, που σε βλέπω. Σαν όνειρο μου φαίνεται.
- ΖΩΗ** Ναι ε; Τότε γιατί βιάζεσαι να με ξαποστείλεις; Κι αν εγώ δηλαδή, δε θέλω να πάω στο εξωτερικό;
- ΝΑΤΑΣΑ** (Μικρή παύση). Θέλεις λίγο χυμό φράουλα;
- ΖΩΗ** Αχ ναι ευχαριστώ.
- ΠΕΡΛΑ** Σίγουρα δε πεινάς;
- ΖΩΗ** Ναι. Να φάμε πιο μετά μαζί, δεν είπες;
- ΠΕΡΛΑ** Αν θες μετά, πάμε και μια βόλτα έξω. Να δεις τη πόλη λίγο.
- ΖΩΗ** Καλά. Έχουμε καιρό. Είμαι ακόμα ζαλισμένη απο το ταξίδι. Ατέλειωτες ώρες. Ζωγράφισα ένα ολόκληρο μπλοκ!
- ΝΑΤΑΣΑ** Να μας δείξεις. Έχω δει εγώ όλες σου ζωγραφιές. Πας Αγγλία γίνεις μεγάλη ζωγράφος.
- ΖΩΗ** Λες; Εμένα περιμένουνε;
- ΝΑΤΑΣΑ** Ορίστε. (Της δίνει το χυμό). Στην υγεία σου.

- ΖΩΗ** Ευχαριστώ πολύ. Στην υγείά σας.
- ΠΕΡΛΑ** Καλώς ήρθες.
- ΖΩΗ** Καλώς σας βρήκα. (Της πέφτει χυμός απ' το ποτήρι στο καναπέ). Αχ! Χύθηκε! Απ' τη χαρά μου. Συγνώμη!
- ΠΕΡΛΑ** Θα αφήσει λεκέ.
- ΖΩΗ** Συγνώμη!
- ΠΕΡΛΑ** Δε πειράζει. Φέρε ένα σφουγγάρι Νατάσα. Βάλε κι απορροπαντικό. Γρήγορα.
- ΖΩΗ** Θα το καθαρίσω εγώ.
- ΠΕΡΛΑ** Όχι κάτσε εσύ.
- ΖΩΗ** Είμαι πολύ αδέξια.
- ΝΑΤΑΣΑ** (Καθαρίζει). Ορίστε, εντάξει. Αυτό είναι για πιάτα, αλλά 'ντάξει θα είναι. Μη φοβάσαι. Δε θα φαίνεται τίποτα.
- ΖΩΗ** Σας λέρωσα το καναπέ σας. Ήτανε και φράουλα.
- ΠΕΡΛΑ** Θα φύγει εντάξει.
- ΖΩΗ** Κι είναι τόσο καθαρό όλο το σπίτι. Φαίνεται πως μένουν εδώ δυο νοικοκυρές. (Παύση). Πάντως έχει βρωμιά πολύ αυτή η πόλη ε; Γιατί έχει τόσα σκουπίδια;
- ΠΕΡΛΑ** Έχουν απεργία οι σκουπιδιάρηδες.
- ΖΩΗ** Τα σκουπίδια είναι τόσο μεγάλα όσο και τα κτίρια. Είναι βέβαια τόσα πολλά και τόσο ψηλά, γιατί είσαστε και πόσοι πολλοί άνθρωποι. Εκατομμύρια ε;
- ΝΑΤΑΣΑ** Ου! Ένας πάνω σε άλλον!
- ΖΩΗ** Μαμά. Στο μετρό που ήρθαμε αλλά και στο δρόμο, τόσο ζητιάνοι, ε; Τι κρίμα. Είναι να τους λυπάσαι. Εμείς στο χωριό έχουμε ένα ζητιάνο μόνο. Πιο πολύ τρελός είναι και δε μπορεί να δουλέψει, παρά ζητιάνος δηλαδή. Τον θυμάσαι μαμά; Αχ! Το ξέχασα! (Ανοίγει τη βαλίτσα της). Σας έφερα δωράκια. Αυτό είναι για σένα Νατάσα. Το έφτιαξε η γιαγιά μου.
- ΝΑΤΑΣΑ** Για μένα; Δε το πιστεύω!

- ΖΩΗ** Είναι γλυκό του κουταλιού βύσσινο.
- ΝΑΤΑΣΑ** Δεν έπρεπε.
- ΖΩΗ** Ε, πως;
- ΝΑΤΑΣΑ** Ευχαριστώ πάρα πολύ. Μαζί θα το φάμε!
- ΖΩΗ** Εγώ άμα το φάω αυτό θα γίνω εκατό κιλά. Θα πάω στην Αγγλία και θα με κοροϊδεύουνε. Τις έχετε δει εκεί πέρα που είναι όλες σα στέκες; Μα που το έβαλα το...; Πως θα μπω στο αεροπλάνο να ταξιδέψω; Πρώτη φορά θα μπω σε αεροπλάνο. Έχω ένα άγχος. Το βρήκα! Αυτό είναι για σένα μαμά.
- ΠΕΡΛΑ** Αγάπη μου. Τι είναι αυτό;
- ΖΩΗ** Το ημερολόγιο μου. Εσύ δε μου έγραψες να μη χαλάσω λεφτά για δώρα; Ορίστε! Αυτό δεν αξίζει τίποτα. Είναι το ημερολόγιο μου, απο τότε που έφυγες. Δεν έχω γράψει και πολλά, γιατί σου έγραφα τα γράμματα. Αλλά όποτε έγραφα εδώ, έγραφα έτσι πιο προσωπικά. Χαζά. Μικρά. Που δεν ήταν για να πιάνουν χώρο στα γράμματα μας. Τώρα λοιπόν θα τα μάθεις όλα! Εσύ δεν έλεγες να μην έχουμε μυστικά; Και θα μου τα πεις όλα κι εσύ σήμερα!
- ΠΕΡΛΑ** Καλύτερο δώρο δε θα μπορούσες να μου κάνεις.
- ΝΑΤΑΣΑ** Εγώ κάνει να το δω;
- ΖΩΗ** Όχι. Μόνο η μαμά μου.
- ΝΑΤΑΣΑ** Πλάκα έκανα. Δεν είμαι τέτοια!
- ΖΩΗ** Σε πειράζω! Δεν γράφω καλέ και τίποτα. Βλακείες! Όμως είχα εντολή να μη ξοδέψω ούτε φράγκο και δεν ήξερα τι άλλο δώρο να της φέρω. Μη το διαβάσετε όμως τώρα! Όταν θα φύγω! Να έχετε υλικό να με κουτσομπολεύετε όταν δε θα είμαι εδώ. (Μικρή παύση). Α, δε σου είπα! Μαμά. Τον θυμάσαι το κύρ- Τζο, το γιατρό που δούλευες;
- ΠΕΡΛΑ** Τι; Βέβαια. Πως δε τον θυμάμαι;
- ΖΩΗ** Πέθανε.
- ΠΕΡΛΑ** Τι;

ΖΩΗ Πριν κάνα μήνα. Δε τον χώνευα. Αυτός συνέχεια, όλα αυτά τα χρόνια, όλο ερχόταν και μου άφηνε δωράκια. Εγώ δε δεχόμουν τίποτα. Μόνο καμιά φορά, αν μας έφερνε φαγητά. Έτσι μου 'χε πει η γιαγιά. Να κρατάμε την αξιοπρέπεια μας. Εγώ πίστευα πως αυτός έφταιγε για όλα τα κακά στην οικογένεια μας.

ΠΕΡΛΑ Μπορεί να έχεις και δίκιο. Πως πέθανε;

ΖΩΗ Εγκεφαλικό. Τον βρήκε η γυναίκα του στο κήπο τους. Δεν πήγαμε βέβαια στη κηδεία. Ζήτημα να ήταν δέκα άτομά έμαθα. Αυτός Νατάσα ήταν πολύ κακός άνθρωπος. Αυτός απέλυσε τη μαμά μου. Η γυναίκα του ακόμη χειρότερη απ' αυτόν. Αυτή δε με χώνεψε ποτέ. Με έβλεπε κι έστριβε δρόμο. Όλο το χωριό τους μισούσε. Έδιναν φάρμακα κρυφά μόνο στους πλούσιους. Ο κοσμάκης ψοφολογούσε κι αυτοί αν δεν είχες φακελάκι, σε άφηναν στη μοίρα σου. Τώρα ήρθε ένας καινούριος. Καλύτερος δείχνει. Είναι πιο νέος τουλάχιστον.

ΠΕΡΛΑ Αυτός ο καινούριος είδε και τη γιαγιά σου τώρα με το βήχα;

ΖΩΗ Ναι αυτός. Πάντως δε ξέρω αν φταίει ο κομπογιαννίτης ο κυρ-Τζό, τους γιατρούς μια φορά τους σιχαίνομαι. (Μικρή παύση). Μαμά. Σε παρακαλώ. Θα με αφήσεις να μείνω λίγο καιρό εδώ μαζί σας τώρα που ήρθα; Δε θα με στείλεις τόσο γρήγορα στην Αγγλία ε;

ΠΕΡΛΑ Πάλι τα ίδια;

ΖΩΗ Σε παρακαλώ.

ΝΑΤΑΣΑ (Παύση). Μαμά σου δε θέλει χάσει εσένα πάλι. Όμως έτσι είναι σωστό Ζωή. Συγνώμη που παίρνω θάρρος. Σαν αδελφή μου μιλάω εσένα. Μπορεί εσένα σήμερα είδα πρώτη φορά, αλλά κάθε μέρα, μαμά σου όλο για σένα μου λέει. Εσένα παλεύει φτιάξει μέλλον σου. Εδώ, σε πόλη αυτή, εσύ δε θα γίνεις ευτυχισμένη. Εδώ σε πόλη αυτή, σε χώρα αυτή, κανείς δεν είναι ευτυχισμένος. Εσύ ανοίξεις φτερά σου τώρα. Μη μείνεις εδώ σα κι εμένα. Σα και μας. Εμείς πολύ δύσκολα εδώ περνάμε. Μαμά σου δεν ονειρεύεται αυτό για σένα.

ΖΩΗ Εγώ...Εγώ δεν έχω αντίρρηση να πάω στο εξωτερικό. Να σπουδάσω. Δε καταλαβαίνω όμως γιατί τόση βιασύνη. Μπορώ να κάτσω λίγο εδώ. Μαζί σας. Να την χορτάσω λίγο. Έχω να τη δω τόσα χρόνια. Το πρόσωπο της μόνο σε φωτογραφίες το έβλεπα. Όταν πριν μια βδομάδα μου έστειλε τα εισιτήρια για να έρθω, κόντεψα να τρελαθώ απο τη χαρά μου. Μου το είχε υποσχεθεί. «Όταν ενηλικιωθείς, θα σε φέρω κοντά μου», μου έγγραφε. Κι εγώ κάθε βράδυ κοιμόμουν, για να έρθει πιο γρήγορα το άλλο πρωί. Γιατί κάθε πρωί, κάθε μέρα που περνούσε με έφερνε και πιο κοντά της.

ΠΕΡΛΑ Συγγνώμη. Συγγνώμη που σε παράτησα. *(Κλαίει)*.

ΖΩΗ Δε το είπα γι' αυτό. Μη ζητάς συγγνώμη μανούλα μου. Ξέρω τι πέρασες. Στην αρχή σου θύμωνα. Τώρα που μεγάλωσα, κατάλαβα. Το είδα. Δεν είχες επιλογή. Αν δεν μας έστελνες εσύ λεφτά, αν δε δούλευες εσύ, θα πεθαίναμε. Ξέρω πως το όνειρο σου είναι να σπουδάσω. Να ζήσω ελεύθερη. Να μην αναγκαστώ να τραβήξω αυτά που τράβηξες εσύ. Θα το κάνω. Για σένα και για μένα. Όλα όσα μου έδωσες, εγώ θα στα επιστρέψω. Διπλά και τριπλά.

ΠΕΡΛΑ Τίποτα δε χρειάζεται να επιστρέψεις.

ΖΩΗ Μαμά ότι θέλεις εσύ θα κάνω. Όμως άσε με να κάτσω ένα μηνάκι, λίγες μέρες παραπάνω έστω...Λίγο καιρό μαζί σου. Να σε δω. Να σε χορτάσω.

ΠΕΡΛΑ Δε γίνεται. Σου έχω βγάλει εισιτήριο. Σε πέντε μέρες θα φύγεις.

ΖΩΗ Όχι μαμά.

ΠΕΡΛΑ Ο φίλος μου ο Σώτος, θα σε περιμένει στο αεροδρόμιο και θα σε πάει στο κολέγιο σου. Του έχω ήδη πει τι ώρα φτάνεις και θα σε περιμένει. Τα μαθήματα ξεκινούν σε δέκα μέρες.

ΖΩΗ Ας χάσω τα πρώτα μαθήματα!

ΠΕΡΛΑ Ζωή!

ΖΩΗ Ας χάσω ένα εξάμηνο! Θα πάω! Δεν είπα ότι δε θα πάω! Δε χάθηκε ο κόσμος αν χάσω ένα εξάμηνο. Σε δέχονται και μετά. Τα χρήματα θέλουν έτσι κι αλλιώς. Θα κάτσω και θα στρωθώ στο διάβασμα. Θα αναπληρώσω το χαμένο χρόνο. Ας χάσω λίγα μαθήματα. Εδώ χάσαμε τόσα χρόνια. Χάσαμε τόσα χρόνια η μια την άλλη. Αυτά τα χρόνια, τότε θα τα αναπληρώσουμε μαμά;

Παύση.

ΠΕΡΛΑ Για μένα δεν χάθηκαν τα χρόνια. Για μένα ήσουν πάντα εδώ κι ας μη σε έβλεπα...

ΖΩΗ Α, καλά...

ΠΕΡΛΑ Τα χρόνια που έρχονται Ζωή. Αυτά έχουν σημασία. Εγώ γι' αυτά τα χρόνια που έρχονται δούλευα τόσο σκληρά κι άντεχα μακριά σου. Μακάρι να είχα κι άλλα λεφτά. Να έφευγα κι εγώ μαζί σου. Νομίζεις δε το θέλω; Αλλά δεν έχω για μένα. Εσύ όμως θα σωθείς. Μόνο μια απο μας μπορεί κι αυτή, θα είσαι εσύ. Ούτε αύριο, ούτε σε ένα μήνα, ούτε σε έξι. Τώρα! Γι' αυτό το τώρα μάζεψα αυτά τα λεφτά. Για το δικό σου τώρα!

ΖΩΗ Τα καταλαβαίνω όλα. Έχεις σε όλα δίκιο. Αλλά στην ερώτηση μου δεν απάντησες.

ΝΑΤΑΣΑ Το γλυκό που έφτιαξε γιαγιά, είναι θαύμα. Συγνώμη. Δεν άντεξα μη δοκιμάσω. Ελάτε τώρα. Αφήστε πολλά λόγια βαριά. Δε πρέπει. Σήμερα μόνο χαρά πρέπει. Βάλουμε λίγη μουσική;

ΠΕΡΛΑ Όχι καλύτερα.

ΖΩΗ Μαμά. *(Την αγκαλιάζει).*

ΠΕΡΛΑ Νομίζεις εμένα δε με νοιάζει που θα σε έχω κοντά μου μόνο πέντε μέρες; Νομίζεις δε στεναχωριέμαι; Νομίζεις πως εγώ θα σε χορτάσω;

ΝΑΤΑΣΑ Τέλεια είναι πέντε μέρες! Θα προλάβουμε όλα! Πάμε σινεμά, βόλτες, θάλασσα.

ΖΩΗ Αχ, θάλασσα! Θα με πάτε στη θάλασσα;

ΠΕΡΛΑ Όπου θες.

- ΖΩΗ** Σ' ολόκληρη τη ζωή μου μόνο μια φορά έχω πάει στη θάλασσα. Έχουμε και μια φωτογραφία. Τη θυμάσαι; Εσύ, εγώ, η γιαγιά κι ο κυρ-Τζο ο συγχωρεμένος. Στη θάλασσα. Αυτόν το γρουσουζή, τι τον είχαμε πάρει μαζί;
- ΠΕΡΛΑ** Αυτός είχε το αυτοκίνητο. Αυτός μας είχε πάει. Εγώ τότε δούλευα στο ιατρείο του...
- ΖΩΗ** Είναι μακριά απο δω η θάλασσα;
- ΝΑΤΑΣΑ** Με το λεωφορείο, καμιά ώρα.
- ΖΩΗ** Εσείς δεν έχετε αυτοκίνητο ε;
- ΝΑΤΑΣΑ** Αυτοκίνητο; Αμα είχαμε αυτοκίνητο, ερχόμασταν πάρουμε εσένα απο τραίνο ή ερχόμασταν χωριό σας διακοπές. Μόνο πλούσιοι έχουν αυτοκίνητο.
- ΖΩΗ** Εγώ έμαθα λίγο να οδηγώ.
- ΠΕΡΛΑ** Τι;
- ΖΩΗ** Ναι. Μου έμαθε ο Λούης. Αυτός που μου έκανε δώρο και το κινητό.
- ΠΕΡΛΑ** Ποιος είναι ο Λούης;
- ΖΩΗ** Δε τον ξέρεις. Ήρθανε στο χωριό...κάνα δυο χρόνια μετά που έφυγες εσύ...Δε θυμάμαι... Όχι για μόνιμα. Έχουν εξοχικό. Έρχονται μόνο τα καλοκαίρια. Έχει ένα κάμπριο.
- ΝΑΤΑΣΑ** Εσύ αγαπάς αυτόν Λούη;
- ΖΩΗ** Αυτός καλέ με θέλει. Εγώ καθόλου! Εγώ περίμενα πως και πως να φύγω απο κει πέρα. Σιγά μην έπαιρνα στα σοβαρά το Λούη. Αυτός μου έκανε και πρόταση γάμου! Καλά. Έβαλα κάτι φωνές...

Τα φώτα σβήνουν αργά ανάμεσα σε γέλια και τα τιτιβίσματα της Ζωής.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ακούγεται στο σκοτάδι η φωνή της Ζωής. Ανάβει φως στο πατάρι. Η Πέρλα ξαπλωμένη στο στρώμα της, με το φακό, διαβάζει το ημερολόγιο της.

ΦΩΝ ΖΩΗΣ Ήθελα να 'ξέρα, πόσες φορές θα μου πει η γιαγιά την ιστορία με το παπί. Εγώ όταν μεγαλώσω δε θέλω να λέω στις εγγονές μου τέτοιες ιστορίες, με παπιά και ζώα. Εγώ θα λέω ιστορίες απο τα ταξίδια μου, τους πίνακες μου, ακόμα κι απο τη φαντασία μου. Κι αν έχουν μέσα ζώα, θα είναι εξωτικά. Όχι σαν τα γουρούνια και τις πάπιες και τα μούτρα του κυρ-Τζο... Ο Λούης είναι για τα σίδερα. Σήμερα με κυνηγούσε στη πλατεία. Γίναμε ρεζίλι. Τον άφησα να μου δώσει ένα φιλί, γιατί με κέρασε παγωτό...».

Η Πέρλα νυσταγμένη, κλείνει το ημερολόγιο και το φακό. Κοιμάται. Σκοτάδι στο πατάρι. Ακούγονται κλειδιά στην εξώπορτα. Μπαίνουν με βαλίτσες ο Ντέμης κι ο Μάρκος. Ανοίγουν τα φώτα στο διαμέρισμα. Είναι πιο αχούρι απο τη προηγούμενη σκηνή, η ντουλάπα μισάνοιχτη με ρούχα πολλά στο πάτωμα. Η φωτογραφία κι όλα τα προσωπικά είδη του Ντέμη στη θέση τους.

ΝΤΕΜΗΣ Επιτέλους σπιτάκι μου.

ΜΑΡΚΟΣ Πτώμα είμαι φίλε. Εσύ;

ΝΤΕΜΗΣ Θα κοιμηθούμε μαζί μέσα. Δεν στρώνω καναπέ τώρα.

ΜΑΡΚΟΣ Αγκαλίτσα θα με πάρεις;

ΝΤΕΜΗΣ Κλείδωσε τη πόρτα. Βάλε λίγο ουίσκι να πιούμε πριν σου κάνω έρωτα.

Ο Μάρκος κάνει ότι του είπε, ενώ εκείνος μπαίνει στη κρεβατοκάμαρα, γδύνεται και πάει στο μπάνιο.

ΜΑΡΚΟΣ Δε το πιστεύω ότι σε οχτώ ώρες πετάμε πάλι. Μα τη Παναγία θα παραιτηθώ. Δε ξέρω αν αξίζει για πέντε χιλιάρικά το μήνα όλο αυτό. Να μου πεις, σε άλλους φαίνεται μια περιουσία. Που αλλού θα παίρναμε τόσα λεφτά; Αλλά τι να τα κάνεις αν δεν έχεις ζωή; Έχω να δω το γιο μου μια βδομάδα. Ούτε οι άγγελοι δεν περνάνε τόσες ώρες στα σύννεφα. Ντέμη! Ντέμη! Μ' ακούς; Που είσαι; Ντέμη!

ΝΤΕΜΗΣ Τουαλέτα είμαι. Ηρέμησε!

ΜΑΡΚΟΣ Τρόμαξα.

ΝΤΕΜΗΣ *(Βγαίνει απο μπάνιο).* Έπινα το χάπι μου. Μήπως θες κι εσύ, καμιά δεκαριά πάλι να ηρεμήσεις;

ΜΑΡΚΟΣ Δε ντρέπεσαι; Κάθε βράδυ θα μου το κοπανάς;

ΝΤΕΜΗΣ Μέχρι να πεθάνεις.

ΜΑΡΚΟΣ Εσύ θα με πεθάνεις.

ΝΤΕΜΗΣ Είσαι εφτάψυχος, δεν έχεις ανάγκη.

ΜΑΡΚΟΣ Να μπω λίγο στο ίντερνετ;

ΝΤΕΜΗΣ Δε θα κοιμηθείς;

ΜΑΡΚΟΣ Λίγο. Να δω αν έχω κάνα μείλ απο Τελ Αβίβ.

ΝΤΕΜΗΣ Είσαι αδιόρθωτος.

ΜΑΡΚΟΣ Είμαι. Αλλά το μείλ δεν είναι αμαρτία. Το κάνεις κι εσύ.

Παύση. Ο Ντέμης σιγοτραγουδάει. Ο Μάρκος ανοίγει το κομπιούτερ. Κάθονται στο καναπέ. Πίνουν.

ΝΤΕΜΗΣ Η Άνια ψάχνει σπίτι να μείνουμε μαζί.

ΜΑΡΚΟΣ Μου το 'πες και πριν. Καιρός δεν είναι;

ΝΤΕΜΗΣ Έτσι νομίζω κι εγώ. Τέρμα τα ψέματα. Θα σπιτωθώ. Θα γίνω ένας που συζεί.

ΜΑΡΚΟΣ Προτιμάς γεροντοπαλικάρο; Κάτσε να φας κι εσύ τ' αγγούρι. Σήκω σήκω κάτσε κάτσε θα σ' έχει.

ΝΤΕΜΗΣ Θα βάλω όρους. Δε θα τη πατήσω εγώ σαν κι εσένα.

ΜΑΡΚΟΣ Καλά .Τραγούδα. Θα σε βάλει σε τάξη θες δε θες. Αυτό το χάλι που είσαι τώρα, ξέχνα το. Να σου πω. Ντροπή να μην έχεις πάρεις ποτέ μια καθαρίστρια τόσα χρόνια για το κωλόσπιτο σου. Σα στάβλος είναι εδώ μέσα. Τασάκια δεν αδειάζεις πριν φύγεις;

ΝΤΕΜΗΣ Δε με παρατάς; Σαν ν' ακούω την Άνια.

ΜΑΡΚΟΣ Αυτός ο λεκές τι είναι; Πλύνε τα και ποτέ αυτά τα καλύμματα. Βρωμιάρη. Κοιμάμαι κι εγώ εδώ συνέχεια.

ΝΤΕΜΗΣ Για να δω. Α! Εσύ το έκανες αυτό ψεύτη;

ΜΑΡΚΟΣ Τι λες;

- ΝΤΕΜΗΣ** Εσύ το έκανες ε; Και μου το παίζεις τόση ώρα!
- ΜΑΡΚΟΣ** Δε το έκανα εγώ.
- ΝΤΕΜΗΣ** Το ψεύτη. Σιγά! Νομίζεις πως με νοιάζει;
- ΜΑΡΚΟΣ** Τώρα το είδα.
- ΝΤΕΜΗΣ** Έλα πες αλήθεια. Τι έριξες εδώ πέρα; Κρασί; Κάνα χυμό;
- ΜΑΡΚΟΣ** Ξεκόλλα. Δε το έκανα εγώ. Μπορεί η Άνια.
- ΝΤΕΜΗΣ** Μπορεί κι η συγχωρεμένη η θεία μου η Μαλαματή. Να έκανε επίσκεψη το φάντασμα. Αλήτη! Μου λέρωσες το καναπέ.
- ΜΑΡΚΟΣ** Στ' ορκίζομαι. Τι; Θα ντρεπόμουνα να σου το πω;
- Ο Ντέμης σηκώνεται και πάει στο ψυγείο. Το ανοίγει. Το κοιτάζει. Βγάζει λίγο νερό και πίνει απο το μπουκάλι. Ανοίγει τη κατάψυξη. Την κοιτάζει.*
- ΝΤΕΜΗΣ** Πάλι λείπει μπριζόλα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Έλα ρε. Δε το πιστεύω!
- ΝΤΕΜΗΣ** Νομίζω. Δε ξέρω.
- ΜΑΡΚΟΣ** Τελικά καλά κάνεις κι αλλάζεις σπίτι. Αυτό είναι στοιχειωμένο!
- ΝΤΕΜΗΣ** Όχι εντάξει. Τέσσερις είναι. Ήταν στο άλλο το ράφι.
- ΜΑΡΚΟΣ** Εγώ πάντως δεν έφαγα ποτέ απο τις χαμένες τις μπριζόλες και γενικώς τα φαγητά σου τα χαμένα, να το ξέρεις.
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι είπες;
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι είπα;
- ΝΤΕΜΗΣ** «Γενικώς τα φαγητά σου τα χαμένα». Λες να έχει δίκιο η Άνια; Λες να μπαίνει κανένας όταν λείπω και να μου τρώει φαγητά και να μου λερώνει τους καναπέδες;
- ΜΑΡΚΟΣ** Μη λες τέτοια βραδιάτικα. Δε μπορώ. Φαντάζεσαι;
- ΝΤΕΜΗΣ** Μα ξέρεις πόσες φορές;
- ΜΑΡΚΟΣ** Αφού τώρα λες τη βρήκες τη μπριζόλα όμως.

ΝΤΕΜΗΣ Κι ο καναπές; Είμαι σίγουρος πως δε τον λέρωσα εγώ. Η Άνια αποκλείεται να το άφηνε έτσι... Λες να έχει τα κλειδιά του σπιτιού μου καμιά διαχειρίστρια, να είναι καμιά χοντρέλα και να μπαίνει και να μου τρώει τόσα χρόνια τις μπριζόλες;

ΜΑΡΚΟΣ Γιατί τα μακαρόνια; Πόσες φορές λες ότι νομίζεις σου λείπουνε και μακαρόνια;

ΝΤΕΜΗΣ Καλά τόσο καρμύρω; Ούτε μακαρόνια δεν έχει σπίτι της;

ΜΑΡΚΟΣ Μήπως ν' αλλάξεις κλειδαριά;

ΝΤΕΜΗΣ Λες; Να караδοκεί κανένας απο απέναντι πότε θα φύγω, για να μπουκάρει να μου φάει το φαΐ; Γιατί δεν λείπει ποτέ και τίποτα αξίας να πεις ...Μόνο φαγητό καμιά φορά.

ΜΑΡΚΟΣ Α! Κλέφτρα δηλαδή δεν είναι.

ΝΤΕΜΗΣ Το έδεσες εσύ ότι είναι γυναίκα;

ΜΑΡΚΟΣ Εσύ το είπες!

ΝΤΕΜΗΣ Μήπως ο προηγούμενος ένοικος; Έχω φρικάρει.

ΜΑΡΚΟΣ Μήπως είναι απο το χάπι;

ΝΤΕΜΗΣ Θέλω να πάρω τηλέφωνο την Άνια τώρα! Να τη ρωτήσω αν ξέρει τίποτα γι' αυτό το λεκέ.

ΜΑΡΚΟΣ Θα σε βρίσει αν τη πεις βρωμιάρα στις δυο τα μεσάνυχτα και θα 'χει και δίκιο. Δουλεύει η κοπέλα το πρωί. Άστην!

Ο Ντέμης ανοίγει ένα συρτάρι της κουζίνας.

ΝΤΕΜΗΣ Τα αντικλείδια μου πάντως είναι εδώ. Τα τσεκάρω πάντα. Δεν είναι να πεις ότι...Μήπως είναι κανένα ζώο;

ΜΑΡΚΟΣ Παναγία μου! Χειρότερο είναι αυτό!

ΝΤΕΜΗΣ Κάνας αρουραίος; Τρώνε οι αρουραίοι μπριζόλες;

ΜΑΡΚΟΣ Ξέρω κι εγώ;

ΝΤΕΜΗΣ Πάντως λεφτά δε μου λείπουν. Το 'χω τσεκάρει.

ΜΑΡΚΟΣ Είπαμε. Δεν είναι κλέφτρα.

- ΝΤΕΜΗΣ** *(Χασμουριέται).* Νύσταξα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Εγώ δε πρόκειται να κοιμηθώ. Θα μείνω να φυλάω τσίλιες.
- ΝΤΕΜΗΣ** Φοβιτσιάρη! Φρίκαρες κι εσύ ε;
- ΜΑΡΚΟΣ** Λες να έρχεται η Άννα κρυφά, να ψάχνει το σπίτι όταν λείπεις;
- ΝΤΕΜΗΣ** Σιγά μην είχε πρόβλημα να μου το πει. Δεν έχει κλειδί καταρχήν. Επίτηδες τόσα χρόνια δεν...Λες;
- ΜΑΡΚΟΣ** Ξέρω κι εγώ;
- ΝΤΕΜΗΣ** Λοιπόν, σκάσε.
- ΜΑΡΚΟΣ** Με τρομάζεις! Τι ;
- ΝΤΕΜΗΣ** Κάτι σκέφτηκα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι;
- ΝΤΕΜΗΣ** Θα δεις. Λοιπόν. Πάω για ύπνο. Δε τη παλεύω. Μ' έπιασε το χάπι. Μη κολλήσεις στο κομπιούτερ. Καληνύχτα
- ΜΑΡΚΟΣ** Το πολύ-πολύ να κοιμηθώ στο βρωμο-καναπέ. Καληνύχτα.

Ο Ντέμης κλείνει τα φώτα και πέφτει στο κρεβάτι. Ο Μάρκος στο καναπέ, στο κομπιούτερ. Σβήνουν αργά τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μουσική. Μέρα. Το παράθυρο κι η ντουλάπα ανοιχτά. Ανάμεσα τους ένα σκοινί με πλυμένα ρούχα κρεμασμένα. Η Πέρλα και η Νατάσα τα μαζεύουν χορεύοντας και τα βάζουν η καθεμία στο μπόγο της.

- ΠΕΡΛΑ** Δικό σου είναι αυτό;
- ΝΑΤΑΣΑ** Σουτιέν; Ναι!
- ΠΕΡΛΑ** Πότισες το λουλούδι;
- ΝΑΤΑΣΑ** Ναι.
- ΠΕΡΛΑ** Μπράβο! Το είχα ξεχάσει.

ΝΑΤΑΣΑ Θυμήθηκα εγώ.

Η Πέρλα κλείνει τη μουσική. Παύση ακίνητες.

ΠΕΡΛΑ Νόμιζα κάτι άκουσα.

ΝΑΤΑΣΑ Κλείσε καλύτερα ναι. Έχουμε και παράθυρο ανοιχτό.

ΠΕΡΛΑ Μα τι πάθαμε; Τρελαθήκαμε; Πως την είδαμε σήμερα;

ΝΑΤΑΣΑ Έβαζε ωραία τραγούδια εσύ γι' αυτό.

ΠΕΡΛΑ Εγώ; Αυτός τα άκουγε. Ότι είχε μέσα το μηχάνημα. Εγώ πάτησα play!...Stop...play! Yes My love!

ΝΑΤΑΣΑ (Γελάει). Εσύ ξέρεις Αγγλικά.

ΠΕΡΛΑ Πολύ λίγα. Πήρα ένα λεξικό. Θέλω μια φορά να γράψω στη Ζωή ένα γράμμα μόνο με Αγγλικά. Αλλά θα μου πάρει μήνες.

ΝΑΤΑΣΑ Σσς...Άκουσες κάτι;

ΠΕΡΛΑ (Παύση. Κοιτάζει απο το ματάκι της εξώπορτας). Όχι. Εντάξει. Κανείς.

ΝΑΤΑΣΑ Τώρα που βρούμε σπίτι μας καινούριο, πάμε γλιτώσουμε απο φόβο.

ΠΕΡΛΑ Τι ώρα έχεις ραντεβού γι' αυτό το υπόγειο που είπες;

ΝΑΤΑΣΑ Απόγευμα. Ότι ώρα θέλω είπε περάσω να το δω. Πάω πρώτα απο γιαγιά λίγο της βάλω φάει και μετά. Δίπλα είναι.

ΠΕΡΛΑ Κάτι μου λέει ότι θα μας κάτσει αυτό.

ΝΑΤΑΣΑ Μακάρι. Κατεβάσει λίγο νοίκι, εμείς πάμε το πολύ άλλη βδομάδα.

ΠΕΡΛΑ Όταν πάμε στο υπογειαίκι μας, θα μπορώ να δουλεύω πια κανονικά σα καθαρίστρια και σε άλλα σπίτια. Μην ανησυχείς. Θα τα φτιάξουμε όλα. Τώρα δουλεύουμε κι οι δυο. Το νοίκι θα το βγάζουμε.

ΝΑΤΑΣΑ Αυτό είναι δικό σου μπλούζα;

ΠΕΡΛΑ Ναι. Φέρτην.

ΝΑΤΑΣΑ Μαζέψουμε σκοινί.

Το μαζεύουν και τα μανταλάκια. Η Νατάσα τα πάει στο μπάνιο. Η Πέρλα κλείνει τους μπόγους τους κι ανεβάζει τον δικό της στο πατάρι. Η Νατάσα βγαίνει απ' το μπάνιο.

ΝΑΤΑΣΑ Κάτσε βοηθήσω κι εγώ.

ΠΕΡΛΑ Ευχαριστώ. (Κοιτάζει το πατάρι). Πως εξαφανίστηκα τόσα χρόνια εκεί μέσα ε;

ΝΑΤΑΣΑ Άγγελος εσύ.

ΠΕΡΛΑ Το σπίτι πάντως είναι έτοιμο. Δε ξεχάσαμε τίποτα. Το παράθυρο ανοιχτό το είχε αφήσει ο βλάκας πάλι...Φαγητά έτσι κι αλλιώς δε του παίρνουμε πια...

ΝΑΤΑΣΑ Είμαι χαρούμενη που φύγεις απο δω. Που εγώ τώρα μένω με γιαγιά και σε λίγο μαζί σου. Σε σπίτι δικό μας. Σαν όνειρο εμένα φαίνεται.

ΠΕΡΛΑ Κάτσε να γίνει πρώτα.

ΝΑΤΑΣΑ Θα γίνει. Εσύ σα ποντίκι εδώ μέσα φτάνει.

Ακούγεται το ασανσέρ. Φωνές και κλειδιά στην εξώπορτα. Οι δυο γυναίκες πανικοβάλλονται. Η Νατάσα αστραπιαία, παίρνει το μπόγο της και τελευταία στιγμή, πριν ανοίξει η πόρτα, το έχει σκάσει απο το παράθυρο. Στο μεταξύ η Πέρλα έχει σκαρφαλώσει στο πατάρι και κλειδώνεται. Μπαίνουν η Άνια κι ο Ντέμης με το Μάρκο με βαλίτσες. Είναι κι οι τρεις σε έξαψη.

ΜΑΡΚΟΣ Σε πιάσαμε φαγού!

ΝΤΕΜΗΣ Σκάσε ρε.

ΑΝΙΑ Για κοίτα το παράθυρο.

ΝΤΕΜΗΣ Ανοιχτό. Όπως το άφησα.

ΑΝΙΑ Μάρκο άνοιξε το ψυγείο.

ΜΑΡΚΟΣ Γουστάρω να μοιράζεις αρμοδιότητες.

ΑΝΙΑ Μέτρα τις μπριζόλες.

Ο Ντέμης έχει κρύψει κάτω απο ένα μαξιλαράκι που ήταν στο πάτωμα στο σαλόνι, τη κάμερα. Τη σηκώνει.

ΝΤΕΜΗΣ Εντάξει κι η κάμερα. Ανοιχτή είναι.

- ΑΝΙΑ** Σύνδεσε τη στη τηλεόραση.
- ΝΤΕΜΗΣ** Μισό. Να πάρω λίγο πως είναι το σπίτι τώρα, για να έχουμε να συγκρίνουμε. Αν και το βλέπω ίδιο.
- ΜΑΡΚΟΣ** Οι μπριζόλες είναι εντάξει πάντως. Τέσσερις!
- ΝΤΕΜΗΣ** Κάτσε να πάρω και το μπάνιο.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ούτε μακαρόνια λείπουν.
- ΑΝΙΑ** Περίεργο. Μήπως τα βγάζει όλα απο το μυαλό του; Έχει γίνει τελείως ψυχοπαθής;
- ΜΑΡΚΟΣ** Το λεκέ τον είδες; (Της δείχνει το καναπέ).
- ΑΝΙΑ** Αχ! Αυτός ε;...Σα κρασί είναι. Όχι. Δε το έκανα εγώ αυτό. Με τίποτα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ψεύτρα!
- ΑΝΙΑ** Μπορεί βέβαια με κανένα χυμό.
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι λες; Έλα να σου κάνω ένα κοντινό.
- ΑΝΙΑ** Άντε σύνδεσε την! Δεν αντέχω!
- ΜΑΡΚΟΣ** Να φτιάξουμε καμιά μακαρονάδα για όσο θα βλέπουμε;
- ΝΤΕΜΗΣ** Ωραία ιδέα. Βάλε νερό να βράζει. (Κλείνει τη κάμερα).
- ΑΝΙΑ** Δηλαδή τώρα ή που θα δούμε κάτι και θα φρικάρω ή που θα κοιτάμε με τις ώρες το άδειο σπίτι και θα βαρεθώ και θα ξενερώσω.
- ΝΤΕΜΗΣ** Θα το βάζουμε και fast forward. Δε θα κάτσουμε εννοείται να βλέπουμε σαρανταδύο ώρες υλικό. Εκτός κι αν το κάνουμε με βάρδιες.
- ΑΝΙΑ** Σαρανταδύο ώρες τράβαγε;
- ΝΤΕΜΗΣ** Σαρανταδύο. Σαραντατρείς; Όσο λείπαμε. Εγώ είχα σημειώσει βέβαια στο ημερολόγιο πως θα λείπω μια μέρα παραπάνω μπας και τον πιάναμε στα πράσα...Γιατί λέω, αυτός μπορεί να την βρει τη κάμερα ανοιχτή και να την κλείσει.
- ΑΝΙΑ** Δε θα τη πήρε χαμπάρι. Αφού την είχες κρυμμένη.
- ΝΤΕΜΗΣ** Δε την είχα και τόσο κρυμμένη.

- ΜΑΡΚΟΣ** Α! Λείπει η παρμεζάνα!
- ΝΤΕΜ-ΑΝ** Αλήθεια;
- ΜΑΡΚΟΣ** Όχι, να την! Πλάκα σας έκανα!
- ΝΤΕΜΗΣ** Βλάκα.
- ΑΝΙΑ** Ζώνον.
- ΜΑΡΚΟΣ** Ωραίος τρόπος.
- ΑΝΙΑ** Άνοιξε τηλεόραση.
- ΝΤΕΜΗΣ** Μισό λεπτό! Μη βιάζεσαι!
- ΜΑΡΚΟΣ** Πολλά νεύρα έχετε κι οι δυο.
- ΑΝΙΑ** Το έβαλες; Μάρκο έλα!
- ΝΤΕΜΗΣ** Τι λέει; Δέκα Έκτου, επτά και τριανταδύο ...
- ΑΝΙΑ** Την ώρα που φύγατε και την έβαλες;
- ΝΤΕΜΗΣ** Ναι. Λοιπόν Κάτσε κοίτα. Πάω ν' αλλάξω.
- ΑΝΙΑ** Βάλε το στο γρήγορο κι άμα δω κάτι το σταματάω. Ξέρω Τέλεια. Φέρε μου και μένα μια φόρμα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Η πετσέτα αυτή εδώ ήτανε;
- ΝΤΕΜΗΣ** Κοίταξε το βίντεο και σύγκρινε.
- ΜΑΡΚΟΣ** Η πετσέτα Άνια αυτή η πράσινη εδώ είναι και στο βίντεο;
- ΑΝΙΑ** Μα δε πιάνει το πάγκο. Την εξώπορτα έβαλες να παίρνει;
- ΝΤΕΜΗΣ** Ε, ναι. Θέλω να δω αν μπαίνει απέξω. Διαφορετικά απο το παράθυρο είναι το εύκολο.
- Ο Ντέμης ανοίγει τη ντουλάπα και πετάει μια φόρμα στην Άνια. Αρχίζουν κι οι δυο να γδύνονται και να κάνουν σκέρτσα ερωτικά.*
- ΜΑΡΚΟΣ** Τι κάνετε; Αγάπες;
- ΑΝΙΑ** (Βγάζει μια κραυγή). Τι ήταν αυτό; Ντέμη! Ντέμη! Έλα γύρνα το πίσω! Είδα μια σκιά να περνάει! Εδώ στο σαλόνι!

ΜΑΡΚΟΣ Αλήθεια;

ΝΤΕΜΗΣ Ψέματα!

ΑΝΙΑ Αλήθεια παιδιά! Αλήθεια! Κάτσε. Πάτησα στοπ! Πως πάει πίσω; Αχ, έλα πήγαινε το πίσω μη κάνω καμιά βλακεία!

ΜΑΡΚΟΣ Μη κάνεις έτσι ρε παιδάκι μου!

ΑΝΙΑ Την είδα παιδιά σας λέω! Μια σκιά γυναικεία και μάλλον άνοιξε το ψυγείο γιατί ...βγήκε ένα φως!

ΝΤΕΜΗΣ Για φέρε! (Παίρνει το τηλεκοντρόλ).

ΑΝΙΑ Καλά κι εσύ παρακολουθείς το ψυγείο και μου στήνεις τη κάμερα στο σαλόνι και δε φαίνεται το ψυγείο;

ΝΤΕΜΗΣ Που να την έκρουβα αλλού ρε; Στο πάγκο; Αχ, να την!

ΑΝΙΑ Να την! Να την! Σταμάτα το! Μάρκο έλα!

Βλέπουνε κι οι τρεις στη τηλεόραση που δείχνει τη σκιά της Πέρλας να περνάει στο σαλόνι, μπροστά απο τη κάμερα.

ΝΤΕΜΗΣ-ΑΝΙΑ-ΜΑΡΚΟΣ Να την!!! Να την!!!

ΝΤΕΜΗΣ Δε φαίνεται πρόσωπο. Γυναίκα είναι.

ΜΑΡΚΟΣ Το 'ξερα!

ΑΝΙΑ Τώρα θα ανοίξει το ψυγείο το φως. Κοίτα! Κοίτα!

ΜΑΡΚΟΣ Μάλλον κάτι πίνει. Δεν έλειπε φαΐ.

ΝΤΕΜΗΣ Σας το 'πα παιδιά! Δεν είμαι τρελός! Άνια σίγουρα δεν έδειξε τη πόρτα του σαλονιού ν' ανοίγει;

ΑΝΙΑ Τι; Δε ξέρω!

ΜΑΡΚΟΣ Είχα δίκιο! Γυναίκα είναι!

ΑΝΙΑ Δε το πιστεύω! Σίγουρα δεν κρύβεις καμιά εδώ μέσα;

ΝΤΕΜΗΣ Σσος! Ακούστε! Το κουδούνι! Δεκατρείς και σαρανταδύο. Να την πάλι! Ανοίγει τη πόρτα. Ποια είναι αυτή; Έφερε κι άλλη;

ΑΝΙΑ Παιδιά τι γίνεται;

ΜΑΡΚΟΣ Που είσαι; Που είσαι μωρή; Σε πιάσαμε!

- ΝΤΕΜΗΣ** Τι κάνουν; Τι λένε; Δεν ακούω.
- ΜΑΡΚΟΣ** Απ' το παράθυρο θα μπήκε Ντέμη! **ΑΝΙΑ** Ναι!
- ΜΑΡΚΟΣ** Απ' το παράθυρο βέβαια!
- ΑΝΙΑ** Νάτες! Νάτες!!!
- ΜΑΡΚΟΣ** Πέρασαν πάλι;
- ΑΝΙΑ** Άστο άστο μη το πας μπροστά, περίμενε άστο!
- ΝΤΕΜΗΣ** *(Σηκώνεται κι ανοίγει συρτάρια, κάτι ψάχνει. Πετάει πράγματα απο τα νεύρα του).* Πάω στο αυτοκίνητο.
- ΑΝΙΑ** Γιατί;
- ΝΤΕΜΗΣ** Κοιτάτε εσείς το βίντεο. Μη το κουνήσετε!
- ΑΝΙΑ** Γιατί πας στο αυτοκίνητο;
- ΝΤΕΜΗΣ** Ποια είναι αυτή που μπαίνει μες στο σπίτι μου; Θα τη σκίσω!
- ΜΑΡΚΟΣ** Παίρνω την αστυνομία.
- ΝΤΕΜΗΣ** Ναι, πάρτη να! Έρχομαι!
- Ο Ντέμης βάζει παπούτσια και βγαίνει. Ο Μάρκος τηλεφωνεί απο το σταθερό. Η Νατάσα κοιτάζει τη τηλεόραση άναυδη.*
- ΜΑΡΚΟΣ** Απίστευτο!
- ΑΝΙΑ** Του τα 'λεγα Μάρκο! Μια ζωή του έλεγα για το ανοιχτό παράθυρο!
- ΜΑΡΚΟΣ** Και τι κάνει; Πηδάει απο το διπλανό διαμέρισμα;
- ΑΝΙΑ** Απο την ταράτσα.
- ΜΑΡΚΟΣ** Απο τη ταράτσα; Τι είναι; Βιονική;
- ΑΝΙΑ** Που πήγε τώρα αυτός;
- ΜΑΡΚΟΣ** Ξέρω κι εγώ; Ναι, μ'ακούτε; Σας τηλεφωνώ για μια...μια κλοπή. Είμαι πολύ ταραγμένος συγγώμη. Μ' ακούτε;
- ΑΝΙΑ** Να μιλήσω εγώ;
- ΜΑΡΚΟΣ** Χρειαζόμαστε ένα περιπολικό άμέσως τώρα. Κλοπή ναι! Ναι, τώρα γίνεται! Αυτή τη στιγμή. Αν δεν έρθετε

κινδυνεύουν οι ζωές μας. Μάρκος Νώε λέγομαι εγώ... Όχι στο σπίτι του φίλου μου, στο κέντρο...Βαραββά 29 στον έκτο όροφο. Παρακαλώ όσο πιο γρήγορα...Ντέμης Φυρστ λέει το κουδούνι. Στον έκτο, ναι...ναι...άμεσα! Ευχαριστώ πολύ! (Το κλείνει). Έρχονται τώρα.

ΑΝΙΑ Τι θα τους πούμε;

ΜΑΡΚΟΣ Τι εννοείς;

ΑΝΙΑ Δε λείπει τίποτα. Εσύ τους είπες κλοπή!

ΜΑΡΚΟΣ Θα τους δείξουμε το βίντεο! Σοβαρά τώρα μιλάς;

ΑΝΙΑ Ναι, έχουμε το βίντεο...Είναι ικανοί οι μπάτσοι να μας βρίσουνε βέβαια, ότι τους φέραμε τσάμπα...

ΜΑΡΚΟΣ Τι τσάμπα; Έχουμε αποδεικτικά στοιχεία. Παραβιάζουμε το σπίτι όχι μια αλλά δυο γυναίκες!!!

ΑΝΙΑ Μήπως είναι η διαχειρίστρια;

ΜΑΡΚΟΣ Δε ξέρω! Όποια κι αν είναι έπρεπε να φωνάξουμε την αστυνομία!

ΑΝΙΑ Στη ντουλάπα!

ΜΑΡΚΟΣ Τι;

ΑΝΙΑ Να δεις που κρύβονται στη ντουλάπα! Στο πατάρι!

Μπαίνει ο Ντέμης με ένα λοστό. Κλειδώνει πίσω του την εξώπορτα.

ΝΤΕΜΗΣ Πήρατε την αστυνομία;

ΜΑΡΚΟΣ Ναι. Έρχονται!

ΑΝΙΑ Τι είναι αυτό;

ΝΤΕΜΗΣ Δε βλέπεις τι είναι; Ο λοστός που έχω για τα λάστιχα.

ΑΝΙΑ Τι θα κάνεις;

ΝΤΕΜΗΣ Θα ανοίξω το γαμοπατάρι!

ΑΝΙΑ Τώρα το 'πα! Να δεις που θα είναι στο πατάρι του 'πα!

ΝΤΕΜΗΣ Ε που αλλού;

ΑΝΙΑ Δε το πιστεύω! Μαζί το σκεφτήκαμε!

ΜΑΡΚΟΣ Παιδιά λέτε;

Ο Ντέμης ανεβαίνει σε μια καρέκλα και προσπαθεί με το λοστό να ανοίξει τα δυο φύλλα του παταριού.

ΝΤΕΜΗΣ Γιατί θα σπάσει το κεφάλι μου.

ΑΝΙΑ Μα μυρίζεις παιδιά! Κάτι μυρίζει εκεί μέσα πάντα!

ΜΑΡΚΟΣ Δεν είναι δυνατόν. Εγώ σας λέω απο το παράθυρο μάλλον μπήκε η πρώτη κι άνοιξε μετά στην άλλη.

ΝΤΕΜΗΣ Λέω κι εγώ τόσα χρόνια.. Σαν κάποιος να με παρακολουθεί. Έφταιγαν έλεγα τα χάπια. Αν είσαι κάπου όμως πουτάνα, μόνο στο πατάρι...

Ξαφνικά τα φύλλα σπάνε κι ανοίγει το πατάρι. Βγάζουν μια κραυγή μόλις τη βλέπουν. Η Πέρλα έντρομη, κουλουριασμένη σε μια γωνιά του παταριού κλαίει.

ΝΤΕΜΗΣ Ποια είσαι; Ποια είσαι πουτάνα; Κατέβα κάτω!

ΑΝΙΑ Κλείσε το παράθυρο Μάρκο! Κλείσε το παράθυρο μη το σκάσει!

ΝΤΕΜΗΣ Κατέβα κάτω μωρή!

ΜΑΡΚΟΣ Βοήθεια! Αστυνομία! Βοήθεια!

ΑΝΙΑ Μάρκο κλείστο σου είπα το παράθυρο!!!

ΝΤΕΜΗΣ Έχει και στρώμα παιδιά! Μου 'χει βάλει και στρώμα εδώ πέρα και βιβλία και το μπόγο της!

Την αρπάζει και τη τραβάει κάτω. Τη σωριάζει στο πάτωμα. Κατεβαίνει κι αυτός απο τη καρέκλα και πάει να τη χτυπήσει.

ΑΝΙΑ Μη Ντέμη!

ΝΤΕΜΗΣ Πόσο καιρό μένεις εκεί πάνω; Λέγε! Λέγε μωρή! Θα σε σκοτώσω!

Η Πέρλα ουρλιάζει. Ο Μάρκος τραβάει το Ντέμη απο πάνω της.

ΜΑΡΚΟΣ Άστη να! Άστη να Μάρκο! Θα τα πει όλα στους μπάτσους!

ΝΤΕΜΗΣ Το είδες το στρώμα; Έχει και στρώμα!

ΑΝΙΑ Σκάστε! Μην ουρλιάζετε! Ψυχραιμία. (Μικρή παύση).
Πως σε λένε;

ΝΤΕΜΗΣ Συνέντευξη θα της πάρεις; Άντε πλάκωστην στα
χαστούκια!

ΜΑΡΚΟΣ Ηρέμησε ρε!

ΝΤΕΜΗΣ Μες στο σπίτι μου! Μου 'χει βάλει στρώμα και κοιμάται
μες στο σπίτι μου. Αυτή είναι περιποιημένη κιόλας.
Είναι και καθαρή! Έκανες και μπανάκι; Παίρνεις και τα
μπανάκια σου όσο λείπω εγώ;

ΑΝΙΑ Είναι περιποιημένη ναι. Και καθαρή είναι!

ΜΑΡΚΟΣ Εσύ λοιπόν μας έτρωγες τις μπριζόλες και τα
μακαρόνια; Η άλλη που ήταν στο βίντεο μαζί σου που
είναι;

ΝΤΕΜΗΣ Α, είναι κι η άλλη, ναι!

ΜΑΡΚΟΣ Φίλη σου ήταν αυτή που της άνοιξες τη πόρτα και
μπήκε; Που είναι; Ε; Που είναι η φίλη σου;

ΝΤΕΜΗΣ Πόσο καιρό μένεις κρυμμένη εκεί πάνω; Μίλα!

ΑΝΙΑ Χριστέ μου. Αυτή μπορεί να έμενε χρόνια εδώ μέσα.
Πόσα χρόνια σου λέω για το κλειδί του παταριού;

*Η Πέρλα βγάζει απο το λαιμό της την αλυσίδα που πάνω είναι
περασμένο το κλειδί του παταριού και της το δίνει.*

ΑΝΙΑ Να' το! Αυτό είναι; Ε; Αυτό είναι το κλειδί του παταριού;

ΠΕΡΛΑ Ναι...Αυτό.

ΝΤΕΜΗΣ Δε το ήξερες πως κάποτε θα σε πιάναμε; Τόσο χαζό με
έχεις; Ή μήπως είσαι εσύ τόσο χαζή; Δε μου φαίνεται,
αφού σκέφτηκες να κάνεις όλο αυτό! Τώρα που θα σε
πάνε μέσα σηκωτή θα σ' αρέσει όμως; Για να δούμε! Σε
έχουμε και στη κάμερα!.. Απίστευτο! Μου φαίνεται
απίστευτο! Πως το έκανε αυτό; Πότε μπήκες; Κανένα
βράδυ που είχα πάρει χάπι κι ήμουνα μόνος. Είδες το
παράθυρο ανοιχτό και τσουπ! Μου ήρθες επισκεψούλα
ε;

ΜΑΡΚΟΣ Η φίλη σου θα μας πεις που είναι;

ΝΤΕΜΗΣ Την έχουμε και τη φίλη σου στη κάμερα. Όπου κι αν είναι δε τη γλιτώνει ούτε αυτή, μη φοβάσαι! Θα τη πιάσουμε κι αυτήν!

Ακούγεται σειρήνα περιπολικού.

ΜΑΡΚΟΣ *(Κοιτάζει απο το παράθυρο).* Ήρθαν! Ήρθε η αστυνομία.

ΝΤΕΜΗΣ Άνοιξε!

ΜΑΡΚΟΣ Τώρα θα τα ξεράσεις όλα. Ρε αυτή είναι πολύ περιποιημένη. Έχετε δίκιο. Έπαιρνε και τα μπανάκια της. Σίγουρα!

ΑΝΙΑ Πως σε λένε;

ΠΕΡΛΑ *(Μικρή παύση).* Πέρλα. Με λένε Πέρλα.

ΑΝΙΑ Γιατί; Γιατί το έκανες αυτό;

ΠΕΡΛΑ Δεν είχα που να μείνω. Ήμουν άστεγη.

Χτυπάει το κουδούνι. Σβήνουν αργά τα φώτα.

ΝΤΕΜΗΣ Άνοιξε.

Ο Μάρκος ξεκλειδώνει την εξώπορτα. Η Ανια αγκαλιάζει τον Ντέμη. Η Πέρλα κλαίει. Σκοτάδι.

ΤΕΛΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η υπόθεση του έργου είναι εμπνευσμένη απο ένα αληθινό γεγονός που έλαβε χώρα στην Ιαπωνία, τον Ιούνιο του 2008. Στην πόλη Φουκουόκα, ένας άνεργος 57χρονος που πίστευε πως έμενε μόνος του, δε μπορούσε να καταλάβει γιατί παρά τα ψώνια που έκανε κάθε βδομάδα, το ψυγείο στη κουζίνα του «άδειαζε» τόσο γρήγορα. Μέχρι που εγκατέστησε κάμερα ασφαλείας στο σπίτι του, που του έστειλε την εικόνα στο κινητό του. Το αποτέλεσμα τον εξέπληξε πολύ περισσότερο απο όσο φανταζόταν. Μια απο τις κάμερες έπιασε μια φιγούρα να περιφέρεται μες στο σπίτι. Μια γυναίκα έτρωγε ότι αγόραζε ο άντρας κι ύστερα κρυβόταν σε μια ντουλάπα του σπιτιού του, όπου κυριολεκτικά ζούσε. Ο άνδρας κάλεσε την αστυνομία, η οποία όταν έφτασε, βρέθηκε μπροστά σε μια 58χρονη γυναίκα, η οποία ζούσε σε ντουλάπα δωματίου που δε χρησιμοποιείτο. «Ψάξαμε όλο το σπίτι, κάθε σπιθαμή όπου θα μπορούσε να κρυφτεί άνθρωπος. Τελικά ήταν εκεί, κουλουριασμένη στη ντουλάπα». Σύμφωνα με τον αστυνομικό Χιρόκι Ιτακούρα, η γυναίκα είχε μπει κρυφά στο σπίτι και ζούσε μέσα στη ντουλάπα για τουλάχιστον δώδεκα μήνες. Μέσα στη ντουλάπα- η οποία ίσα που χωρούσε έναν ξαπλωμένο άνθρωπο- είχε κρύψει ένα μικρό στρώμα και πλαστικά ποτήρια κι ήταν φανερό πως είχε κάνει και τα ντους της, αφού ο Ιτακούρα την χαρακτήρισε «περιποιημένη και καθαρή». «Δεν είχα που να μείνω», δήλωσε η γυναίκα τη στιγμή της σύλληψης της. Κατηγορήθηκε για παραβίαση και εισβολή σε ξένο χώρο. Η αστυνομία υποψιάστηκε ότι μπορεί να «μετακόμιζε» απο ντουλάπα σε ντουλάπα σε διαφορετικά σπίτια. Το όνομα της είναι Τατσούκο Χορικάουα. Περαιτέρω λεπτομέρειες δεν έγιναν γνωστές.

Σ.Σ. Η φωτογραφία στο εξώφυλλο, είναι η αληθινή ντουλάπα που ζούσε η Τατσούκο. Το έργο υποβλήθηκε στον διαγωνισμό με το όνομα της.